

የፍርድ መንፈስ

ተርጓሚዎች፡- ጌዲዮን ኃይሉ
ደድነቃቸው ወርቁ

ራዕይ አሳታሚ

ፖ.ሳ.ቁ 2332

አአ

**ይህ “የፍርድ መንፈስ” የሚል መጽሐፍ
የተተረጎመው**

**The Spirit of Judgment
by Watchman Nee**
ከሚለው መጽሐፍ ነው።

ማሳሰቢያ

የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶች የተጠቀሱት በ1993 ዓ/ም በኢንተርናሽናል መጽሐፍ ቅዱስ ማህበር ከታተመው ዐዲሱ መደበኛ ትርጉም (ዐ.መ.ት) ነው።

© የአካታሚው መብት በሕግ የተጠበቀ ነው
All Rights Reserved

የመጀመሪያ እትም 2007 ዓ/ም
RPTR -40 3M

ማውጫ

መቅደም	iv
ክፍል አንድ የፍርድ መንፈስ	
በፍርዱ የታወቀ	2
በፍርድ መዋጀት	8
ፍርድ ለድል	15
ምህረት እና ፍርድ	22
ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ	28
የእግዚአብሔርን ፍርድ ጠብቁ	35
በውስጥ ባሉት ላይ ፍረዱ	42
ክፍል ሁለት ሦስት መሰረታዊ ትምህርቶች	
የጌታ መንግሥት	53
የጌታ ዳግም ምጽዑት	63
ሥራ	75
ክፍል ሦስት የእግዚአብሔር ሙሉ ማዳን	91
የእግዚአብሔር ጽድቅ	92
ጎጠኝነት የሚለው ቃል በሮሜመጽሐፍ	104
የመጀመሪያ ጎጠኝነት	113
የአሮጌውና የዐዲሱ ሰው ተጋድሎ	117
አማኝ የሚሸነፍበት ምክንያት	126
እምነት	133
ለመንፈሳዊ ሕይወት የሚያስፈልጉ ቅድመ ሁኔታዎች	139
የክርስቶስ ኢየሱስ ዝቅ ማለት	143
የክርስቶስ እርዳታ	150

መቅድም

ሰዎች ስለ ፍርድ ማሰብ ደስ አይላቸውም፤ ሆኖም “እግዚአብሔር በትክክለኛ ፍርድ የታወቀ ነው፤” (መዝ 16)። መዝሙረኛው “ስለ ምህረትህና ስለ ፍትህ እዘምራለሁ (መዝ 101 ÷ 1) ብሏል። ጌታን ስለፍርዱ እንዲያስተምረዎ ይጠይቃል(መዝ 119 ÷ 108)፤ እንደ ሕጉ መልሶ ሕያዕ እንዲያደርገው (መዝ 119 ÷ 149)ይለምናል። ፍርዱ የሚጠበቁትንና ጽድቅን የሚያደርጉትን የተባረኩ እንደሆ ይገልጻል (መዝ 106 ÷ 3)። ስለዚህ አስተሳሰባችንን አስተካክለ ወደ ፍርድ መንፈስ ብንገባና በዚህም የእግዚአብሔር ትክክለኛነት ቢታይ፤ እኛም ወደ ፍጹምነት ብንመጣ ጥሩ ነው።

ይህ መጽሐፍ በሶስት ክፍሎች የተከፈለ ነው። የመጀመሪያው ዋችማን ኒ በየካቲት ወር 1942 በሻንጋይ ቻይና በተደረገው የሰባት ቀናቱ ኮንፈረንስ ላይ የፍርድ መንፈስ በሚል ርዕሳዊነት ተምህርት ከተወሰዱ ማስታወሻዎች የተዘጋጀ ነው። ሙሉ መልዕክቱ ታትሞ አያውቅም፤ አሁንም ጠፍቷል። ሆኖም እነዚህ ማስታወሻዎች ዎችማን ኒ ሲያስተምር በዶክተር ሲ ኤቫ ዩ የተወሰዱ ሲሆን በአስደናቂ ሁኔታ ተጠብቀው ኖረው አሁን ወደ እንግሊዝኛ ተተረጎሙ።

ሁለተኛው ክፍል፤ ከታወቁት 52 መሰረታዊ የአማኞች ትምህርቶች መካከል ሶስቱን፤ ባለቤቱ በፉሾው ቻይና በኩሊንግ ተራራ ለሠራተኞች ከሰጠው ሥልጠና የተወሰዱ ናቸው። ሶስቱ ትምህርቶች (የጌታ መንግሥት፤ የጌታ ዳግም መምጣት እና ሥራ) ከዚህ በፊት ወደ እንግሊዝኛ ተተርጉመው አያውቁም፤ ምክንያቱም ጉዳዮቹ ካላቸው አከራካሪ ባህርይ አንጻር በአማኞች ዙሪያ በጣም የተለያዩ ዐይነት አመለካከቶች ያሉባቸው በመሆኑ ነው። ይህም ሆኖ እኛ ይህ አመለካከት የእግዚአብሔርን እውነት ለሚወዱ ሁሉ መቅረብ እንዳለበት ይሰማናል። በዚህ

የፍርድ መንፈስ

መካተታቸውም በኃይል እንድትቀበሉአቸው ሳይሆን፤ አማኞች ቢያንስ በጌታ ፊት ክብደት ሰጥተው እንዲጸልዩባቸው ነው።

ሶስተኛው ክፍል፤ በተለያዩ ጊዜና ቦታዎች ዋችማን ኒ በፍሬያማው የአገልግሎት ጊዜ ያስተማራቸው ትምህርቶች የተሰበሰቡበት ሲሆን፤ እነዚህም ከዚህ በፊት ወደ እንግሊዝኛ ተተርጉመው የማያውቁ ናቸው። ከእግዚአብሔር ጽድቅ እስከ ክርስቶስ አጋዥነት፤ ብዙ ዐይነት ጉዳዮችን የሚያነሱ ሲሆኑ፤ ሁሉም ግን የእግዚአብሔርን ድነት ሙሉነት የሚያሳዩ ናቸው።

እግዚአብሔር ይህንን መጽሐፍ፤ አንባቢዎችን ሁሉ ወደ ጠለቀ ዕውቀትና ከጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ወደ ተረጋጋ ጉዞ ለማምጣት ይጠቀምበት።

ከፍል አንድ

የፍርድ መንፈስ

1

በፍርድ የታወቀ

"እግዚአብሔር በትክክለኛ ፍርድ የታወቀ ነው፤ ክፉዎችም በእጃቸው ሥራ ተጠመዱ።" (መዝ 9 ÷ 16)

"ፍርድህ ወደ ምድር በመጣ ጊዜ፤ የዓለም ሀዝቦች ጽድቅን ይማራሉ።" (ኢሳ 26 ÷ 9)

"ይህም በወንጌል እንደማስተምረው እግዚአብሔር በሰው ልብ የተሰወረውን በክርስቶስ በኩል በሚፈርድበት ዕለት ግልጽ ይሆናል።" (ሮሜ 2 ÷ 16)

"ከዚህ በኋላ ታላቅ ነጭ ዙፋንና በእርሱም ላይ የተቀመጠውን አየሁ። ምድርና ሰማይ ከፊቱ ሸሹ፤ ሰፍራም አልተገኘላቸውም። ሙታንን፤ ታላላቆችንና ታናናሾችን በዙፋኑ ፊት ቆመው አየሁ፤ መጸሐፍትም ተከፈቱ። ሌላም መጽሐፍ፤ እርሱም የሕይወት መጽሐፍ ተከፈተ፤ ሙታንም በመጸሐፍቱ ተጽፎ በተገኘው መሰረት እንደ ሥራቸው መጠን ተፈረደባቸው። ባሕርም በውስጡ የነበሩትን ሙታን ሰጠ፤ ሞትና ሲኦልም በእነርሱ ውስጥ የነበሩትን ሙታን ሰጡ፤ እያንዳንዱም እንደ ሥራው መጠን ተፈረደበት። ከዚያም በኋላ ሞትና ሲኦል ወደ እሳት ባሕር ተጣሉ፤ የእሳቱ ባሕር ሁለተኛው ሞት ነው። ስሙ በሕይወት መጽሐፍ ተጽፎ ያልተገኘ ሁሉ ወደ እሳት ባሕር ተጣለ።" (ራእ 20 ÷ 11-15)

በተለምዶ "ፍርድ" የሚለውን ቃል መስማት አንፈልግም፤ ይህም ቃሉ ምንም ዓይነት መንፈሳዊ እርዳታ ስለማያሳይና በጣም አሉታዊ ስለሆነ ነው። ይህም ሆኖ ከሰነ ፍጥረት ቀጥሎ፤ እግዚአብሔር ከፍርድ የበለጠ ያከናወነው ታላቅ ተግባር የለም። በመጀመሪያ ያከናወነው ስነ ፍጥረትን ነው፤ የመጨረሻው ግን ፍርድ ነው። ያለ ፍርድ የእግዚአብሔር ፍጥረትን የፈጠረበት ዐላማ ከዳር አይደርስም። በመሆኑም ፍርዱ በዕቅዱ ውስጥ ገንቢ ነው፤ አፍራሽ አይደለም። የሚመጣው ፍርድ እግዚአብሔር የመፍጠሩን ግብ እንዲመታ ያስችለዋል። እንደምናውቀው፤ ፍጥረት ሁሉ የተፈጠረው የእግዚአብሔርን ዐላማ ለመግለፅ ነው፤ ሆኖም ሰይጣን፤ ኀጢአትና ሥጋ ጣልቃ ገቡ። እንግዲህ፤ ፍርድ ከሌለ የእግዚአብሔር ዐላማ እንዴት ይሳካል?

ፍርድ ለምን አስፈለገ? የእግዚአብሔር የመጨረሻ ተግባር ፍርድ እንደሆነ እንመልከት፤ ከዚያም በኋላ ሌላ ነገር ማከናወን አያስፈልገውም። በሰባተኛውም ቀን እግዚአብሔር የሰነ ፍጥረትን ሥራ ጨርሶ ነበርና አረፈ። እንደተነገረንም፤ ከፍርድ በኋላ የእግዚአብሔር ማደሪያ በሰዎች መካከል ይሆናል፤ እርሱም ለዘላለም ከእነርሱ ጋር ይኖራል (ራእ 21 ÷ 3)። የሰነ ፍጥረት ክንዋኔ ኀጢአት በድጋሚ እንደማይገባ የማያረጋግጥ ሲሆን፤ ፍርድ ግን ኀጢአት ለዘላለም እንደሚጠፋ ያረጋግጣልናል። የሰነ ፍጥረት ክንዋኔ ዓለምን ከዐመጿ መከላከል ሲሳነው፤ ፍርድ ግን ከዚያ በኋላ ምንም ዓይነት ዐመጽ እንደማይኖር ያረጋግጣልናል። የእግዚአብሔር ፍርድ ኀጢአት እንደማይኖር ዋስትና ነው። ፍርድ ኀጢአትን ለማስወገድ ኀይል አለው። በመሆኑም ፍርድ ለእያንዳንዳችን ጥቅም አለው። እግዚአብሔር ቢያንስ በሶስት ቦታዎች ፍቃዱን በፍርዱ ያከናውናል፤

(1) ፍርድ እግዚአብሔርን ያከብረዋል፤ አንድ ፈራጅ እንደሚሰጠው ፍርድ የከበረ ነው። ኀጢአት ወደ ፍርድ የሚመጣበት መንገድ ፍርዱን እያከናወነ ያለውን አካል ማንነት ይገልጻል። ጥልቅ የሆነ የኀጢአት ጥላቻ ሲኖር፤ ፍርዱ ደግሞ ይከፋል። በመሆኑም የእግዚአብሔር ፍርድ እርሱ ምን ዓይነት አምላክ መሆኑን ያሳያል። በፍርድ እግዚአብሔር እራሱን ያከብራል።

ሙሴ ከሰዎች ሁሉ በበለጠ ሁኔታ የዋህ ሰው ነበር። የእስራኤል ልጆችም በእግዚአብሔር እና በሙሴ ላይ አጉረመረሙ። ሙሴ ቁጣውን መቆጣጠር እንደተሳነው፤ "እናንተ ዐመጸኞች" በማለቱና ዐለቱ ውሃ እንዲያወጣ በብትሩ በመምታቱ ማየት ይቻላል። ሆኖም እግዚአብሔር ሙሴን ያዘዘው ውሃ እንዲያወጣ ለዐለቱ እንዲነግረው መሆኑን እናስታውስ። በመሆኑም እግዚአብሔር ሙሴን "በእስራኤል ልጆች ዐይን ፊት እኔን

ሰላላከበርከኝ፤ ወደከነዓን ልትገባ አትችልም አለው። ለምን በዚህ ሰዓት ፍርድ ወደ ሙሴ መጣ? ምክንያቱም፤ ከፍርድ ውጪ የእስራኤል ልጆች ቁጣውን መቆጣጠር ያቃተው ማን እንደሆነ፤ እግዚአብሔር ይህን ሙሴ፤ በፍጹም ሊያውቁ አይችሉምና ነው። ሆኖም በሙሴ ላይ በመፈረዱ፤ የእስራኤል ልጆች ሁሉ ቁጣውን መቆጣጠር ያቃተው ሙሴ እንጂ እግዚአብሔር እንዳልነበር አውቀዋል። አጉረምራሚዎቹ ወደ ከነዓን መግባት ሲችሉ፤ እነርሱ፤ የተቃወመው ግን መከላከል ያልተጠበቀ ነገር ነው። ሆኖም እግዚአብሔር ከብሯል። በሙሴ ላይ ፍርድ በመተላለፉ የእግዚአብሔር ክብር እንደተጠበቀ ቆይቷል።

እግዚአብሔር ኀጢአትን እንደሚጠላ ደግሞ እንመልከት፡ ርካሽ ይቅርታ ሰዎች የእግዚአብሔርን ቅዱስነት እንዲረሰ ሊያደርጋቸው ይችላል። ለእስራኤል ልጆች ሁሉም ታጋ፤ ሆኖ ቢሆን፤ ቀጣዩ ትውልድ እግዚአብሔርን ሊያውቅ ባልተቻለው ነበር። ሙሴ ሲፈረድበት፤ ሁሉም እግዚአብሔር ቅዱስ እንደሆነ አወቁ። እግዚአብሔር ቅድስናውን በፈለገው ጊዜ ሊያሳይ ይችላልና። (ሰዎች ፍርድን ቢቃወሙና እንዲያልፍላቸው ቢመኙ፤ ሊለቀቁ ይችላሉ፤ ከዚያ ግን ስለ እግዚአብሔር ምን ይላሉ?) በመሆኑም፤ ከንድህን በእኔ ላይ ማሳረፍህ ትክክል ነው፤ ብለን እናውጅ። (ችግራችን እንዴት እግዚአብሔርን ልናከብረው እንችላለን በሚለው ላይ ያርፋል። እንበልና ቁጣችንን መቆጣጠር ስላቃተን ፍርድ መጣብን፤ እግዚአብሔርን ለማክበር ስንል ፍርድን በደስታ እንቀበላለን?)

በዐሥራ ዘጠኝ ሠላሳዎቹ፤ በሰሜናዊ ቻይና ወረራ ጊዜ፤ ትክክለኛ ያልሆነ ሥራ ሠርቼ ነበር። ከዚያም ታመምሁ። ብጸልይም አልተሰማሁም። እግዚአብሔር እንዴት

እንዳልሰማኝ እደነቅ ነበር። አንድ ቀን ለራሴ ይህን አስተዋልሁ፤ ትክክለኛ ያልሆነ ተግባር ፈጽመሃል፤ ይህን የሚያውቁ እስትንፋስ ያላቸው ሁሉ ምን ያስባሉ፤ ምንስ ይላሉ፤ ካልተፈረደብህስ ይህ ምን ዐይነት አምላክ ነው? በእኔ ላይ መፈረዱ ሰዎች አንተን እንዲፈሩህ ካደረገ፤ ወደሞት እንኳ ልሂድ። እግዚአብሔር ጸሎቴን ከመመለሱ ይልቅ፤ በዚያ ቀን በእኔ ላይ በመፍረዱ የበለጠ ይከብራል። በዚህ ሰዓት፤ የእኔ መፈወስ ለእግዚአብሔር የሚያመጣው ክብር፤ በእኔ ላይ በመፈረዱ ከሚያመጣው ክብር በጣም ያነሰ ነው። በመሆኑም ፍርድ ንጹህ ክብርን ለእግዚአብሔር ያመጣል።

- (2) ፍርድ የተደበቀውን ሁሉ ይገልጣል፤ እውነተኛውን ባህርይ ይገልጻል፤ እንዲሁም ራሳችንን እንድናውቅ ያደርገናል። ሰዎች ራሳቸውን አያውቁም፤ ተታለዋል። አንድ ቀን እግዚአብሔር በዓለም ላይ ሲፈርድ፤ የተደበቀውን ሁሉ ይገልጣል። እያንዳንዱም ራሱን በትክክል ስለማያውቅ በራሱ ላይ በተደረገው በጣም ይደነቃል። ፍርድ እውነተኛ ባህርያችንን እንድናውቅ ያደርገናል። ተደብቆብን የቆየው ሁሉ፤ በዚያ ቀን ይገለጣል። ስለዚህ ፍርድ፤ እግዚአብሔርን በመግለጡ ብቻ ሳይሆን እኛ ራሳችን ምን ዐይነት ሰዎች እንደሆንን ስለሚገልጥ፤ ታላቅ መገለጥ ነው። ጳውሎስ “እኔ እንኳ በራሴ ላይ አልፈርድም” ብሏል፤ ከዚያ ይልቅ ይህን ይጠብቃል “ጌታ እስኪመጣ ጠብቁ። እርሱ በጨለማ ውስጥ የተሰወረውን ወደ ብርሃን ያመጣዋል፤ በሰዎች ልብ ውስጥ ያለውን ሐሳብ ይገልጠዋል።” (1ቆሮ 4 ÷ 3፤5)

በራሱ የሚታመን ሞኝ ብቻ ነው። መገለጥህ ምን ያህል ታላቅ ቢሆን፤ እንዲሁም ኀገራችሁ የቱንም ያህል ትልቅ ቢሆን፤ ከመጠን በላይ በራሳችሁ የምትተማመኑ አትሁኑ። ጳውሎስ የመገለጥ ሰው ነበር፤ ይህም ቢሆን በራሱ ላይ

ለመፍረድ አልደፈረም። ፍርድ ታላቅ መገለጥ ነው። በሲኦል፣ ከኩሩ ሰዎች በቀር ሁሉም ዐይነት ሰው ይኖራል (ኩራት ሰይጣን የፈፀመው ኅጢአት ነው)። ኩራት ወደ ታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ እስኪደርሱ ድረስ ሊቆይ ይችላል። ከዚያ በኋላ ግን ሊኮሩ አይችሉም። ስለዚህም ጳውሎስ ጉልበት ሁሉ ይንበረከካል ምላስም ሁሉ ኢየሱስ ጌታ እንደሆነ ይመሰክራል ሲል አወጀ። ይህ የኩራት ኅጢአት ሊቀጥል አይችልም። ቢዘገይም ሁሉም ራሳቸውን ያውቃሉ። ዛሬ ኢየሱስ ጌታ መሆኑን ላትመሰክር ትችላለህ፤ አንድ ቀን ግን እንደሆነ ትመሰክራለህ። በዚያ ቀን ትዋረዳለህ፤ እንዲሁም ብናኝ መሆንህንም ለራስህ ትገነዘባለህ።

(3) ፍርድ በእግዚአብሔር ፊት ትልቅ ውጤት አለው፤ ይህም የኅጢአት መጨረሻ ይሆናል ለማለት ነው። ምንም ዐይነት ኅጢአት ቢሆን ፍርድን ካገኘ በኋላ ይጠፋል። ዓለም በሁሉም ዐይነት ኅጢአት የተሞላች በመሆኗ አስቀያሚ ናት። ኅጢአት ምንም ሊያቆመው የማይችል እስኪመስል ድረስ በፍጥነት በርትቷል። ወንጌልን መስበክ ኅጢአትን ለማስቆም አንዱ መንገድ ነው፤ ሆኖም ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ከሚቀላቀሉት ይልቅ ወደዚህ ዓለም የሚፈልሱት ይበዛሉ። በአንድ ቀን ወደ ዓለም የሚፈልሱት ሰዎች ቁጥር፤ በአንድ ዓመት ወደ መንግሥቱ ከሚፈልሱት ሰዎች ቁጥር ይበልጣል። (በአመዛኙ ወንጌልም፣ መስቀሉም፣ ቤተ ክርስቲያንም፣ ዐዲሱ ኪዳንም የተሳካላቸው አይመስልም፤ እንዲህም ሆኖ እግዚአብሔር የኅጢአትን ችግርነት እስከመጨረሻው ለመፍታት የሚጠቀመው እነዚህን ሳይሆን ፍርድን እንደሆነ እናውቃለን።) የኅጢአት አጠቃላይ ችግር የሚፈታው በፍርድ ነው። ወንጌል ማስቆም ያልቻለውን፤ ፍርድ ይችላል። ያልተቋጨ ሁሉ በፍርድ ይቋጫል። ፍርድ የእግዚአብሔር ታላቁ የማንፃት ቀን ነው። ኅጢአት

ለመጨረሻ ጊዜ በዚህ ዓለም የሚያበቃበት ቀን ነው። ከሁሉ በጣም የተሻለ ቀን፤ እግዚአብሔር የሚገዛበት ቀን ነው። እግዚአብሔር በሰዎች መካከል ይገኛል፤ ይፈርዳልም፤ እንዲሁም ሰዎችና ሰይጣን የሰሩትንም ሁሉ ይደመስሳል። ዐዲሱንም ያመጣል። በዘፍጥረት ወደ መሆን የመጣው ዓለም፤ ራእይ 20 ለሚፈጸምበት ቀን ጥርት ይላል። ሁሉ ዐዲስ ይሆናል፤ እግዚአብሔርም በዚህ ደስ ይሰኛል። ስለዚህም ቤተ ክርስቲያን ለእግዚአብሔር ፍርድ ራሷን ዛሬ ማስገዛት አለባት።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ያለ ፍርድ እግዚአብሔር ፍጥረትን የፈጠረበት ዐላማ ከዳር አይደርስም።
- ፍርዱ በዕቅዱ ውስጥ ገንቢ ነው፤ አፍራሽ አይደለም።
- የእግዚአብሔር ፍርድ ኅጢአት እንደማይኖር ዋስትና ነው።
- በፍርድ እግዚአብሔር ራሱን ያከብራል።
- ፍርድ ንጹህ ክብርን ለእግዚአብሔር ያመጣል።
- ፍርድ እውነተኛ ባህርያችንን እንድናውቅ ያደርገናል።
- ፍርድ የእግዚአብሔር ታላቁ የማንፃት ቀን ነው።
- ፍርድ ታላቅ መገለጥ ነው።
- ቤተ ክርስቲያን ለእግዚአብሔር ፍርድ ራሷን ዛሬ ማስገዛት አለባት።

2

በፍርድ መዋጀት

“እጄን በአንቺ ላይ አነሳለሁ፤ ዝገትሽንም ፈጽሜ አጠራለሁ፤ ጉድፍሽንም ሁሉ ፈጽሜ አስወግዳለሁ። ፈራጆችሽን እንደ ጥንቱ፤ አማካሪዎችሽንም እንደ ቀድሞው አመልሳለሁ፤ ከዚያም የጽድቅ መዲና፤ የታመነች ከተማ ተብለሽ ትጠራለሽ። ጽዮን በፍትህ፤ ነዋሪዎቿም በጽድቅ ይዋጃሉ” (ኢሳ 1 ÷ 25-27)።

“ጽዮን በፍርድ ትዋጃለች” (ይላል የዳርቢ¹ ትርጉም)። ኅጢአት የሰይጣን ፈተና ነው።

በማያጠያይቅ ሁኔታ ይህንን ያለፍርድ መፍታት ለእግዚአብሔር አስቸጋሪ ነገር ነው። ብዙውን ጊዜ መዋጀት የእግዚአብሔር ምላሽ እንደሆነ በመቁጠር እንሳሳታለን፤ ሆኖም መዋጀት የምላሹ አንድ ክፍል ብቻ ነው። ለኅጢአት የእግዚአብሔር የመጨረሻ ምላሽ ፍርድ ነው። ጽልመት ያጠጠበት ሐሳባችን፤ ፍርድን ጥቅም የሌለው አድርጎ ይወስዳል፤ ምክንያቱም ፍርድ ሲባል ለእኛ ጥልቁ፤ የእሳት ባሕር፤ ስቃይ እና የመሳሰሉት ነው። የእግዚአብሔር ኀይል በፍርድ ውስጥ እንዳለ ማመን ተስኖናል። ፍርድ አፍራሽ ቢሆንም፤ ትልቁን የመገንቢያ ኀይልንም ይዟል። የሰይጣንን ፈተና በፍርድ ለመመለስ የፈቀደው እግዚአብሔር እንደመሆኑ፤ ምላሹ በጣም ጥሩ ምላሽ መሆኑን ለመደምደም እንገደዳለን። ተረዳነውም አልተረዳነው፤ ፍርድ ፈተናውን ሙሉ በሙሉ ይመልሰዋል (የእግዚአብሔር ሥራ ሁሉ ፍጹም ነውና)። ስህተታችን፤ ስለ ፍርድ ባሰብን ቁጥር ስለ ቅጣት እናስባለን፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ሰውን በመቅጣት አይደሰትም። ፍርድ ከቅጣት በተለየ የራሱ ጥቅሞች አሉት፤ “ኢየሱስም አለ፤ ለፍርድ ወደዚህ ዓለም መጥቻለሁ” (ዮሐ 9 ÷ 39)።

በብሉይ ኪዳን በተለያዩ ጊዜ እግዚአብሔር የኅጢአትን ችግር ለመመለስ ፍርድን ሲጠቀምበት ታስተውላላችሁ? ለምሳሌ፤ በዘፍጥረት 3 ዕለት ገነት ነበር። እግዚአብሔር ሰውን ፈጠረና ከእርሱ ጋር ህብረት እንዲያደርግ በኤደን ገነት አስቀመጠው።

ሆኖም ኅጢአት ወደ መድረኩ መጣ። እባቡ አንድ ጊዜ ተናገረ፤ ሰውም በኅጢአት ወደቀ። ኅጢአት በመጣ ጊዜ፤ ሰው ዳግመኛ በገነት ኅጢአትን እንዳይሰራ፤ እግዚአብሔር ሰውን ከኤደን ገነት በማስወጣት በፍርድ መለሰ። ከዚያ ጊዜ ጀምሮ ገነት ይጠበቃል። በመሆኑም ፍርድ እግዚአብሔር ለኅጢአት የሰጠው ምላሽ ነው። ፍርድ ለኅጢአት መግባት እንደ መልስ ሆኖ አገልግሏልና።

በኋላም፤ በኖህ ጊዜ፤ ሰዎች የበለጠ ክፉዎች ሆኑ። እግዚአብሔርም በአንድ በኩል መርከብን፤ በሌላ በኩል ደግሞ ፍርድን አዘጋጀ። መርከቡም ሆነ ጎርፉ ከእግዚአብሔር የመጡ ነበሩ። መርከቡ መዋጀትን ሲያመጣ፤ ጎርፉ ደግሞ በዓለም ላይ ፈረደ። መርከቡ ኖህን አዳነው፤ ጎርፉ ግን ዓለምን አዳነ። ደህንነት በመርከቡ ላሉት ብቻ የተወሰነ ቢሆን ኖሮ፤ ታላቅ አይሆንም ነበር። ዓለሙም ሰዎቹም ነበር መዳን የነበረባቸው። መዋጀቱ የመጣው ለሰዎቹም ለዓለሙም ነበር። እግዚአብሔርም ሁለቱንም አዳነ። ዛሬም እንደዚሁ፤ መንግሥቱንም ቤተ ክርስቲያንንም ይመሰርታል። በመጀመሪያ ቤተ ክርስቲያንን የራሱ ለማድረግ ይሰራል፤ ከዚያ የዚህ ዓለም መንግሥታት የእርሱ መንግሥት ይሆናሉ። ፍርድ ይኖራል፤ ሆኖም ፍርድ የሚመጣው ዓለምን ከክፉቷ ለማንጸት ነው።

በዘጸአት ጊዜም ሌላ የፍርድ ክስተት ነበር። የእግዚአብሔር ሕዝብ በጌሤም ይኖሩ ነበር፤ ፈርዶን በዙፋኑ ላይ ነበር፤ የእግዚአብሔርም ሕዝብ ጣዖት አምላኪ በነበሩት ግብጻውያውን እጅ ወድቀው ነበር። በመጨረሻ የእግዚአብሔር ሕዝብ በደም አማካይነት ነጻ ወጣ፤ እናም አጥፊው መልአክ ግብጻውያንን በኩሮቻቸውን በመግደል አዳከማቸው። የመስዋዕቱ በግ የእግዚአብሔርን ሕዝብ ከግብጽ እንዲወጡ አስቻላቸው። እነርሱ ቀይ ባሕርን አቋረጡ፤ ግብጻውያኑ ግን አልቻሉም። በመሆኑም በአንድ በኩል መዋጀትን በሌላ በኩል ደግሞ ፍርድን

እንመለከታለን። ግብጻውያን ሰጥመው በቀይ ባሕር ውስጥ ተቀብረዋል። ኀይላቸው በፍርድ ተሰብሯል። እንደ እውነቱ ከሆነ፤ ፍርድ የሚቃወመውን ኀይል ሁሉ ያጠፋል።

በመጽሐፈ መሳፍንትም ዘመን ብዙ የፍርድ ምሳሌዎችን እናገኛለን። የእስራኤል ልጆች ሲወድቁ፤ እግዚአብሔር አስጨናቂዎቻቸውን እንዲያሸንፉላቸው መሳፍንትን ያስነሳ ነበር። እንግዲህ እነዚህ መሳፍንት ነበሩ ከጊዜ ጊዜ በእግዚአብሔር ጠላቶች ላይ ይፈርዱ የነበሩት። ሁሉም ኀጢአት ችግር ይሆናል፤ እግዚአብሔርም በፍርድ ይመልሳል። በመሆኑም እግዚአብሔር ሲነሳ፤ ኀጢአት ይቆም ነበር። ፍርድ በእውነትም ያነጻል።

በዐዲስ ኪዳንም እንደዚሁ፤ የተለያዩ ፍርዶችን በሰባት ማህተሞች፤ በሰባት መለኮቶች እና በሰባት ጽዋዎች መልክ ተሰለውልን እናገኛለን። እነዚህም በራእይ መጽሐፍ የተነገሩት ናቸው። የራእይ መጽሐፍ ሚሊኒየሙን በተመለከተ በቀላሉ ያልፈዋል፤ ይህ ምናልባት አንድ ሺህ ዓመት በጣም ረጅም ጊዜ ተደርጎ ስለማይታሰብ ይሆናል። በፍርዶች መካከል የቀረበ አንድ ክስተት ብቻ ነው። ያለጥርጥር፤ እዚያ ጋር ትኩረት የተሰጠው ፍርድ ነው። በሺህ ዓመታቱ ጊዜ፤ ሰዎች ጽድቅን ይማራሉ፤ ጸጋን አይደለም። ጽድቅን መማር ፍርድን መማር ነው፤ ምክንያቱም ፍርድ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ይገልጻልና።

በመጨረሻም በራእይ ላይ እንደምናየው፤ እግዚአብሔር ሰይጣንን ለመጨረስ የመጨረሻ ፍርድን ይጠቀማል። ፍርድ ሥልጣንን መሰረት ያደርጋል፤ ኀይልን አይደለም። እግዚአብሔር ሰይጣንን እንዲሁም ሰዎችን ወደ ፍርድ የሚያመጣቸው፤ እርሱ እግዚአብሔር መሆኑን እንዲያውቁ ነው። ፍርድ ኀጢአትን ያዳክማል፤ ለእግዚአብሔርም ድልን ያመጣል። እ ጌታ ሆይ፤ ለድል ፍርድህን ላክ። (ማቴ 12 ÷ 20)

እዚህ ጋ ውይይታችንን የምናበቃ ቢሆን፤ ሁሉም በአስተምሮአችን መሰረት ይሆን ነበር። ሆኖም የሚያቃጥለው እሳት፤ የሚያበራውም እሳት እራሱ እንደሆነ እናውቃለን። በተፈጥሮ ስለምንኖር፤ ኀጢአትን ሰርተን ሳናውቀውም ልንቀር እንችላለን። እራሳችንን በትክክል ሳናውቅ አምስትም ዐስርም ዓመታት መኖራችንን ልንቀጥል እንችላለን። አንድ ቀን እግዚአብሔር ምህረቱን አብዝቶልን፤ በፍርድ ብርሃን ያበራልናል (ብርሃን ስለሚያቃጥልና ኀጢአትም ስለማይቀጥል)። በጨለማ ስንኖር ብቻ ነው የተፈጥሮ ሕይወታችንን በሰላም የምንኖረው። ነገር ግን ብርሃን አንዴ ከመጣ፤ ከዚያ በኋላ በዚያ መንገድ መኖር አንችልም።

በሚመጣውም ፍርድ ሰዎች ለምን በጎራዎች እንደተደበቁና ተራሮችንና ዐለቶችን እንዲሸፍኗቸው እንደጠሩ ሳናውቅ እንችላለን። ሆኖም በፍርድ የተደበቀው ሁሉ እንደሚገለጥ እናውቃለን። እግዚአብሔር ውስጣችንን ያያል፤ እኛ ግን ራሳችንን እንኳ እናውቅም። በፍርድ ቀን ግን፤ እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ ያገኘውን ነገር ሁሉ እናያለን። ከእግዚአብሔር ምንም ነገር መደበቅ አንችልም፤ እንዲሁም ሆኖ ግን ራሳችንን ልንሸፈን እንፈልጋለን። በመሆኑም ተራሮች እንዲደብቁን እንጠራቸዋለን። እንዲህ ያለ ነገር ማየት እኛን ይረብሸናል። ኀጢአት እንደሰራን ሰላወቅን፤ ትልቅ ህመም ይሆንብናል። ያም ሆኖ ይህ እውቀት በእኛ ያለውን ኀጢአት ያደርቀዋል። ኀጢአትን ስናስብ፤ ዓለም ነጽታለች፤ ምክንያቱም ፍርድ ታላቅ መገለጥ እና ታላቅ አቃጣይ ነው። በፍርድ ኀጢአት በውስጣችን ይጠወልጋል።

ከእግዚአብሔር ከመጣው መገለጥ የተነሳ ሰው በኀጢአት መኖርን መቀጠል አይችልም። ስህተት የሚሰተካከለው በክርክር ሳይሆን በፍርድ ነው። አንድ ጊዜ የፍርድ ብርሃን ከበራ ሁሉም የታወቀ ይሆናል። ከኤደን ገነት ጀምሮ፤ ከብርሃኑ የተነሳ፤ ፍርድ

ጎጢአትን ይደመስሰው ነበር። “አንድ ቀን የዓለም ሁሉ ጎጢአት ይደመስሳል። የመጨረሻው ድምሰሳ የሚከናወነው በታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ ጊዜ ነው። ያለምንም ጥያቄ፤ ፍርድ አስገራሚ ጎይል አለው።

ፍርድን ስንመለከት እግዚአብሔር ማን እንደሆነ እንድንገነዘብ እንገደዳለን። እግዚአብሔርን እንደ አባት ማወቅ አንድ ነገር ነው፤ እርሱን እንደ አምላክ ማወቅ ደግሞ ጨርሶ የተለየ ነገር ነው። በመዋጀት አብን እናውቃለን፤ በፍርድ ደግሞ እግዚአብሔርን እናውቃለን፤ እናመልከዋለንም። ጎጢአት የእግዚአብሔርን ክብር ያቃለለ ይመስላል። በምድር ላይ የበላይ የሆነው ማን ነው፤ ጸድቁ ነው ወይስ ጎጥአተኛው፤ አጭበርባሪው ነው ወይስ ታማኝ? ዛሬ ሰዎች እግዚአብሔርን ላለመረዳታቸው ብዙ ምክንያት ይኖራቸዋል፤ አንድ ቀን ግን ክብሩን ይገልጣል። እግዚአብሔር ቅዱስ፤ ጸድቅ እና ጨካኝ ነውና። በፍርድ እግዚአብሔር እንደሆነ ይታያል። እናም ሰዎች የጌታን ማስፈራት ያውቃሉ። “እንግዲህ ጌታን መፍራት ምን ማለት እንደ ሆነ ስለምናውቅ፤ ሰዎች የምንናገረውን እንዲቀበሉ ለማድረግ እንጥራለን (2 ቆሮ 5 ÷ 11) ብሎ ጳውሎስ ጽፏል። ዛሬ የጌታ ማስፈራት ለብዙዎች ትምህርት ብቻ ሆኖ ይሆናል፤ አንድ ቀን ግን ዓለሙ ሁሉ ይህንን ታላቅ መገለጥ ይቀበላል። እግዚአብሔር ጎጢአት እንዲቀጥል አይፈቅድለትም።

ሆኖም ይህንን ለማወቅ ያንን ቀን መጠበቅ አያስፈልገንም። የሚቃጠለው ሁሉ ተሰብስቦ ሲጠናቀቅ፤ በርግጥም በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት መቃጠል ይኖራል። የእሳት ባህሩ ታላቁን የነጭ ዙፋን ፍርድ በእርግጥም ተከትሎ ይመጣል። ሆኖም ዛሬም፤ የፍርድ ብርሃን እንዲያበራልን ልንማር እንችላለን። ብርሃኑ በዚያ ቀን እንደሚያበራ ሁሉ ዛሬም እንዲያበራ ፍቀዱ። እስከምንጠቀለል ድረስ ከአንድ ጊዜ በላይ እንዲያበራ ይሁን (በዚህ ጊዜ የአእምሮ እውቀትና ትምህርት ምን ያህል ረብ የለሽ

ነው)። ከመቀነስ ይልቅ ከጨመርን፤ የእግዚአብሔር ምህረት ይብዛልን። ሙሉ በሙሉ ላለመሰጠታችን የእግዚአብሔር ምህረት ይብዛልን።

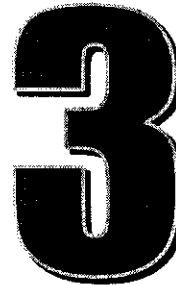
እዚህ ጋ ዝም ብለን ቃላትን እየሰበክን አይደለም። ሰዎች በእግዚአብሔር ፊት ትክክለኛ ማንነታቸውን እንዲያውቁ የሚረዳ በጣም ጠቃሚ ነገር እንዲቀበሉ እንፈልጋለን። መገለጡ መቃጠልን እንደሚያመርት በእውነት እንረዳ። ይህም እሳት ለዘላለም ያቃጥላል። የዘላለም እሳቱም ለዐዲሲቷ ምድር የዘላለም ዐዲስነት ዋስትና ይሆናል። ይህም ለዐዲሲቷ ምድር ታላቁ የደህንነት ወንጌል ነው። በዚህም የጎጢአት ጎይል ለዘላለም ከእግዚአብሔር ፍርድ በታች ነው።

ይህም እውነት በእግዚአብሔር ከተማ ታይቷል። ከተማዋ ለምን የእግዚአብሔር ከተማ ሆነች? ምክንያቱም በእሳት ውስጥ ያለፈች ከተማ ስለሆነች ነው። ወርቅና የክበሩ ድንጋዮች በእሳቱ ውስጥ ያለምንም ችግር አልፈዋል። በፍጥረቷ፤ ዐዲሲቷ ኢየሩሳሌም እሳት የማያቃጥላት ነች። በአሮጌው የኤደን ገነት ውስጥ ብዙ ነገሮች ጠፍተዋል፤ በዐዲሲቱ ኢየሩሳሌም ግን ሁሉም ነገር እሳቱን መቋቋም ይችላል። ስለሆነም ዘላለማዊ እሳት ለዓለም ዘላለማዊ መንጻት ዋስትና ነው። በፍርዱ ውስጥ ጎይል ስላለ፤ ከዚህ በኋላ እግዚአብሔርን የማይረዳው አይኖርም። እግዚአብሔር ብርሃን ነው፤ እንግዲህ በጨለማ ሳይሆን በብርሃን እንመላለስ። አሜን!

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ፍርድ አፍራሽ ቢሆንም፤ ትልቁን የመገንቢያ ኀይል ይዟል።
- ጽድቅን መማር ፍርድን መማር ነው፤ ምክንያቱም ፍርድ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ይገልጻልና።
- ፍርድ ኀጢአትን ያዳክማል፤ ለእግዚአብሔርም ድልን ያመጣል።
- በፍርድ ቀን ግን፤ እግዚአብሔር በእኛ ውስጥ ያገኘውን ነገር ሁሉ እናያለን።
- ስህተት የሚስተካከለው በክርክር ሳይሆን በፍርድ ነው።
- እንደ ቀን የዓለም ሁሉ ኀጢአት ይደመሰሳል። የመጨረሻው ድምሰሳ የሚከናወነው በታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ ጊዜ ነው።
- በፍጥረቷ፤ ዐዲሲቷ ኢየሩሳሌም እሳት የማያቃጥላት ነች።
- ስለሆነም ዘላለማዊ እሳት ለዓለም ዘላለማዊ መንጻት ዋስትና ነው።

ፍርድ ለድል

“ፍትህን ለድል እስኪያበቃ ድረስ፤ የተቀጠቀጠውን ሸንቦቆ አይሰብርም፤ የሚጤሰውንም የጧፍ ክር አይጠፋም።” (ማቴ 12 ÷ 20)

“ከቀኑ ሰድስት ሰዓት ጀምሮ እስከ ዘጠኝ ሰዓት ድረስ በምድር ሁሉ ጨለማ ሆነ። በዘጠኝ ሰዓት ገደማ፤ ኢየሱስ ድምጹን ከፍ አድርጎ፤ “አሎሂ ኤሎሂ ሳማ ሰበቅታኒ?” እያለ ሮሻክ ትርጉሙም “እምላኬ፤ እምላኬ፤ ለምን ተውሽኝ?”

ማለት ነው። በዚያን ቆመው ከነበሩት እንዳንዶቹ ጩሽቱን ሲሰሙ፤ “ኤልያስን እየተጣራ ነው” አሉ።

ወዲያውም ከእነርሱ አንዱ ሮጦ ሰፍነግ በመውሰድ የኮመጠጠ ወይን ጠጅ ውስጥ ነከረው፤ ሰፍነጉንም በሸምበቆ ዘንግ ጫፍ ላይ በማድረግ እንዲጠጣው ለኢየሱስ አቀረበለት። የቀሩት ግን፤ “ተጧት፤ እስቲ ኤልያስ መጥቶ ሲያድነው እናያለን” አሉ።

ኢየሱስ እንደ ገና ከፍ ባለ ድምፅ ሮሻክ መንፈሱንም አሳልፎ ሰጠ።

በዚያን ጊዜ የቤተ መቅደስ መጋረጃ ከላይ እስከ ታች ለሁለት ተቀደደ፤ ምድር ተናወጠች፤ ዐለቶችም ተሰነጣጠቁ፤ መቃብሮች ተከፈቱ፤ እንቀላፍተው የነበሩትም ብዙዎች ቅዱሳን ተነሱ፤” (ማቴ 27 ÷ 45-52)

“በደሙም በሆነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተሰረያ መስዋዕት አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ኀጢአት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን ለማሳየት ነው፤ በአሁኑ ዘመን ይህን ያደረገው፤ ጽድቁን ይኸውም እርሱ ራሱ ጽድቅ ሆኖ፤ በኢየሱስ የሚያምነውን የሚያጸድቅ መሆኑን፤ ለማሳየት ነው።” (ሮሜ 2 ÷ 25/26)

“ይህ ዓለም የሚፈረድበት ጊዜ አሁን ነው፤ የዚህም ዓለም ገዥ አሁን ወደ ውጭ ይጣላል።” (ዮሐ 12 ÷ 31)

“በሚመጣበትም ጊዜ ዓለምን ስለ ኀጢአት፤ ስለ ጽድቅና ስለ ፍርድ ይወቅሳል። . . . ስለ ፍርድም፤ የዚህ ዓለም ገዥ ስለ ተፈረደበት ነው።” (ዮሐ 16 ÷ 8/11)

“ሕግ ከሥጋ በሀርይ የተነሳ ደክሞ ሊፈጽም ያልቻለውን፤ እግዚአብሔር የገዛ ልጁን በኀጢአተኛ ሰው አምሳል፤ የኀጢአት መስዋዕት እንዲሆን በመላክ ፈጸመው፤ በዚህም ኀጢአትን በሥጋ ኮነነ፤” (ሮሜ 8 ÷ 3)

እግዚአብሔር ዓለምን ለማዳን ፍርድን ይጠቀምበታል። ፍርድ ጎይል አለው። ሊያጠፋ እንዲሁም ሊያበራ ይችላል። ከሰነ ፍጥረት ጀምሮ፤ ጎጠኦት እንዲገደብ፤ እንዲጠፋና እንዲቆም፤ በፍርድ ላይ ፍርድ ነበር። በመጨረሻም የበጎችና የፍየሎች ፍርድ፤ የአውሬው ፍርድ፤ እና ታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ ይኖራል። በእነዚህ ፍርዶች ምክንያት ጎጠኦት ከዚህ በኋላ መቀጠል አይችልም። ዛሬ ጎጠኦት ድል አድራጊ ሆኖ ይታያል፤ አንድ ቀን ግን ጎጠኦት ያልቅለታል። ፍርድ እግዚአብሔር እቅዱንና ዐላማውን የሚያከናውንበት ሥራ ነው። በመሆኑም አስፈሪ ብቻ ሳይሆን የፍቅርም ነው።

ሆኖም፤ ለዚህ ዓለምም፤ ለመንግሥቱም፤ ለዐዲስ ሰማይና ለዐዲስ ምድርም፤ እና ለእግዚአብሔር ዕቅድም ጠቃሚ ቢሆንም፤ በምንም ዐይነት ግለሰባዊ ደህንነትን አልያዘም። በመሆኑም፤ የመጨረሻው ፍርድ ከመምጣቱ በፊት፤ እግዚአብሔር ለእያንዳንዳችን ደህንነት የሚገኝበትን መስቀሉን አዘጋጀ። መስቀሉ የሚያድነን ፍርድን ስለሚያስወግድ አይደለም፤ ምክንያቱም ጎጠኦትን ያለ ፍርድ ማስወገድ ትክክል አይደለምና። በፍጹም፡፡ በመስቀሉ የሚገኘው ድነት ፍርድን አያገልም። የሚለየው ነገር፤ በመስቀሉ ደህንነት አለ፤ ሆኖም በሚመጣው ፍርድ ግን ሰዎች ለዘላለም ይረገማሉ እናም ከደህንነት ይወገዳሉ። በመሆኑም ደህንነት ፍርድን አያስቀርም፤ እንዲያውም ፍርድን ሙሉ ያደርገዋል። ደህንነት ላይ የሚደረሰው በፍርድ ነው።

ስለሆነም መስቀሉ ራሱ ፍርድ ነው። የመስቀሉ መገለጥ ጎይል፤ ከፍርድ የመገለጥ ጎይል በምንም ዐይነት የሚያንስ አይደለም። ጎጠኦትን በማጥፋትም ሆነ እግዚአብሔርን በማክበር ከፍርድ ኋላ የሚሰለፍ አይደለም። ጎይሉና ሥራውም ከሚመጣው ፍርድ ጋር እኩል ብርታት አላቸው። ጎጠኦት በመጣ ጊዜ፤ እግዚአብሔር ይህንን ለመፍታት ፍርድን ተጠቀመ። ከፍርድ

ያነሰ ነገር ሁሉ የጎጠኦትን ችግር ሊፈታው አይችልም። በዚህ ምክንያት፤ መስቀሉ ከጎጠኦት ጋር በተያያዘ ላለው ነገር ሁሉ ከሚመጣው ፍርድ ጋር እኩል ብርታት አለው። መስቀሉ በእግዚአብሔር ልጆች ልቦች ውስጥ ዛሬን እየኖረ ነው። እንግዲህ ጌታችን ለእኛ ሲል በምን ዐይነት ነገር ውስጥ እንዳለፈ እንመልከት።

በማለዳም ጌታ ኢየሱስ እየተመራ በጲላጦስ ሊፈረድበት ተወሰደ። ጠዋት ወደ ሶስት ሰዓት ገደማ ተሰቀለ፤ ከሰዓት በኋላ ወደ ዘጠኝ ሰዓት ገደማ ሞተ። ልናስተውለው የሚገባ አንድ ነገር ቢኖር፤ ጌታ ከተሰቀለበት ሰዓት አንስቶ እስከ ቀትር ድረስ ምንም የተለየ ነገር አልተፈጠረም። እርሱም ለሰዎች ጎጠኦት ስርየት ይጸልይ ነበር። ብዙዎች በክፉዎች እንደተሰቀለ ያስቡ ነበር፤ የሐዋርያት ሥራ መጽሐፍም እንዲህ ይላል፤ “እናንተም በክፉ ሰዎች እጅ ሰቅላችሁ ገደላችሁት” (ሐዋ.ሥራ 2 ÷ 23)። ከዚያም ከቀትር በኋላ፤ ኢየሱስ ጮኾ፤ “አምላኬ፤ አምላኬ፤ ለምን ተውሽኝ? ኧሉ (ማቴ 27 ÷ 46)። እንደዚህ ዐይነት ድካም በሰማዕታት መካከል ታይቶ አይታወቅም (ጌታ ይህን ለማለቱ ይቅር ይበለኝ)። ከዚያ በኋላ የመጡ ክርስቲያን ሰማዕታት አንዳቸውም እግዚአብሔር ተወኝ ባለማለታቸው፤ ከዚህ የተሻለ ጽናት ያሳዩ ይመስላል። በተቃራኒው፤ ሁሉም እግዚአብሔርን ባርከዋል፤ አመስግነዋል። አንዳንዶች እስከሞት በእሳት ተቃጥለዋል። ሰውነታቸው በግማሽ ተቃጥሎ እንኳ እግዚአብሔርን ይባርኩ ነበር። ሕይወታቸውን አሳልፈው በሰጡ ጊዜ ሁሉ፤ እግዚአብሔርን ሲባርኩ ተገኝተዋል።

ታዲያ ጌታችን ለምን እግዚአብሔር ትቶኛል ሲል ጮኻ? ምክንያቱም እግዚአብሔር በእርግጥም ትቶት ስለነበረ ነው። የመሬት መንቀጥቀጥ፤ የዐለት መሰንጠቅ፤ ጨለማው፤ ሁሉም የሚያሳዩት እናንተንና እኔን ነጻ ለማውጣት፤ የእግዚአብሔር ፍርድ በልጁ ላይ መምጣቱን ነው። መስቀሉ ለጌታችን

በእግዚአብሔር የተሰጠ ፍርድ ነበር። ሞት ወደ እርሱ መጣ፤ አባቱ እንኳ ትቶት ነበር። በዚህም የእግዚአብሔር ነጻ ማውጣት የእርሱን ጽድቅ ይገልጣል።

በሮሜ መጽሐፍ እግዚአብሔር ፍትሃዊ እና ጽድቅ መሆኑን ለማሳየት፤ በእምነት የሚሆን ፍትህ ተጠቅሷል። ፍርድ የእግዚአብሔር ጽድቅነት ምን ያህል ግልጽ እንደሆነ ያረጋግጣል። ጽድቅነት በፍርድ ይታያልና። ድኑትን ያገኘው እግዚአብሔር ከኅጢአቶቻችን ጋር ያለውን ነገር ስለጨረሰ ነው። ዝም ብሎ አልተዋቸውም። ድኑትን ያገኘው እግዚአብሔር በክርስቶስ ሁሉን ስለከፈለ ነው። ለእኛ ያደረገው ይቅርታው፤ ሙሉ በሙሉ ጽድቅ ነው። የመስቀሉ ፍርድ ሊመጣ ካለው ፍርድ ያነሰ ብርታት ኖሮት ቢሆን፤ ውጤታማ ባልሆነም ነበር። “ሕግ ከሥጋ ባህርይ የተነሳ ደክሞ ሊፈጽም ያልቻለውን፤ እግዚአብሔር የገዛ ልጁን በኅጢአተኛ ሰው አምሳል፤ የኅጢአት መስዋዕት እንዲሆን በመላክ ፈጸመው፤ በዚህም ኅጢአትን በሥጋ ኮነን፤ ይኸውም በሥጋ ሳይሆን በመንፈስ በምንመላለስ በእኛ፤ ሕጉ የሚጠይቀው ጽድቅ ሙሉ በሙሉ እንዲፈጸም ነው” (ሮሜ 8 ÷ 3፤4)። ይህ ፍርድ ብቻ አይደለም፤ ኩነኔም ጭምር እንጂ። እግዚአብሔር እኛን ከኅጢአት ኃይል ነጻ ለማውጣት፤ ኅጢአትን በጌታችን ሥጋ ኮነን።

በመሆኑም በመስቀሉ እግዚአብሔር ኅጢአትን በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል እስከ ሞት ኮነው። በዚህም ብርሃን ኅጢአት ተኮንኗል እንዲሁም ጠፍቷል። ይህም ጌታ ያደረገው ሁለተኛው ነገር ነው። ምክንያቱም የተፈረደበት ለኅጢአተኞች ብቻ ሳይሆን ለኅጢአትም ጭምር ነውና። እግዚአብሔር ኅጢአት የሌለበትን ለእኛ ኅጢአት አደረገው፤ በሞቱም ኅጢአት በእርሱ ውስጥ ለዘላለም ሞተ። በመሆኑም ጌታ “... ስለ ፍርድም፤ የዚህ ዓለም ገዢ ስለ ተፈረደበት ነው።” አለ (ዮሐ 16 ÷ 11)።

የዚህ ዓለም ገዢ ተፈረደበታል። በጌታ ሞት ዓለሙ በገዢው በኩል ተፈረደበት፤ ይህ እንዴት አስደናቂ ነገር ነው። በእርግጥ መስቀሉ የሰይጣን ታላቅ ቁማር ነበር። ያለውን ሁሉ ለመስቀሉ አስይዞ ነበር። የነገዶችን፤ የነገሥታትን፤ የህዝቦችን እንዲሁም የሞትን እንኳ ኃይል በሙሉ ሰበሰበ። የኢየሱስን ሥራ ለአንዴና ለዘላለም ሊቋጨው ሞከረ። ነገር ግን በምትኩ፤ ጌታችን ከሙታን በመነሳት ሰይጣንን አሸነፈው። የዚህ ዓለም ገዢ የተፈረደበት እንዲህ ነበር። ከዚህ በኋላ የዘላለም ሕይወት ያላቸው በሙሉ የሰይጣን ዓለም እንደተሸነፈ ያውጃሉ። የጌታ ተረከዝ በተቀጠቀጠበት ጊዜ፤ የሰይጣንም አናት ተቀጥቅጧል።

በመሆኑም መስቀሉ የኅጢአትን ችግርና የኅጢአትን ኃይል፤ ሰይጣንን እና ዓለሙን ሁሉ አሸንፏል። የዛሬው የመስቀሉ ፍርድ ኃይል ሊመጣ ካለው ፍርድ ኃይል ጋር እኩል ነው። አስገራሚ የማቃጠልና የማብራት ብርታት አለው።

መስቀሉን ስንቀበል፤ የእግዚአብሔርን ፍቅርና ይቅርታ መቀበል ብቻ አይበቃም። መስቀሉ ለስቃይም የቆመ ነው፤ ለስቃይም ብቻ መቀበል አይበቃም። መስቀሉ ራስን ትቶ ለእግዚአብሔር መሰጠትም ነው፤ እንዲህም ብቻ መቀበል አይበቃም። በፍጹም፤ መስቀሉ የእግዚአብሔር ዐላማ ከሚሳካበት ፍርድም ጋር እኩል ነው። በክፍተኛ ሁኔታ ኅጢአተኞችን፤ ዓለምንና ሰይጣንን ይፈርዳል። የእግዚአብሔርን ማስፈራት ስለምናውቅ ሰዎችን ልናሳምን እንጥራለን።

እግዚአብሔር ልጆቹ ችግራቸውን የሚፈቱት ሊመጣ ባለው ፍርድ እንደሚሆን አይጠበቅም፤ ይህ በመስቀሉ እንዲፈታ ይፈልጋል። ለዓለም ህዝቦች፤ ደህንነት የሌለበት ፍርድ ይጠበቃቸዋል። ለእግዚአብሔር ልጆች ግን በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ሊፈታ የሚጠበቅ ነገር አይኖርም፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር ሁሉ ነገራችን በመስቀሉ እንዲጠራ ይፈልጋል።

በመሆኑም ስለ ፍርድ ያለን ግንዛቤ፤ የፍርድ ጥልቀት ላይ መድረስ አለበት።

እንግዲህ፤ በብሉይ ኪዳን የነበሩ መስዋዕቶች ሁሉ መስቀሉን ይወክሉ እንደነበር እናስታውስ። ያለ እሳትም ምንም ዐይነት መስዋዕት አልነበረም። ያለ እሳት በእግዚአብሔር ተቀባይነት ማግኘት አይቻልም። ተቀባይነትን ያገኘው መስዋዕቱ በመቃጠሉ ነው። ታዲያ እንዴት ለሚጠፋ ነገር ተገዛን? ነገር ግን የሚጠፋ ነገር እስከማይቀር ድረስ፤ እግዚአብሔር ሁሉን ይደመስሳል። አመድ የሁሉም ነገር መጨረሻ እንደሆነ እናውቃለን። መስቀሉ የእግዚአብሔር ኀይል ሊቀንሰው እስከማይችለው ድረስ አንድን ነገር ይቀንሳል። ከዚያም ጥቅም ላይ ይውላል።

ፍርድ በእናንተ ያለው ሁሉ እግዚአብሔርን መቃወም ወደማይችልበት ደረጃ ያመጣችኋል። ሁሉ ነገር ከፍርዱ በታች ይደርቃል፤ ይደክማልም። መስቀሉ አንድ ጊዜ በእግዚአብሔር የሚበራሳችሁን ወደ አመድነት የምትቀንሱበት ልምምድ ነው። ኩራታችሁና በራስ መተማመናችሁ የሚያበቃበት ቀን ይመጣል። ከዚያም ከአመድ በትንሳኤ ትወጣላችሁ።

እንግዲህ፤ አንድ ጊዜ ከተሰቃያችሁ በኋላ፤ መስቀሉ ሥራውን እንደሰራ እንዴት ታውቃላችሁ? ታውቃላችሁ። ምክንያቱም በእግዚአብሔር ብርቱ ብርሃን የራሳችሁን የተፈጥሮ ብርታት ስለምታጡ። የእግዚአብሔርን ብርሃን የተቋቋመ አንድም ሰው የለም፤ መገለጡ የሚያቃጥልም ስለሆነ። እግዚአብሔር ሲያበራ፤ በእሳት ትጠፋላችሁ። ፍርዱ ሁሉን ይገልጣል ሁሉን ደግሞ ያቃጥላል። እግዚአብሔር ከተናገረ፤ ያልቅላችኋል። በአጋጣሚ ከተረፋችሁ ግን፤ አስተምህሮዎችን በደንብ ሰምታችኋል ማለት ነው። ማንም ከበራለት በኋላ በፊት ይሰራ የነበረውን ሊያከናውን አይንቀሳቀስም። ችግሩ የሚፈጠረው፤ መልዕክቱን ከሰማችሁ በኋላ ሥራውን ስትጀምሩ ነው፤ ሆኖም የእግዚአብሔር ሥራ

ባለመሆኑ፤ ደግማችሁ ልታከናውኑት ሲያቅታችሁ ራሳችሁን ታገኙታላችሁ። የእግዚአብሔር የመጨረሻ የፍርድ ሰዎች ራሳቸውን ከኅጢአት ጋር ለመዋዋል ማቅረብ እንደማያስፈልጋቸው ሁሉ፤ ዛሬም ይህ እውነት መሆን አለበት። የፍርድ ብርሃን ለዓመታት ልታሸንፉት ያልቻላችሁትን መስበር ችሏል። መስቀሉ ሁልጊዜ ከዓለም ነጻ የሚያወጣችሁ በሕይወታችሁ ውስጥ ያለ ፍርድ መሆን አለበት።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- እግዚአብሔር ዓለምን ለማዳን ፍርድን ይጠቀምበታል።
- ፍርድ እግዚአብሔር እቅዱንና ዐላማውን የሚያከናውንበት ሥራ ነው። በመሆኑም አስፈሪ ብቻ ሳይሆን የፍቅርም ነው።
- መስቀሉ የሚያድነን ፍርድን ስለሚያስወግድ አይደለም፤ ምክንያቱም ኀጢአትን ያለ ፍርድ ማስወገድ ትክክል አይደለምና።
- የመስቀሉ መገለጥ ኀይል ከፍርድ የመገለጥ ኀይል በምንም ዐይነት የሚያንስ አይደለም።
- መስቀሉ ለጌታችን በእግዚአብሔር የተሰጠ ፍርድ ነበር።
- በመስቀሉ እግዚአብሔር ኀጢአትን በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል እስከ ሞት ኮነነው።
- እግዚአብሔር ሁሉ ነገራችን በመስቀሉ እንዲጠራ ይፈልጋል።
- ፍርድ በእናንተ ያለው ሁሉ እግዚአብሔርን መቃወም ወደማይችልበት ደረጃ ያመጣችኋል።
- የፍርድ ብርሃን ለዓመታት ልታሸንፉት ያልቻላችሁትን መስበር ችሏል።

ምህረት እና ፍርድ

4

"ስለ ምህረትና ስለ ፍትህ እዘምራለሁ፤ እግዚአብሔር ሆይ፤ ለአንተ በምሥጋና እቀኛለሁ" (መዝ 101 ÷ 1)

"እግዚአብሔር ግን ምህረት ሊያደርግላችሁ ይታገላል፤ ርህራሄም ሊያሳየችሁ ይነሳል" እግዚአብሔር የፍትህ አምላክ ነውና፤ እርሱን በመተማመን የሚጠበቁት የተባረኩ ናችሁ" (ኢሳ 30 ÷ 18)

"እኔ ብቻዬን ከራሴ ምንም ማድረግ አልችልም፤ የምፈርደው የምሰማውን ብቻ ነው፤ የላከኝን እንጂ የራሴን ፈቃድ ስለማልሻም ፍርዴ ትክክል ነው" (ዮሐ 5 ÷ 30)

"ይህን እንጀራ በምትበሉበት ጊዜ፤ ይህንም ጽዋ በምትጠጡበት ጊዜ ሁሉ ጌታ እስከሚመጣ ድረስ ሞቱን ትናገራላችሁ"

እንግዲህ ማንም ሳይገባው፤ ይህን እንጀራ በበላ ወይም የጌታን ጽዋ በጠጣ፤ የጌታ ሥጋና ደም ባለ ዕዳ ይሆናል። ማንም ሰው ከዚህ እንጀራ ከመብላቱና ከዚህ ጽዋ ከመጠጣቱ በፊት፤ ራሱን ይመርምር፤ ምክንያቱም ማንም የጌታን ሥጋ ሳይገባው በበላና በጠጣ ፍርድ የሚያመጣበትን ይበላል፤ ይጠጣልም" (1ቆሮ 11 ÷ 26-29)

"ነገር ግን ጌታ በሚፈርድበት ጊዜ እንገሰጻለን፤ ይኸውም ከዓለም ጋር አብረን እንዳንኮነን ነው" (1ቆሮ 11 ÷ 32)

የክርስቶስ መስቀል እግዚአብሔር ስለ ኀጢአት ያለውን አመለካከት የሚገልጥ ነው። ከጌታ ኢየሱስ ጋር ሲዋዋልም፤ ጌታ ኀጢአት ስለተደረገ፤ እግዚአብሔር ከኀጢአትም ጋር ጨርሷል ማለት ነው። እግዚአብሔርን የሚቃወም ሁሉ ሙሉ በሙሉ ሊደመሰስ ግድ ነውና። ይቅርታ ማድረግ ጸጋ ነው፤ መጥላት ግን ፍርድ ነው። እግዚአብሔር ኀጢአትን አጥብቆ ስለሚጠላ፤ በቀላሉ ይቅርታ ሊያደርግ አይችልም። ደህንነት ከእርሱ ቅዱሳንነት ጋር ሊጣጣም ይገባል። መስቀሉ ለኀጢአት ፍርድ ሲሆን፤ ለእኛ ደግሞ የእርሱ ይቅርባይነት ነው። በአንድ በኩል ጸጋን ተቀበልን፤ በሌላ በኩል ደግሞ ተፈረደብን። እኛ የተፈረደብንና ውለታ የተዋለልን ህዝቦች ነን።

በ1 ቆሮንቶስ 11 ላይ፤ "ሳይገባው" የሚለው ቃል አመለካከትን የሚገልጽ ነው፤ ብቃትን አይደለም። ብቁ የሆነ የለምና። የጌታ ሥጋና ደም ከመስቀሉ ጋር እኩል ናቸው። እንዳንዶች የጌታን ራት ሲበሉና ሲጠጡ፤ ከመስቀሉ ጋር ይስማማሉ፤ እንዳንዶች ግን አይስማሙም። ዋናው ነገር በእግዚአብሔር ፊት ጥሩና መጥፎ መሆናቸው አይደለም፤ ምክንያቱም ማንም ብቁ አይደለም፤ ከዚያ ይልቅ ስለ ኀጢአት ያላቸው አመለካከት ነው። ይህም ማን እንደተሰማማ ማን ደግሞ እንዳልተሰማማ ያሳያል። ስለዚህ የጌታን ሥጋ አስመልክቶ፤ እራሳችንን እንፍረድ። የእግዚአብሔር እንጀራ ምን እንዳደረገልን እንወቅ። ይህም የመስቀሉ ፍርድ ነው። በገበታው ላይ ያለው እንጀራ የሚነግረን፤ እግዚአብሔር ከእርሱ የሚቃረን ምንም ዐይነት ነገር እንዲኖር እንደማይፈቅድ ነው። በመሆኑም ራሳችንን እንፍረድ። ራሳችንን ካልመረመርን የማይገባን ነን። መስቀሉ በኀጢአት፤ በሥጋና በተፈጥሮ ሕይወት ላይ ይፈርዳል። እግዚአብሔር ከእርሱ የሚቃረነውን ሁሉ ይፈርድበታል፤ እኛስ እንዲሁ እንፈርዳለን? ብቁ የመሆን ያለመሆናችን ጉዳይ አይደለም፤ ማንም ብቁ አይደለምና። የእኛን "ጥሩ ያልሆነውን" የምንፈርድበት ሁኔታ ነው። ሰዎች "ጥሩ ባልሆነው" ነገራቸው ሊከብሩና ሊኮሩ ይችላሉ። እኛ በኩራት ደካማነታችንን ልንናገር እንችላለን።

በመሆኑም ጥያቄው፤ እግዚአብሔር ሐሳቡን በመስቀሉ ገልጿል፤ ነገር ግን የእኛ ሐሳብስ? የሚለው ነው። እንጀራ ሲቆረስ ሊጠየቅ የሚገባው ጥያቄ፤ የክርስቶስን መስቀል አስመልክቶ የእግዚአብሔር ልጆች ምን አመለካከት አላቸው? የሚለው ነው። ይህ ራሳችንን የተሻለ ወይም የበለጠ ጥሩ አድርጎ ለማቅረብ የሚደረግ ልምምድ አይደለም። የመልካምና የመጥፎ እውቀት የሚያበቃው በመስቀሉ ነውና። በቀላሉ፤ የሚጠይቀው ራሳችንን እንዴት ማየት እንዳለብን ነው። በፍርድ ጊዜ የምንለው አይኖረንም፤ ወይም ከሌሎች ጋር ራሳችንን አናነጻጽርም። እንጀራውን ለመቁረስ በቀረብን ጊዜ፤ ይህንን ለማድረግ ምንም

ብቃት እንደሌለን በሚያሳየው መሰረት ላይ እንቆማለን። እግዚአብሔርንም፤ በአንድ በኩል ስለ ሰጠን ደህንነት እናመሰግናለን፤ በሌላ በኩል ደግሞ ስለ ፍርዱ እንፈራዋለን።

እንዴት እራሳችንን እንፈርዳለን? የሰው በኃጢአቱ መጸጸትና መናዘዝ በቀላሉ ከራሱ የሚመጣ ነው፤ ከእግዚአብሔር አይደለም። ይህ የመገናኘት ጉዳይ ነው ወይስ የፍርድ ጉዳይ? መጸጸት በፍርድ ውጤት አንጻር ምንድን ነው? ቢያንስ ድነናል፤ ቢያንስ ብዙው ኃጢአቶቻችንን እግዚአብሔር ፈርዶባቸዋል። ለምሳሌ፤ እኔ በዳንኩኝ ጊዜ፤ ስለ ኃጢአቶቼ አውቅ ነበር። ነገር ግን ልጾል ያለኝ ስንበረከክ፤ በሁለት በሶስት ደቂቃ ውስጥ እግዚአብሔር ሁሉንም ኃጢአቶቼን አሳየኝ። በእነዚህ ደቂቃዎች ያየሁት፤ ከዚያ በፊት ካየሁት ይለይ ነበር። ቀደም ብሎ ኃጢአት እንደሰራሁኝ ገብቶኝ ነበር፤ በእነዚያ ሁለት ደቂቃዎች ግን ከባድ ኃጢአትኝነት ስለተሰማኝ ጭንቅላቴን እንኳ ወደ ላይ ማንሳት አቅቶኝ ነበር። ስለዚህም ኃጢአቴን ተናዘዝኩ፤ የእግዚአብሔርንም ይቅርታ ጠየቅሁ።

እግዚአብሔር ለእናንተ በማብራት ፍርድን ሲፈርድ፤ በብርሃኑ ስር ትወድቃላችሁ። ኃጢአታችሁ በብርሃኑ ከተፈረደበት በኋላ፤ ያ ኃጢአት ለዘላለም ራሱን ቀና አያደርግም። ከዚያ ይልቅ ይደመሰሳል። ሰውን የራሱን ኃጢአት እንዲፈርድበት ያደረገው ብርሃን፤ የፍርድ ብርሃን ነው። ማንም በእግዚአብሔር ብርሃን አልፎ በሕይወት መኖር አይችልም። ለምሳሌ፤ ውሸትን ማጥፋት አቃታችሁ፤ የእግዚአብሔር ብርሃን ሲበራ ግን ውሸት ይወገዳል። ይህም የእግዚአብሔር ሥራ ነው። ነጻ የሚያወጣ ጌታ ነው። አንዳንዶች የተፈጥሮ ሕይወታቸው ምን ያህል ጠንካራ እንደሆነ ያውቃሉ፤ ምንም ሊያደርጉት ግን አይችሉም። በሰዎች ፊት ትሁት ለመሆን ይሞክራሉ። ሆኖም የሞትን ኃይል የሚሰብር የፍርድ ብርሃን ብቻ ነው። ይህን ያውቃሉ፤ ግን ይህ ለእነርሱ ትምህርት ብቻ ሊሆን ይችላል።

በትምህርት እና በመገለጥ መካከል በጣም ትልቅ ልዩነት አለ። ትምህርት አንድ ሰው ከሰማ በኋላ ሊደርገው የሚገባ ነገር ነው፤ መገለጥ ግን የተከናወኑትን ነገሮች ማየት ነው። ብርሃን ሲመጣ ችግሩ ይፈታል። በእውቀት ለኃጢአት እውቅና ወደመስጠት በመምጣታችንና፤ በብርሃኑ ኃጢአታችንን መናዘዝ መካከል ያለው ልዩነት ታላቅ ነው። ሰብሮ መውጣት (ፋሬስ) የፍርድ ብርሃን ነው። ኃጢአተኛ ተደላድሎ ሊኖር ይችላል፤ የእግዚአብሔር ብርሃን ሲመጣ ግን፤ ያልቅለታል፤ ይገላገላል። እያንዳንዱ ሰው ይህ የማያልቅ ውጤትን የሚሰራው መሰረታዊ መገለጥ ሊኖረው ይገባል። እናም በእውነት ከተለማመደው፤ ከዚህ በኋላ ራሱን መፍረድ ይችላል።

የእግዚአብሔር ሥራ በዳውሎስ መለወጥ በግልጽ ታይቷል። ይህ ሰው ቤተ ክርስቲያንን ይጠላ፤ የቅዱሳንንም ደም ያፈስ ነበር። ወደ ደማስቆ ይሄድ በነበረ ጊዜ ግን፤ የእግዚአብሔር ብርሃን በእርሱ ላይ አበራ። ጥላቻውን ምን ማድረግ እንዳለበት መጨነቅ አያስፈልገውም፤ ምክንያቱም የዚህ ዐይነት ችግር አሁን የለበትም፤ ከወደቀበት በተነሳም ጊዜ ማንንም አልጠላም ነበርና። በፍርድ የምናገኘው ደህንነት ይህ ነው። የማይሟሟውን ችግራችንን የፈታው ፍርድ ነው። መስቀሉ ነው። ለሰው የማይቻለው፤ ለእግዚአብሔር ይቻላል።

ብዙውን ጊዜ ሰው ማሸነፍ የማይችለው ነገር ይገጠመዋል። የሆነ ውሳኔ ይወስንና እንባውን ሲያፈስ ይኖራል፤ እንግዳው ነገር ግን ይህ ምንም የማያግዝ መሆኑ ነው። ሆኖም አንድ ቀን የእግዚአብሔር የፍርድ ብርሃን በእርሱ ላይ ያበራል፤ የነገሩን አስቸጋሪነት ያን ጊዜ እንዲያይ ይደረጋል፤ እናም ኃጢአቱን በተናዘዘ ጊዜ፤ ያ ኃጢአት ከእርሱ ይወሰዳል፤ እንግዲህ እንዴት ሰውዬው ከተናዘዘ በኋላ፤ ኃጢአቱ ከእርሱ ጋር አብሮ ይኖራል? በመገለጥ ጊዜ፤ የኃጢአት ኃይል ይጸመሰሳል።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- በአንድ በኩል ጸጋን ተቀበልን፤ በሌላ በኩል ደግሞ ተፈረድብን። እኛ የተፈረድብንና ውለታ የተዋለልን ህዝቦች ነው።
- እግዚአብሔር ከእርሱ የሚቃረነውን ሁሉ ይፈርድበታል፤ እኛስ እንዲሁ እንፈርዳለን?
- እግዚአብሔር ለእናንተ በማብራት ፍርድን ሲፈርድ፤ በብርሃኑ ስር ትወድቃላችሁ።
- እግዚአብሔር በብርቱ ብርሃኑ እንዲያበራላችሁ ጠይቁት፤ የሚያስጨንቃችሁም ይወገዳል።
- ራሳችሁን ለእርሱ እጅ ሰጡ፤ የሚያስፈራው ብርሃኑም በላያችሁ እንዲወድቅ ፍቀዱ።
- ሁሉም ሰው አንድ ጊዜ ሊበራለትና ሊፈረድበት ግድ ነው።
- ፍርድ ጌታ ለእኛ የሰጠን ምህረትና ጸጋ ነው።

ብቁ ሰላላ መሆናችሁ ትጩነቱ ይሆናል፤ ሆኖም ምን ያህል ደካማና መጥፎ እንደሆናችሁ አይታችሁ አታውቁም። ትምህርቱን ስለሰማችሁ ብቻ ነው ደካማ እንደሆናችሁ የምትናገሩት። እግዚአብሔር ይናገራል፤ እናንተ ግን ትምህርት ብቻ ትሰማላችሁ። በውጤቱም ቅድስናን ትከተሉታላችሁ፤ ታደንቁታላችሁም፤ ምንም ማድረግ ግን አትችሉም። በመሆኑም፤ እግዚአብሔር በብርቱ ብርሃኑ እንዲያበራላችሁ ጠይቁት፤ የሚያስጨንቃችሁም ይወገዳል። እግዚአብሔር በብርሃኑ ይሰራል። ራሳችሁን ለእርሱ እጅ ሰጡ፤ የሚያስፈራው ብርሃኑም በላያችሁ እንዲወድቅ ፍቀዱ። ዛሬ ራሳችሁን ለፍርድ ብታቀርቡ፤ በኋላ ወደ ፍርድ አትመጡም።

ሁሉም ሰው አንድ ጊዜ ሊበራለትና ሊፈረድበት ግድ ነው። ያልዳኑት እንኳ አንድ ቀን ይፈረድባቸዋል። የሚሰርቅ ወይም የሚገድል በዓለም ሕግ አንድ ቀን ይያዛል፤ ከተያዘ በኋላ የሚደርስበት ሰቃይ፤ ወደፊት ከሚደርስበት አንድ ሺኛውን እንኳ አይሆንም። ነገር ግን በጌታ ሥርዐት መያዝ፤ እንደ ተኮነኑ፤ በዓለም እንዳሉ ሰዎች፤ ከመሆን ጋር አንድ አይደለም። በእርግጥም ፍርድ ጌታ ለእኛ የሰጠን ምህረትና ጸጋ ነው። ጸጋው በመስቀሉ ዐይነት ይገለጻል።

እንግዲህ ስለ ምህረቱ እና ስለ ፍርዱ እንዘምር። የበጉንና የሙሴን መዝሙር እንዘምር (ራእ 15 ÷ 3-4)።

5

ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ

"ከእናንተ መካከል ብዙዎች የደከሙትና የታመሙት፤ እንዳንዶችም የንቀላት በዚህ ምክንያት ነው። ራሳችንን በንመረምር ግን ባልተፈረደብን ነበር። ነገር ግን ጌታ በሚፈርድብን ጊዜ እንገሰጻለን፤ ይኸውም ከዓለም ጋር አብረን እንዳንኮነን ነው።" (1ቆሮ 11 ÷ 30-32)

"ፍርድ ከእግዚአብሔር ቤት የሚጀምርበት ጊዜ ደርሶአልና። እንግዲህ ፍርድ የሚጀምረው በእኛ ከሆነ ለእግዚአብሔር ወንጌል የማይታዘዙ ሰዎች መጨረሻቸው ምን ይሆን?" (1ኢጥ 4 ÷ 17)

"እግዚአብሔር ጸድቅ ጻፍ ነው፤ ቁጣውንም በየዕለቱ የሚገልጥ አምላክ ነው።" (መዝ 7 ÷ 11)

"ገይላቸው መድከሙን፤ ባሪያም ሆነ ነጻ ሰው አለመቅረቱን በሚያዩበት ጊዜ፤ እግዚአብሔር ለህዝቡ ይፈርዳል፤ ለእገልጋዮቹም ይራራል።" (ዘጸ 32 ÷ 36)

"በህዝቡ ይፈርድ ዘንድ፤ በላይ ያለውን ሰማይና ምድርን እንዲህ ብሎ ይጠራል፤" (መዝ 50 ÷ 4)

"የእስራኤል ቤት ሆይ፤ ስለዚህ እንደየሥራችሁ በእያንዳንዳችሁ ላይ እፈርዳለሁ፤ ይላል ጌታ እግዚአብሔር። እንግዲህ ንስሐ ግቡ፤ በኅጢአት እንዳትጠፉ፤ ከኅጢአታችሁ ሁሉ ተመለሱ።" (ሕዝ 18 ÷ 30)

"ጽዮን በፍትህ፤ በንስሐ የሚመለሱ ነዋሪዎቿም በጽድቅ ይዋጃሉ።" (ኢሳ 1 ÷ 27)

እግዚአብሔር በህዝቡ ሊፈርድ ይችላል (መዝ 50 ÷ 4)። ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ይጀምራል፤ ይላል ጌታ። ይህ በርግጥም የወደፊቱን ያመለክታል፤ የሚመጣው ፍርድ ብዙ አካባቢን የሚያካልልና ብዙ ክፍሎች ያሉት ነውና፤ ታላቁ የነጭ ዙፋንም የመጨረሻው ክፍል ነው። የመጀመሪያው ክፍል የአሁኑ እግዚአብሔር ቤት ፍርድ ነው። በእግዚአብሔር ልጆች መካከል እንዲህ ያለው ፍርድ ቀጣይ ነው። በአጠቃላይ ሲታይ ለሌሎች ሰዎች ፍርድ አልፎ አልፎ የሚከሰት ነገር ነው፤ ከእግዚአብሔር ልጆች ጋር በተያያዘ ግን ቀጣይ ጉዳይ ነው።

የእግዚአብሔርን ቀጣይነት ያለው ፍርድ ማጣጣም የተሰጠው ለእግዚአብሔር ልጆች ብቻ ነው። የእግዚአብሔር ልጆች ያልሆኑት ይህ አልተሰጣቸውም። "ነገር ግን ጌታ በሚፈርድብን ጊዜ እንገሰጻለን፤ ይኸውም ከዓለም ጋር አብረን እንዳንኮነን ነው።" (1ቆሮ 11 ÷ 32) ። የሚፈረድብን መሆኑ በእውነትም ጸጋና ደስታ ነው፤ ውጤቱም እንዳንኮነን የሚያደርግ ነው። በእርግጥም እግዚአብሔር ዓለም በጣም የተበላሸች እንዳትሆን የሆነ ጊዜ ይፈርድባታል። ለምሳሌ፤ በዘፍጥረት ላይ የሚገኘው በውሃ መጥለቅለቅ ከመበላሸት ለመከላከል የተደረገ ነው። በእግዚአብሔር ልጆች ሕይወት ላይ የሚደረግ ፍርድ ግን ዐላማው እነርሱን ከሚመጣው ፍርድ ማስመለጥ ነው። አንድ ቀን እግዚአብሔር የኅጢአትን ኃይል ሙሉ በሙሉ ይደመስሳል፤ በመጀመሪያ ግን ዛሬ ይህንኑ በልጆቹ ውስጥ አከናውኖታል።

እግዚአብሔር ያበራል እንዲሁም ያቃጥላልም። ዛሬ የእግዚአብሔር ልጆች ኃይል አያጥራቸውም፤ መገለጥ ግን ያጥራቸዋል። ትክክል ያልሆኑ ነገሮችን ለማስወገድ ኃይል እንደሚያስፈልግ እናስብ ይሆናል። ከመካከላችን፤ እግዚአብሔርን የሚቃረነውንና የሚቃወመውን ሁሉ የሚያስወግድ መገለጥ እንጂ ኃይል እንዳልሆነ፤ የሚያውቅ ማን ነው? እግዚአብሔር ሲገልጥላችሁና የኅጢአትን ኅጢአትነት ሲያሳያችሁ፤ ኅጢአት ትቷችሁ ይሄዳል። ደርቆ ይኮስስና ይሄዳል። ብርሃን ጥፋታችንን እንድናምን ያደርጋልና፤ ብዙ ብርሃንም የኅጢአትን ኃይል ያስወግዳልና። እግዚአብሔር እንዲገለጥልን ፈቃደኛ እንሁን። ሲበራልን ኅጢአት ጭንቅላቱን ቀና ማድረግ አይችልምና።

ይህንን ብርሃን ማየት ቢሳነንስ? ከእግዚአብሔር የሆነው እሳት እያቃጠለ እንደሆነ እንረዳ። ኅጢአትን የማያቃጥል ከሆነ፤ ሰውዬውን ያቃጥለዋል። ብርሃን ተቀባይነት አላገኘም ማለት ለቅጣት ተሰጠን ማለት ነው። ቅጣት የእግዚአብሔር ሁለተኛ

ተግባር አይደለም፤ ብርሃን ተቀባይነት ሳያገኝ ሲቀር የሚመጣ ነው እንጂ። ቅጣት የፍርድ ዐይነት ነው። የፍርድን ብርሃን የተቀበለ ይድናል፤ ብርሃኑን ያልተቀበለ ግን ይቀጣል። ቅጣት የእግዚአብሔር ፍርድ ነው። የሚመጣውም ብርሃን ተቀባይነት ሳያገኝ ሲቀር ነው። እንዳለመታደል ሆኖ የሚከሰቱ ነገሮች ሁሉ የግድ የእግዚአብሔር ቅጣት ናቸው ማለት አይደለም፤ ምንም እንኳን አብዛኞቹ ቢሆኑም።

አንድን ቅጣት የሰይጣን ጥቃት ይሁን የእግዚአብሔር ቅጣት በምን እናውቃለን? እግዚአብሔርን የሚፈሩ ሁሉ እግዚአብሔር ሊናገር የፈለገውን ይሰማሉ። ሆኖም ብዙ የእግዚአብሔር ልጆች ብርሃኑን ማየት ይሳናቸዋል። ብዙ ቅጣቶች ግባቸውን አይመቱም። ከቅጣቱ በኋላ እንኳ፤ አለመታመናቸውና ቅድስናቸውን ማፍረሳቸው ምኑ ጋ እንደሆነ አያዩም። ስለዚህ መገለጥን እንጠይቅ፤ ይህም በእውነትም መባረክ ነውና። ብርሃንን ዛሬ ማየት የእግዚአብሔር ፍርድ በቤቱ መሆኑን ማረጋገጫ ነው።

እግዚአብሔር ኀጢአትን ለመከላከል ሲል አንዳንድ ጊዜ በዓለም ላይ መፍረዱ፤ በቤቱ ውስጥ ያለው ፍርዱ ግን የማይቋረጥ መሆኑ አያስገርምም? በብሉይ ኪዳን ጊዜ የእግዚአብሔር ፍርድ በቤቱ ብቻ እንደነበር እናስተውል። ቃዴስ ላይ የእግዚአብሔር ህዝብ በከነዓን ያሉትን ግዙፎቹን የዴናቅን ዝርያዎች ፈርቶ ነበር፤ ሆኖም የእግዚአብሔር ምስክሮች የነበሩት ካሌብና ኢያሱ ጠላቶቻችን እንደ እንጀራ ይሆኑልናል አሉ (ዘጉል 14 ÷ 9)። ችግሩ በጨመረ ቁጥር፤ ምግቡም የተሻለ ይሆናል። (እ፤ በችግር ካለማለፋቸው የተነሳ ደካማ የሆኑት የእግዚአብሔር ልጆች ስንቶች ናቸው፤ ችግራቸው “ምግባቸው” ላይ ነው።) በዚያን ጊዜ እግዚአብሔር በውጭ ካሉት ይልቅ በቤቱ ካሉት ከራሱ ሕዝብ ጋር ብዙ ነገር ነበረው። ከሂያ ሁለት ዓመት በላይ የነበረ ሰው ሁሉ ከነዓን መግባት

እንደማይፈቀድላቸው ተነገራቸው፤ ዐዲሱ ትውልድ መግባት እስኪችሉ ድረስ አርባ ዓመታት ማለፍ ነበረባቸው። ህዝቡ ይህንን ሲሰሙ፤ ሊያምፁ ተነሡ፤ ሊዋጉም ወሰኑ። እግዚአብሔር ግን ከህዝቡ ጋር አልነበረም ፍርድን ፈርዶባቸዋልና።

እግዚአብሔር በነነዌ ለነበሩ አህዛብ ምህረቱን አበዛላቸው፤ የራሱ ልጆች ሆኑትን እስራኤላውያንን ግን ወደ ተስፋይቱ ምድር እንዳይገቡ ከለከለ! ወደ እግዚአብሔር በይበልጥ ስንጠጋ፤ ቅጣቱ በዛው ልክ ይጨምራል። ሰው ከእግዚአብሔር ሲርቅ ቀለል የሚልለት ይመስላል። ዛሬም ልክ እንደ ጥንቱ እግዚአብሔር በህዝቡ ላይ ትልቅ ትኩረት አለው።

ከብሉይ ኪዳን የሚጠቀሰው ሌላው ምሳሌ የማርያም ነው፤ እሷም ሙሴ ኩሻይትን ሚስት አድርጎ ሲወስዳት፤ ሙሴን ተቃውሟ በመናገር ኀጢአት የሰራች ነች፤ እናም በለምጽ ተመታች። ምንም እንኳን በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ነብይት የነበረች ቢሆንም፤ ከመኖሪያ ክልሉ ውጪ ሊዘጋባት ግድ ነበር። (እግዚአብሔር በዓለም ላይ እንደዚህ አያደርግም።) የራሷ አባት እንኳ ፊቷ ላይ እስኪተፋባት ድረስ፤ ለሰባት ቀናት በጎፍረት መቀመጥ ነበረባት።

የቆሬንና የ250 አጋሮቹን ጉዳይ እናንሳ፤ እርሱም ሙሴንና አርንን ከጌታ ምዕመናን በላይ ራሳቸውን ከፍ አድርገዋል ሲል የከሰሳቸው ነው። እነርሱም እግዚአብሔርን ማገልገል እንደሚችሉ ተከራክረዋል። ይህንን በማድረጋቸውም፤ በጌታ የተሰጠውን ሥልጣን ገልብጠዋል። እግዚአብሔር ሌሎችን ህዝቦች ከቆሬ፤ ከዳታንና ከአቢራም ድንኳኖች እንዲርቁ በከባድ ሁኔታ አስጠነቀቀ፤ ምክንያቱም ቀጥሎ የሆነው የቆሙበት ምድር ተሰንጥቆ በጥልቁ ከነሕይወታቸው መዋጥ ነው። እግዚአብሔር በከባድ ሁኔታ የሚቀጣው ቤቱን ስለሆነ፤ ዓለምን ስላልሆነ ነው። ሥልጣን በትንሳኤ የሚመጣ ነው፤ በሥጋ ውስጥ የተደበቀ

አይደለም። የትንሳኤው ሥልጣን የተተወ ሲሆን፤ ሞት ይከተላል።

በታሪክ እንደ እስራኤል ሕዝብ በመፈራረስ የተሰቃየ ሌላ ሕዝብ የለም፤ ምክንያቱም ደግሞ ያ ህዝብ የእግዚአብሔር ቤት ነበር። እርሱ መንገዶቹን እንዲገልጽ መረጣቸው፤ በመሆኑም ኅጢአት በመካከላቸው በተገኘ ቁጥር በዚያ ፍርድ ነበር። የእግዚአብሔር ቤት እንደመሆናቸው፤ ከእግዚአብሔር ሲርቁ ቁልቁል ይወርዳሉ፤ ወደ እርሱ ሲቀርቡ ግን ከፍ ከፍ ይላሉ። ለዓለም ግን እንዲህ አልነበረም። የዓለም ሕዝብ ወደ እግዚአብሔር መቅረብ ሲፈልጉ የሚቀጡ፤ ከእርሱ በራቁ ቁጥር ግን ብልፅግናን የሚያጣጥሙ ይመስላል። ሆኖም ልጆቹን በተመለከተ፤ ወደ እግዚአብሔር ይበልጥ በቀረቡ ቁጥር ይበልጥ ሥርዐት ይይዛሉ።

የብሉይ ኪዳን ምሳሌዎችን እንቀጥልና፤ የመሳፍንቱ ጊዜ ካለፈ በኋላ፤ በዳዊት ላይ የደረሰው ፍርድ በሌሎቹ ነገሥታት ከደረሱት ፍርዶች የሚበዛ ነበር። ንጉሥ ሳኦል እንኳ ዳዊት የተቀጣውንና የተፈረደበትን ያክል አልደረሰበትም። ዳዊት ኅጢአት ሲሰራ፤ በሚስጥር ላደረገው በግልፅ ይከፈለው ነበር። አንድ ህጻን ልጁ ሞቶበታል፤ ሁለቱ ወንድ ልጆቹ ጠፍተዋል።

የእግዚአብሔር ታቦት በዐዲስ ጋሪ ተጭኖ በሚወሰድ ጊዜ፤ በሬዎቹ ሚዛናቸውን ሲስቱ፤ ያዛ ወደ ታቦቱ ተጠግቶ እንዳይወድቅ ደገፈው። ምንም እንኳ ያዛ ለበጎ ቢያስበውም፤ እግዚአብሔር ያዛን እስከሞት መታው።

የቅጣቱን ክብደት የሚወስነው ለእግዚአብሔር ያለን የቅርበት መጠን ነው። የእስራኤል ልጆች የእግዚአብሔር ቤት ስለነበሩ ብዙ ጊዜ ተፈርደዋቸዋል። ይህ እግዚአብሔር ከውስጥ ወደ ውጭ እንደሚሰራ ያሳያል። የእስራኤልን ቁሶች ተመልከቱ። ከቅዱሱ ቦታ ኅጢአትን ማራቅ አለባቸው፤ ኅጢአትን ከቢሮአቸው ማራቅ አለባቸው። እግዚአብሔር የእስራኤልን ሕዝብ ሊታገስ ይችላል፤

በካህናቱ ላይ ግን ይጠነክርባቸው ነበር። አንድ እስራኤላዊ ኅጢአትን ካደረገ ከአምስት ወራት በኋላ ወይፈን ይዞ ሊመጣ ይችላል፤ በቅዱስ መቅደሱ ያለው ካህን ግን በየቀኑ መስዋዕት ማቅረብ አለበት። ለካህን መስዋዕት የማቅረብ ጉዳይ በዓመት ሶስቱ የሚከናወን አይደለም። ካህኑ ሁልጊዜ ይህን ካላደረገ፤ ወዲያውኑ ይሞታል። እግዚአብሔር ማንኛውንም ሰው ሊተው ይችላል፤ ካህናችን ግን ይህንን እንዲያደርጉ አይፈቅድም።

ዛሬ እኛ ክርስቲያኖች የእግዚአብሔር ቤት ነን፤ የሕያው እግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ነን። ከእስራኤል ልጆች በፊት ይጠብቅ እንደነበረው፤ ከእኛም ያንኑ ይፈልግብናል። ብርሃኑ ኅጢአትን ያቃጥላል፤ አለዚያ ቅጣትን እንቀበላለን። ወደ ፍርድ የምንመጣው የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ስለሆንን ነው። ክርስቲያን መሆን ቀላል አይደለም፤ ምክንያቱም ማቋረጥ ወይም ትቶ መውጣት አይቻልም። ክርስቲያን የራሱን ስሜት የተወ ነው። የእግዚአብሔር ሕይወት እንዲሁም የእግዚአብሔር መንፈስ በእርሱ ውስጥ አለ። ሌሎች ህዝቦች በግድ የለሽነት ሊኖሩ ይችላሉ፤ እናንተ እና እኔ ግን እንደዚያ ልንኖር አንችልም። ትንሿ ግጭት ቀላል ነገር አትሆንም። የሚፈለገውም ክርስትና ይህ ነው። ብርሃንን ከተወን፤ እግዚአብሔር አንዳንዶችን እስኪደክሙ ድረስ ይፈርድባቸዋል፤ አንዳንዶች ደግሞ ሊሞቱ እንኳ ይችላሉ።

የትኛውም ችግር ሳናስተውለው እንዳያልፍ እንጠንቀቅ። እግዚአብሔር በነፃ ቢለቀን እናዝናለን። ለአማኝ በእግዚአብሔር ከመተው የበለጠ መጥፎ ነገር የለምና። መቀጣት ልጅ መሆን ነው፤ አለመቀጣት ግን ህጋዊ ያልሆነ ልጅ እንደመሆን ነው። አንድ ሰው ካልተቀጣ፤ እፈራለታለሁ። ቅጣት እንደ እግዚአብሔር ማስጠንቀቂያ ያገለግላል። ብርሃንን ማየት ሲሳናችሁ፤ እንድታዩ ጸልዩ።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- የእግዚአብሔርን ቀጣይነት ያለው ፍርድ ማጣጣም የተሰጠው ለእግዚአብሔር ልጆች ብቻ ነው።
- ቅጣት የእግዚአብሔር ሁለተኛ ተግባር አይደለም፤ ብርሃን ተቀባይነት ሳያገኝ ሲቀር የሚመጣ ነው እንጂ።
- ዛሬም ልክ እንደ ጥንቱ እግዚአብሔር በህዝቡ ላይ ትልቅ ትኩረት አለው።
- የቅጣቱን ክብደት የሚወስነው ለእግዚአብሔር ያለን የቅርበት መጠን ነው።
- ብርሃኑ ንጢአትን ያቃጥላል፤ አለዚያ ቅጣትን እንቀበላለን።
- ሌሎች ህዝቦች በግድ የለሽነት ሊኖሩ ይችላሉ፤ እናንተ እና እኔ ግን እንደዚያ ልንኖር አንችልም።
- ብርሃንን ማየት ሲላናችሁ፤ እንድታዩ ጸልዩ።

የእግዚአብሔርን ፍርድ ጠብቁ

6

“ሙሴ ወደ ሀዘቡ ሄዶ የእግዚአብሔርን ታሎችና ህጎች በነገራቸው ጊዜ በአንድ ድምፅ ሆነው፤ “እግዚአብሔር ያለውን ሁሉ እናደርጋለን” አሉ።” (ዘፀ 24 ÷ 3)

“ስርዐቱንና ሕጌን ጠብቁ፤ እነዚህን የሚጠብቁ በሕይወት ይኖርባቸዋልና፤ እኔ እግዚአብሔር ነኝ።” (ዘሌ 18 ÷ 5)

“እነዚህን ሕግጋት ብታዳምጥና በጥንቃቄ ብትጠብቃቸው፤ አምላክህ እግዚአብሔር ለአባቶችህ እንደማለባቸው ከአንተ ጋር የገባውን የፍቅር ኪዳንን ይጠብቃል።” (ዘዳ 7 ÷ 12)

“እርሱ አምላክ፤ ሥራውም ፍጹም ነው፤ መንገዱም ሁሉ ትክክል ነው፤ የማይሳሳት ታማኝ አምላክ፤ ቀጥተኛና ጸድቅ አምላክም እርሱ ነው።” (ዘዳ 32 ÷ 4)

“ስርዐትህን ለያዕቆብ፤ ሕግህንም [ወይም ፍርድህንም] ለእስራኤል ያስተምራል። ዕጣን በፊትህ፤ የሚቃጠለውን መስዋዕት ሁሉ በመስጧዊያህ ላይ ያቀርባል።” (ዘዳ 33 ÷ 10)

“ለም የሆነውን መሬት ለራሱ መረጠ፤ የአለቃም ድርሻ ለእርሱ ተጠብቆለታል። የሕዝቡ መሪዎች በተሰበሰቡ ጊዜ፤ የእግዚአብሔርን ጽድቅና፤ በእስራኤል ላይ የበየነውን ፍርዱን ፈጸሙ።” (ዘዳ 33 ÷ 21)

“ፍትህ እንዳይዛነፍ የሚጠብቁ፤ ጽድቅን ሁልጊዜ የሚያደርጉ የተባረኩ ናቸው።” (መዝ 106 ÷ 3)

“ከአንደበትህ የሚወጣውን ደንብ ሁሉ፤ በከንፈሬ እናገራለሁ። . . . ዘወትር ደንብህን በመናፈቅ፤ ነፍሴ እጅግ ዛለች። . . . የለውነትን መንገድ መርጫለሁ፤ ሕግህንም ፊት ለፊቴ አድርጌአለሁ። . . . ሕግህን ተስፋ አድርጌአለሁና፤ የለውነትን ቃል ከአፈ ፈጽመህ አታርቅ። . . . ሕግህን ከተጠ ከፋዎች የተነሳ፤ ቁጣ ወረረኝ። . . . አንተው ራስህ እስተምረሽኛልና፤ ከድንጋጌህ ዘወር አላልሁም። . . . የጽድቅ ሕግህን ለመጠበቅ፤ ምያለሁ፤ ይህንኑ አጸናለሁ። . . . እግዚአብሔር ሆይ፤ ፈቅጂ ያቀረብኩትን የአፈን የምሥጋና መስዋዕት ተቀበል፤ ሕግህንም እስተምረኝ። . . . ሥጋዬ አንተን በመፍራት ይንቀጠቀጣል፤ ፍርድህንም እፈራለሁ። . . . እግዚአብሔር ሆይ፤ ርህራሄህ ታላቅ ነው፤ እንደ ሕግህ ሕያው አድርገኝ። . . . ቃልህ በሙሉ እውነት ነው፤ ጽድቅ የሆነው ሕግህም ዝባለማዊ ነው።” (መዝ 119 ÷ 13፤ 20፤ 30፤ 43፤ 53፤ 102፤ 106፤ 108፤ 120፤ 156፤ 160)

“እንደ ቸርነትህ መጠን ደምጹን ሰማ፤ እግዚአብሔር ሆይ፤ እንደ ሕግህ መልሰህ ሕያው አድርገኝ” . . . አመሰግንህ ዘንድ በሕይወት ልጅህ ሕግህም ይርዳኝ” (መዝ 119 ÷ 149፤ 175)

“በማንኛውም ክርክር ካህናት ዳኞች ሆነው ያገልግሉ፤ በሰርዐቱም መሰረት ይወሰኑ” የተለዩ በዓላቱን የሚመለከቱ ሕጎችንና ስርዐቶችን ሁሉ ይጠብቁ፤ ሰንበታችንም ቅዱስ አድርገው ይጠብቁ” (ሕዝ 44 ÷ 24)

“ስለዚህ በነቢያቱ ቆራረጥኋችሁ፤ በአፌም ቃል ገደልኋችሁ፤ ፍርዴም እንደ መብረቅ በላያችሁ አበራ” (ሆሌ 6 ÷ 5)

“ሕጉ ሁሉ በፊቴ ነው፤ ከሰርዓቱም ዘወር አላልሁም” (2ሳሙ 22 ÷ 23)

እግዚአብሔር መገለጥን ለፍርድና የተደበቀውን ሁሉ ለመግለጥ የሚጠቀምበት እንዴት ነው?

ፍርድ እግዚአብሔር ለሞት የመለሰው መልስ ነው፤ እርሱ ኀጢአትን ለማስወገድ ተጠቅሞበታልና። መስቀሉ ደህንነት ነው፤ ነገር ግን ፍርድም ነው። መስቀሉን ልንቀበለው ይገባል። የእግዚአብሔር ቤት ምንጊዜም በእርሱ የፍርድ ብርሃን በታች ነች። መሰዊያው በእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ውስጥ አለ። የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ መቆም የቻለችው፤ ሁሉም በመሰዊያው ማለፍ ስላለበት ነው (መሰዊያው እንደ መስቀሉ ፍርድ ያገለግላል)። በእግዚአብሔር ቤት ፍርድ በየቀኑ ይገለጣል። ማንም ወደ ፍርድ ሳይመጣ በእርሱ ቤት መኖር አይችልም። የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ እስካለች ድረስ፤ መገለጥ የግድ ይኖራል። የእግዚአብሔር የመገለጥ ፍርድ ዐላማ፤ ልጆቹን ከእርሱ ቅድስና ጋር በሙሉ በህብረት ማቆየት ነው።

አሁን ደግሞ የፍርድን ሌላ መገለጫ መጥቀስ እወዳለሁ (የዕብራውያን “ሚሽፓት” የሚለው ቃል ሕግ ወይም ፍርድ ተብሎ ሊተረጎም ይችላል)። ይህም የእግዚአብሔርን ፍርድ መጠበቅ ነው። እግዚአብሔር ፍርዱን መቀበል እንዳለብን አውጇል። ካወቅናቸው፤ መቀበል ደግሞ አለብን።

በቻይና ሊለወጡ ወይም ሊጨመርባቸው የማይቻል ሕግጋት አሉ። እነዚህ የዋናው ፍርድ ቤት ውሳኔዎች ናቸው፤ የምድሪቱ ሕግ ሆነዋል። የእግዚአብሔር ፍርድ የእግዚአብሔር ሕግጋት ናቸው። ሕግጋቱ ከፍተኛ ፈቃዱን እንደሚገልጹ ሁሉ፤ ፍርዱ ሐሳቡን ይገልጻል። በመሆኑም በቤተክርስቲያን ውስጥ ሕግጋቱን እንደምንጠብቅ ሁሉ፤ ፍርዱንም መጠበቅ አለብን። ፍርድ እግዚአብሔር ስለ አንድ ነገር ያለውን ሐሳብ ይገልጣል። ምንም እንኳን በሌሎች ሕይወት ላይ የተከሰተ ቢሆንም፤ እኔም መጠበቅ አለብኝ። ስለዚህም የእግዚአብሔር ፍርድ ህጎችን ይሆናል ማለት ነው።

የእግዚአብሔር ፍርድ፤ ችግራችንን እንድናውቅ፤ የኀጢአትን ኀጢአትነት እንድናውቅ እና ራሳችንን እንድናውቅ የሚያደርገን የእግዚአብሔር ትልቅ መገለጥ ነው። በእግዚአብሔር መገለጥ፤ ፍርድ እና ኩነቷ መካከል አንድነት አለ። አንዳንዶች በቃዴስ የሆነው ነገር የታሪክ እውነታ ነው ይላሉ፤ ትዕዛዝ ስለሌለ፤ ከእኛ ጋር ምንም የሚያገናኘው ነገር የለም ይላሉ። ሆኖም እግዚአብሔር የምንጠብቀውና የምንማረው ፍርድ ነው ብሏል። ዛሬም እግዚአብሔር ያንኑ ዐይነት ነገር ሊያደርግ ይችላል፤ ምክንያቱም ስለ ኀጢአት ያለው አመለካከት አልተቀየረም።

ያለፉት ፍርዶች ሁሉ የእኛም ፍርዶች ናቸው። ለምሳሌ፤ ሙሴ ዐለቱ ውሃን እንዲያፈልቅ ሁለት ጊዜ ስለመታ እግዚአብሔር የፈረደበት ፍርድ፤ እኛ እንድንጠብቀው ከተሰጠን ፍርድ ወጪ ሌላ አይደለም። የዛኑ ዐይነት ነገር ዛሬ ቢከሰት፤ እግዚአብሔር ያንኑ ዐይነት ነገር ያደርግ ነበር። እንደዚሁም፤ የየዛ እና የቆሬ ከ250 ሰዎቹ ጋር የደረሱት ክስተቶችም የእግዚአብሔር ፍርድ ጉዳዮች ናቸው። የእግዚአብሔር ፍርድም ለዘላለም ይኖራል። ስለዚህ የእግዚአብሔርን ፍርድ መጠበቅ ስንል ምን ማለታችን እንደሆነ ገብቶን ይሆን? ባለፉት ዘመናት እግዚአብሔር በህዝቡ

መካከል ያደርግ እንደነበረው፤ እንዲሁ ዛሬ ደግሞ በቤተ ክርስቲያን ያደርጋል።

የኤፌሶን ሰዎች ከረጅም ጊዜ በፊት በእግዚአብሔር ተፈርዶባቸው ነበር፤ ዛሬም እንኳ በኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን የለም። የእግዚአብሔር ፍርድ ጨርሶ አልተለወጠም። ሁላችንም መጠበቅ አለብን። በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ የተቀመጠውን ፍርድ ብቻ አይደለም፤ እስከ ሃያኛው ክፍለ ዘመን ድረስ በነበረው የቤተ ክርስቲያን ታሪክ፤ እግዚአብሔር የፈረደውን ሁሉ ጭምር እንጂ።

አንድ ሌሎችን በጣም የመተቸት ልምድ የነበረው ወንድም አስታውሳለሁ። አንድ ጊዜ አንድ ሌላ ወንድም ልጁ ሞተበት፤ እናም ያ የሚተቸው ወንድም ልጁ የሞተው እግዚአብሔር አባትየውን ሊቀጣው ፈልጎ እንደሆነ ተናገረ። በሌላ ጊዜ ደግሞ አንዲት እህት ልጇ ሞተባት፤ ይኸው የሚተቸው ሰው ንስሐ ካልገባን ሌሎች ብዙ እንደሚሞቱ ተናገረ። እንዲህ በማድረጉ የእግዚአብሔርን ፍርድ በእርግጥም እየጠየቀ ነበር። ምክንያቱም የእግዚአብሔር ፊት ብርሃን ስላልነበረው፤ የሚተቸበት መብት አልነበረውም። ይሰጣቸው የነበሩ ትችቶች ሁሉም ትክክለኛ አልነበሩም። በሚያስገርም ሁኔታ፤ ከወር በኋላ የእርሱ ሁለት ወንድ ልጆች ሞቱበት። በሰዎች ላይ ይሰጠው የነበረው ትችት ከደሙ የተነሳ ወይም በሥልጣን ስላልነበረ፤ የእግዚአብሔር ፍርድ በራሱ ላይ እንዲመጣ በሩን እየከፈተ ነበር።

አንድ ጊዜ በሻንግቱንግ የክርስቲያን የህክምና ኮሌጅ ይማሩ የነበሩ ሁለት ተማሪዎች ተጫዋታው ነበር። ያው ወንድም አሁንም ትችት ሰጠ። በመሓል እንዳይገባ ተናገርኩት፤ እንዲህ ያለ አመለካከት ለምን እንደያዘም ጠየቅሁት። መልስ አልነበረውም፤ ሆኖም እራሳችንታቸውን ለመስበር በውስጡ የከፋት ሐሳብ ነበረው። አንድ ቀን ሌላ የከፋ ፍርድ አገኘው፤ በቤተክርስቲያን ህብረት እንዳያደርግ ተፈረደበት። ስለዚህ፤

እግዚአብሔር ሥልጣን ይሰጣችኋል፤ ወይም የክርስቶስን ደም በመፍራትና በመንቀጥቀጥ ትጠይቃላችሁ። የእግዚአብሔር ፍርድ በእርግጥም ሕያው ነውና። በሰፈራችሁት ልክ ይሰፈርባችኋል (ሉቃ 6 ÷ 38)። ስለዚህ ምክንያት፤ የእግዚአብሔርን ፍርድ መፍራትን ተማሩ። ፍርዱን የሚያመጣብኝን ነገር ለማድረግ አልደፍርም። የእግዚአብሔር ፍርድ ፈታኝ ነው። አንድን ነገር ንጢአት ያለበት ነው ብሎ ከፈረደበት፤ ያንኑ ነገር በእኛም ሕይወት ንጢአት አለበት ብሎ ይፈርድበታል።

መጽሐፍ ቅዱስን በማንበብ፤ ስህተትን ብናደርግ እግዚአብሔር የሚፈርድብንን፤ ሌሎች ንጢአት የሰሩ ሰዎች ላይ የፈረደውን አይተን እንማራለን። ብዙውን ጊዜ ሌሎች ወንድሞች ላይ የደረሰውን በማየት እንማራለን። በመሆኑም እየተሻሻልን እንሄዳለን። ኩሩዎች ግን ከሌሎች መማርም ሆነ፤ ራሳቸውን ማየት አይችሉም።

ፍርድ መሰረታዊ መገለጥ ነው። ማንም አንድ ጊዜ ከተፈረደበት፤ ወዲያውኑ በትንሹ ብርሃን ማየት ይጀምራል። በሌሎች አማኞች ሕይወት ያለውንም ፍርድ በማየት ይማራል። መንፈሳዊ ልቀቱም በጣም የሚታይ ይሆናል። ዘማሪው “እንደ ሕግህ ሕያው አድርገኝ” ብሏል (መዝ 119 ÷ 156)። ሕያው የሚያደርገን የእግዚአብሔር ፍርድ ብቻ ነው። ምክንያቱም ሲፈርድ፤ ሕያው እንድሆን እንዲሁም እንድሞት ያደርገኛል።

የእግዚአብሔርን ፍርድ መጠበቅ የትኛውም ሰው ማድረግ የሚችለው ነገር አይደለም። የሰውየውን የመሰረታዊ መገለጥ ልምምድ ይጠይቃል። ትናንሽ ልምምዶችን መሰረታዊ ልምምድ አድርጋችሁ አትመልከቱ፤ ምክንያቱም እነዚህ ልምምዶች የሰውን ኩራት ነው የሚጨምሩት። ለመግባባት በጣም አስቸጋሪ ሰዎች ሐሳባቸው የተከፈለ ሰዎች ናቸው። እነዚህ የተከፈሉ ሐሳቦች በትልቁ ሐሳብ መንገድ ላይ ይቆማሉ። እዚህ አካባቢ

ብዙዎች ይቀድቃሉ። እግዚአብሔር ከብርሃኑ በታች ያድርገን፤ ያለፈውን ማንነታችንን መሆን እንዳንችል።

የተርሴሱ ጳውሎስ ከሰማይ የመጣው ብርሃን ሲመታው፤ መሬት ላይ ወደቀ። ከዚያ ጀምሮ የተለየ ነበር። የእግዚአብሔር ፍርድም ይህ ነው። ጳውሎስ ከመሬት ሲነሳ፤ ሊመራ የሚገባው ነበር። ረዳት አልነበረውም። ሆኖም ይህ በጣም አስፈላጊ ሥራ ነበር።

በዘፍጥረት 1 ÷ 1-2 መሰረት፤ የቀደመው ዓለም የመጣው ከፍርድ በታች ነው። ብርሃን በመጀመሪያው ህዳሴ ቀን መጣ (የእግዚአብሔር ሥራዎች ሁሉ መልካም ናቸው)። ሆኖም በመጀመሪያው ቀን የነበረው ብርሃን፤ ያለፈውን ፍርድ ገልጧል፤ ምድር የጠፋችና ባዶ ነበረችና፤ ጨለማም በጥልቁ ገፅ ላይ ነበር። ይህ ፍርድ በእርጌው ስነ ፍጥረት ላይ የነበረውን ሁኔታ ይገልጣል። ፍርድ ከዚህ ቀደም የተከናወነ ነው፤ ወደ ፊት አይደለም። የዓለም ንጢአት አስቀድሞ ተፈርዶበታል። እግዚአብሔር ዐዲስ ፍርድ አይሰጥም። ስላለፈው ፍርድ መገለጥን እየሰጠን ነው። ያረጀውን ፍጥረት እንዴት እንደደመሰሰው እያሳየን ነው። እርሱ አስቀድሞ ያውቃል፤ እኛ ግን አናውቅም። በመሆኑም አንድ ቀን የእርሱን መገለጥ እንቀበልና የነበረውን ትክክለኛ ሁኔታ ማወቅ እንጀምራለን። የእግዚአብሔር መሰረታዊና አስፈላጊ ሥራም ይህ ነው።

ስለዚህ የጌታ ፍርድና ሕግጋት መጠበቅ አለባቸው። ፍርዶቹን መቀበል አለብን፤ በመጀመሪያ መሰረታዊውን፤ ከዚያም ትናንሹን።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ፍርድ እግዚአብሔር ለሞት የመለሰው መልስ ነው፤ እርሱ ንጢአትን ለማስወገድ ተጠቅሞበታልና።
- የእግዚአብሔር የመገለጥ ፍርድ ዐላማ፤ ልጆቹን ከእርሱ ቅድስና ጋር በሙሉ በህብረት ማቆየት ነው።
- እግዚአብሔር ፍርዱን መቀበል እንዳለብን አውጇል።
- የእግዚአብሔር ፍርድ፤ ችግራችንን እንድናውቅ፤ የንጢአትን ንጢአትነት እንድናውቅ እና ራሳችንን እንድናውቅ የሚያደርገን የእግዚአብሔር ትልቅ መገለጥ ነው።
- ያለፉት ፍርዶች ሁሉ የእኛም ፍርዶች ናቸው።
- አንድን ነገር ንጢአት ያለበት ነው ብሎ ከፈረደበት፤ ያንኑ ነገር በእኛም ሕይወት ንጢአት አለበት ብሎ ይፈርድበታል።
- በሌሎች አማኞች ሕይወት ያለውንም ፍርድ በማየት ይማራል።
- የእግዚአብሔርን ፍርድ መጠበቅ የትኛውም ሰው ማድረግ የሚችለው ነገር አይደለም።
- ፍርድ ከዚህ ቀደም የተከናወነ ነው፤ ወደ ፊት አይደለም። የዓለም ንጢአት አስቀድሞ ተፈርዶበታል።

በውስጥ ባሉት ላይ ፍረዱ

7

"ወንድምህ ቢበድልህ ሄደህ አንተና እርሱ ብቻ ሆናችሁ ጥፋቱን ንገረው። ቢሰማህ፤ ወንድምህን እንደ ገና የራስህ ታደርገዋለህ። ባይሰማህ ግን ታል ሁሉ በሁለት ወይም በሶስት ምስክሮች ፊት ስለሚጻፍ፤ አንድ ወይም ሁለት ሰው ይዘህ እነጋግረው። እነርሱን ባይሰማ ለቤተ ክርስቲያን ንገር፤ ቤተ ክርስቲያንንም ባይሰማ እንደ አሕዛብና እንደ ቀረጥ ሰብሳቢ ቁጠረው።"

አሕዛብና እንደ ቀረጥ ሰብሳቢ ቁጠረው።

እውነት እላችኋለሁ፤ በምድር የሰራችሁት ሁሉ በሰማይ የታሰረ ይሆናል፤ በምድርም የፈታችሁት ሁሉ በሰማይም የተፈታ ይሆናል።" (ማቴ 18 ÷ 15-18)

"ይህን ካለ በኋላም፤ እፍ አለባችሁና እንዲህ እላችሁ፤ "መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ፤ የሰዎችን ንግሐት ይቅር ብትሉ፤ ንግሐታችሁ ይቅር ይባላላችኋል፤ ንግሐታችሁን ይቅር ባትሉ ግን፤ ይቅር አይባላላችሁም።" (ዮሐ 20 ÷ 22-23)

"ኢፕሮስ ግን እንዲህ አለ፤ "ሐናንያ ሆይ፤ መንፈስ ቅዱስን ትዋሽና ከመሬቱ ሽያጭ ታሰቀር ዘንድ ሰይጣን ልብህን ለምን ሞገሳው? ላትሸጠው በፊት የአንተው አልነበረም? ከሸጥኸውስ በኋላ ቢሆን ንገዘቡ በእጅህ አልነበረም? ለመሆኑ ይህን ነገር እንዴት በልብህ ዐሰብህ? የዋሽኸው እኮ እግዚአብሔርን እንጂ ሰውን አይደለም።"

ሐናንያም ይህን እንደሰማ ወድቆ ሞተ፤ ይህን የሰሙትም ሁሉ ታላቅ ፍርሀት ያዛችው።

ገልግለችም ተነስተው አስከሬኑን ገነዙት፤ ወስደውም ቀበሩት።

ሶስት ሰዓት ያህልም ካለፈ በኋላ፤ ሚስቱ የሆነውን ሳታውቅ መጥታ ገባች። ኢፕሮስም፤ "እስቲ ንገሪኝ፤ መሬታችሁን የሸጣችሁት በዚህ ዋጋ ነው?" አላት።

እርሷም፤ "አዎን፤ በዚህ ዋጋ ነው" አለች።

ኢፕሮስም፤ "የጌታን መንፈስ ትፈታተኑ ዘንድ እንዴት እንዲህ ተሰማማችሁ? እነሆ፤ ባልሸን የቀበሩት ሰዎች ተመልሰው እግራቸው ደጃፍ ላይ ነው፤ እንጂንም ይዘው ይወጣሉ" አላት።

እርሷም ወዲያውኑ እግሩ ስር ወድቃ ሞተች፤ ገልግለችም ሲገቡ ሞታ አገኛት፤ ለውጥተውም በባሏ ለጠገብ ቀበሯት። መላይቱን ቤተ ክርስቲያንና ይህን የሰሙትን ሁሉ ታላቅ ፍርሀት ያዛችው።" (ሐዋ. ሥራ 5 ÷ 3-10)

"በመካከላችሁ የዘመኑት ርኩሶት እንዳለ በእርግጥ ይወራል፤ እንዲህ ያለው ርኩሶት በአረማውያን ዘንድ እንኳ ታይቶ የማይታወቅ ነው፤ የአባቱን ሚስት የገባ ሰው አለና። ደግሞም ታብያችኋል፤ ይልቅስ ሀዘን ተሰምቶአችሁ፤ ይህን ድርጊት የፈጸመውን ሰው ከመካከላችሁ ልታስወግዱት አይገባም? ምንም እንኳ እኔ በአካል አብሬያችሁ ባልሆንም፤ በመንፈስ ግን ከእናንተ ጋር ነኝ፤ ልክ አብሬያችሁ እንዳለሁ ሆኜ፤ ይህን ባደረገው ሰው ላይ አሁኑኑ ፈርጂበታለሁ። በምትሰበሰቡበት ጊዜ እኔም በመንፈስ ከእናንተ ጋር ስለምሆን፤ በጌታችን በኢየሱስ ንይል፤ ሥጋው ጠፍቶ መንፈሱ በጌታ ቀን ትድን ዘንድ፤ እንደዚህ ዐይነቱ ለሰይጣን ይሰጥ።"

መመካታችሁ መልካም አይደለም። ጥቂት እርሾ ብዙውን ሊጥ እንደሚያበካው አታውቁም? (1ቆሮ 5 ÷ 1-6)

"ከቤተ ክርስቲያን ወጪ ባሉት ሰዎች ላይ ለመፍረድ እኔን ምን አገባኝ? በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ባሉት ሰዎች ላይ እናንተ አትፈርዱም?" (1ቆሮ 5 ÷ 12)

ዛሬ የጌታ ቤት የእግዚአብሔር ፍርድ ማዕከል ነው። በቤተ ክርስቲያኑ በኩል ይፈርዳል። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ብቻ ሳይሆን፤ በቤተ ክርስቲያን በኩልም ይፈርዳል። በውጭ ላሉት ብርሃኑ የተፈጥሮ ነው፤ በቅዱሱ ቦታ ሰው የሰራው ብርሃን ነው፤ ሆኖም ከሁሉም ቅዱስ በሆነው የተፈጥሮም ሆነ ሰው የሰራው ብርሃን የለም፤ የእግዚአብሔር የግርማው ብርሃን ብቻ ይኖራል። ከሁሉም ቅዱስ በሆነው ብቻ የእግዚአብሔርን ብርሃን ታያላችሁ። ስለዚህም፤ ከሁሉም ቅዱስ በሆነው የሚኖረው ኩነኔም ከሌሎች ቦታዎች የከፋ ነው።

ቀድሞ መቅደሱ የማይንቀሳቀስ ዕቃ ነበር፤ አሁን ግን ሕይወት ያለው ነው። የእግዚአብሔር ብርሃን በቅድስት ቅዱሳን ውስጥ ነው። ዛሬ ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔር ብርሃን የሚገለጥባት ቅድስት ቅዱሳን ነች። እግዚአብሔር ብዙ ጊዜ በቀጥታ የሚገልጥ ቢሆንም፤ ከዚያ በበለጠ ጊዜ ደግሞ በቤተ ክርስቲያን በኩል ይገልጣል። እግዚአብሔር ብርሃንን ለሰዎች የሰጠው በቤተ ክርስቲያን በኩል ነው። በመሆኑም ፍርድ በእግዚአብሔር እጅ ብቻ የሚገኝ አይደለም፤ በቤተ ክርስቲያን እጅ ውስጥም ይገኛል።

በ1 ቆሮንቶስ 5 ላይ በውጭ ያሉት ላይ አንፈርድም፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያሉት ላይ እንፈርዳለን ተብሏል። በቅድስት ቅዱሳን የሚገኘው ብርሃን ለቅድስት ቅዱሳን ለመግለጥ ነው። በመሆኑም በቤተ ክርስቲያን ያሉት ሰዎች ማየት ሲሳናቸው፤ የእግዚአብሔር ብርሃን ታበራለች፤ ትፈርዳለችም። የቆሮንቶስ 5 ሐሳብ የበላይ ኃላፊዎች የበታቻቸው ላይ ስለ መፍረድ አይደለም የተጻፈው። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያለውን ንዘን ለመግለጽ ነው የተጻፈው። ምክንያቱም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ፈራጅ የለምና፤ ፍርድ ግን አለ። ስለሆነም የቤተ ክርስቲያን ፍርድ ካለን ቦታ ጋር ወይም ሥልጣን ጋር የሚያያዝ አይደለም። ከዚያ ይልቅ ንስሐንና ንዘንን ለማምጣት የሚደረግ ነው።

በ1 ቆሮንቶስ ላይ የተጠቀሰው ንጢአተኛ ከቤተ ክርስቲያን እንዲገለል አልተነገረውም፤ ቤተ ክርስቲያኗም ኮርታለች፤ ንዘንም አልነበረባትም። ሆኖም የቤተ ክርስቲያን ፍርድ ሃፍረትንና ንዘንን ሊያስከትል ነው የሚገባው። የፍርድ ብርሃን በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ኖሮ ቢሆን፤ ቤተ ክርስቲያኗ በመካከሏ ስለተገኘው ንጢአት ራሷን በእግዚአብሔር ፊት ታዋርድ ነበር፤ እንዲሁም ንጢአቱን ለማስወገድ ትነሳ ነበር። ብርሃን በውስጧ እስከሚያበራ ድረስ፤ ቤተ ክርስቲያን መፍረድ አትችልም። ባለሥልጣን እንድትሆን አይደለም፤ የምታዝን እንጂ። በመጀመሪያ ራሷ ላይ መፍረድ አለባት፤ ራሷ ንስሃ መግባት አለባት፤ ከዚያም ቅጣትን መለማመድ አለባት። ካልሆነ ግን፤ ከቤተ ክርስቲያን ማግለል የሕግ ጉዳይ ይሆናል።

ማቴዎስ 18 አንድ ወንድም በሌላ ወንድም ላይ ንጢአትን እንደሰራ ይነግረናል። ቤተ ክርስቲያንን የማይሰማ ከሆነ፤ ከአህዛብ እንደ አንዱ መቆጠር አለበት። እግዚአብሔር የእርሱ ብርሃን ያለባትን ቤተ ክርስቲያን ያከብራታል። በምድር የተደረገው ሁሉ በሰማይም ተደርጓል። እኛም ቤተ ክርስቲያንን ተቃውመን እንዳንናገር እንጠንቀቅ። በዚህ ዓለም ውስጥ ያሉት

ብርሃናት የተፈጥሮ እና ሰው ሰራሽ ብቻ ናቸው፤ የእግዚአብሔር መለኮታዊ ብርሃን የሚገኘው በቅድስት ቅዱሳን ውስጥ ብቻ ነው። በቅድስት ቅዱሳን ውስጥ ብርሃን ከሌለ፤ በዓለም ላይ የእግዚአብሔር ብርሃን የለም። ሆኖም ጌታ ቤተ ክርስቲያኑን አይተውም። ስለዚህም ቤተ ክርስቲያኑ አትለወጥም፤ ይልቁንም መንፈሳዊ ማንነቷ ይቀጥላል። በዚህም ምክንያት ጌታ፤ ማንም ቤተ ክርስቲያንን የማይሰማ ከሆነ፤ ከማያምኑት እንደ አንዱ ይቆጠር፤ ለማለት ደፍሯል። ጌታችን ለመናገር ደፍሯል፤ እኔም ለማመን እደፍራለሁ።

ጌታ ኢየሱስ ቤተ ክርስቲያን እንድትፈርድ ሊያምናት የቻለው፤ መንፈስ ቅዱስ በምድር ላይ በሚሰራው ሥራ ስላመነ ነው። በስነ ፍጥረቱ በስድስተኛው ቀን፤ እግዚአብሔር ከአፈር በተሰራው የሰው አካል ላይ እፍ አለበትና ሕያው ነፍስ አደረገው። ኢየሱስ ከትንሳኤው በኋላ ለደቀ መዛሙርቱ፤ መንፈስ ቅዱስን ተቀበሉ አላቸው (እነዚህ ቃላት የተነገሩት ለመላው ቤተ ክርስቲያን ነው)። በትንሳኤው ዕለት፤ መንፈስ ቅዱስን ከተቀበሉ በኋላ፤ ቤተ ክርስቲያን ሕያው ሆነች እንዲሁም መፍረድ ቻለች። በመሆኑም ዛሬ ቤተ ክርስቲያን የእግዚአብሔር ፍርድ ነች። በሚያስገርም ሁኔታ ፕሮቴስታንቶች ይህን ቃል ለመጠቀም ይፈራሉ፤ ካቶሊኮች በጣም ይጠቀሙበታል፤ ነገር ግን እኛ ራሳችን መንፈሳዊ እውነትን መፈለግ አለብን። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚለው፤ ፍርድ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ነው፤ ምክንያቱም በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ አንዳንድ ክሶችን እናገኛለን፤ ከቤተ ክርስቲያን ማግለልን ጨምሮ። ጳውሎስ ጴጥሮስን ፊት ለፊት እንደተቃወመው ዐይነት መጋፈጦች ደግሞ የተለመዱ ነበሩ። ይህ ሁሉ ተግባር ለመመለስ ሲባል የሚደረግ ነው። ሆኖም ሁሉም ዐይነት ሙከራ ከተደረገ በኋላ፤ በመጨረሻ የምንጠቀመው አማራጭ ፍርድን ነው። ሆኖም የዛሬው ፍርድ መመለስ ካልቻለ፤ ምመለሱ የሚመጣውን ፍርድ ይጠብቃል፤ ያም ሆኖ ግን፤ የሰውዬው መንፈስ ግን ይድናል።

በመጽሐፍ ቅዱስ የሚገኙ እውነታዎች ሁሉ ለእያንዳንዳችን ዋጋ አላቸው። ቤተ ክርስቲያን ያለ ብርሃን መስበክም ሆነ መፍረድ አትችልም። ብዙውን ጊዜ አንድ ወንድም እንደተሳሳተ፤ በትክክልም ስህተትን እንደሰራ ታውቃላችሁ፤ ሆኖም የምትቃወሙበት ቃላት ግን የላችሁም። ስህተቱ በውስጣችሁ በጣም ይሰማችኋል፤ ያም ሆኖ ጠንከር ባለ ሁኔታ እውጥታችሁ አትናገሩትም። ይህ የሆነው በውስጣችሁ ያለው ብርሃን ብቁ ስላልሆነ ነው። ይህን በማድረጋችሁም ምክንያት ይህ ኀጢአት ይረብሻችኋል። ትክክለኛ ቃላትን ካልያዛችሁ፤ የማሳመን መከራችሁ ውጤታማ አይሆንም። በቂ ብርሃን ባለመኖሩ ምክንያት፤ የትኛውም ቃል ሊያመጣ የሚችለው ፍርድ በቂ አይደለም። ቀን በቀን የሰውዬውን ስህተት ታስተውላለህ፤ አንድ ቀን ግን በሚሰራው እግዚአብሔርን በሚቃወም ነገር የተነሳ የምርህን ትናደዳለህ (ሰው ይበሳጫል፤ እንዴት መናደድ እንደሚገባ አያውቅም)። በተናደድክ ጊዜ፤ በመጨረሻ የነገሩን ስር ስለነካኸው፤ ምን ልትለው እንደሚገባ ታውቃለህ። በውጤቱም ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ይጀምራል። አሁን እሱን ማሳመን ትችላለህ፤ ልትወቅሰው እንኳ ትችላለህ።

የእግዚአብሔር ፍርድ ከእግዚአብሔር ንዴት ጋር እንደሚያያዝ እንረዳ። ያም ሆኖ እግዚአብሔር ቁጣውን መቆጣጠር ተስኖት አያውቅም። ይህን መሰሉ ንዴትም ለፍርዱ ጥንካሬ ነው። ፍቅር የእግዚአብሔር አዎንታዊ ጥንካሬ ነው፤ ትዕግስት የእግዚአብሔር የመጠበቅ ጥንካሬ ነው፤ ንዴት ግን የእርሱ የመደምሰስ ጥንካሬ ነው። ንዴት ከእግዚአብሔር የሚቃረነውን ሁሉ ይደመስሳል። እስካሁን ጌታን ስናስብ፤ ፍቅሩ፤ ትዕግስቱ እና ንዴቱ በሚገርም ሁኔታ ታላቅ ነው። እግዚአብሔር ሲናደድ፤ ኀጢአት ይደመስሳል። በቤተ ክርስቲያንም እንዲሁ ነው። እግዚአብሔር አንድን ነገር እንዳታዩ ከከለከለ፤ በነገሩ ላይ በትክክል ለመፍረድ በፍጹም አትችሉም። የእግዚአብሔር ብርሃን ሲመጣና የነገሩን

ክፉነት ሲገልጥ ብቻ እግዚአብሔር በውስጣችሁ ያስቀመጠው ንዴት ይነሳል (ቁጣችሁን ግን መቆጣጠር ሳይሳናችሁ)። የዚያን ጊዜ ወንድምህን እንዲመጣ ልትጋብዘውና ልትወቅሰው ትችላለህ።

ፊት ለፊት ከመጋፈጥ ይልቅ መውቀስ አስቸጋሪ ነው። ፍቅር ሁልጊዜም ማሳየት የሚገባችሁ ነገር ነው፤ ንዴት ግን ያልተለመደ ነው። የኀጢአትን ክፉት ለመጀመሪያ ጊዜ ስትገነዘቡ፤ ለመፍረድ ብርታቱ አልነበራችሁም። የእግዚአብሔር ንዴት ለመፍረድ ብርታታችሁ የሚሆነው፤ ብርሃን ሲበራ ብቻ ነው። ደካማ ሰው ከመውቀስ ይልቅ ይጨቃጨቃል። መውቀስና መጨቃጨቅ በጣም የተለያዩ ነገሮች ናቸው። ቁጣን መቆጣጠር አለመቻል ራስን መቆጣጠር አለመቻል ነው፤ ንዴት ግን እግዚአብሔር የጨመረው ነው። በንዴት ውስጥ ራስን የመቆጣጠር ንይል ሊኖር ይገባል። ጴጥሮስ አናንያን ባነጋገረው ጊዜ ቁጣውን መቆጣጠር አላቃተውም። ቃላቶቹም ምክንያታዊ ነበሩ። ይህ የፍርድ ንዴት ነበር። በየትኛውም የቤተ ክርስቲያን ፍርድ የመጀመሪያው ደረጃ ወቀሳ ነው፤ የመጨረሻው ደረጃ ደግሞ ማገድ።

የእግዚአብሔር ፍርድ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሲከናወን፤ ከንስሐ በተጨማሪ ከሚከተሉት ሁለት ውጤቶች አንዱ ይሆናል፤ (1) ሁሉም ዐይነት ግንኙነት ይቋረጣል፤ ሰውዬውም ከአህዛብ እንደ አንዱ ይቆጠራል፤ መጸለይም ሆነ የጸሎቱን መልስ ማግኘት አይችልም። (2) በአካል የሚገለጥ ቅጣት ይኖራል። የፍርድ ብርሃን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከባድ ነገር ነው። ፍርዱ ውጤታማ ካልሆነ ከእግዚአብሔር ጋር ምንም ዓይነት ግንኙነት አይኖርም፤ አለበለዚያ ሞት ይኖራል። ሁለቱም ከባድ ነገሮች ናቸው። በእግዚአብሔር ፊት የሚኖሩ ሁሉ እነዚህን ማስወገድ ይኖርባቸዋል።

ፍርድ ብዙ የእግዚአብሔር ልጆች ሊለማመዱት የሚገባ ትልቅ መከራ ነው። ጌታን መፍራት ከሌለ በስተቀር፤ አንድ ሰው እንዴት ከፍርድ በታች ሆኖ ጌታን ሊባርክ ይችላል? እንበልና የቅርብ ዘመድህ ወደ ሲኦል ሊወርድ ነው፤ ምን ትላለህ? አብርሃም በጌታ ጥሩ ወንድም ነው፤ ሆኖም እስማኤል ሲሄድ ማየት ነበረበት። እኛ ያንን ማድረግ አንችል ይሆናል። አብርሃም እስማኤልንና ይስሐቅን በተመለከተ መልካምና የሚወድ አባት አይመስልም ነበር። ይሁን እንጂ ለአማኝ፤ ከመውደድ የሚበልጥ አንድ ነገር አለ፤ ያም የእግዚአብሔር ክብር ነው። ይህ ክብር ሕይወታችን ነው። የእግዚአብሔር ክብር ሲዋረድ፤ በእርሱ ፍርድ እርሱን ልንባርከው ይገባል።

ቤተ ክርስቲያን መፍረድ ያለባት ለምንድን ነው? የወንድማማች ፍቅር እንዳይቀንስ አይደለም፤ የእግዚአብሔርን ክብር ለማስጠበቅ ነው። በብሉይ ኪዳን ዘመን በእግዚአብሔር ልጆች ሕይወት ውስጥ ሁለት ትላልቅ ቀውሶች ነበሩ፤ ከግብጽ መውጣታቸውና ወደ ተስፋይቱ ምድር መግባታቸው። ከእነዚህ ቀውሶች ጋር በተያያዘ፤ እግዚአብሔር ፍርድን የራሱን ክብር ለማስጠበቅ ሲጠቀምበት እንመለከታለን። በመጀመሪያ ጣዖት ሲያመልኩ አግኝቷቸው እንዴት እንደፈረደባቸው እንማራለን። ሙሴ በወርቁ ጥጃ ዙሪያ የእስራኤልን ልጆች ስለ ኀጢአታቸው ከወቀላቸው በኋላ፤ በመኖሪያው ሰፈር መግቢያ ላይ ቆሞ፤ ለእግዚአብሔር የወገኑት እነማን እንደሆኑ ጠየቃቸው። እናም የሌዊ ልጆች ወደ እርሱ ተሰበሰቡ። ሙሴም ወደ መኖሪያ ሰፈር ገብተው ንደኞቻቸውንና ዘመዶቻቸውን እንዲገድሉ ትዕዛዝ ሰጣቸው። ለሌዊ ልጆች ምርጫው የሰው ፍቅር ወይስ የእግዚአብሔርን ክብር የሚል ነው። እግዚአብሔርም የሌዊ ልጆች ሰላሳዩት ታማኝነት፤ ለዘላለም እንዲያገለግሉት መረጣቸው።

ሰዎች እንደሚያስቡት፤ ወንድም ወንድሙን መግደሉ ልክ አይደለም፤ በእግዚአብሔር ሐሳብ ግን፤ ጥሩ ነገር ተደርጎ ነው የሚወሰደው፤ ምክንያቱም ይህ ዐይነት ጠንካራ ውሳኔ የተወሰደው የተዋረደውን የእግዚአብሔርን ክብር ለመመለስ ነው። የእግዚአብሔርን ሥራ ለመሥራት መሰረታዊው ቅድመ ሁኔታ፤ ለእግዚአብሔር ክብር ሲባል የሰው ስሜት ቦታ እንዳያገኝ ማድረግ ነው። አይሆነውን ስንመለከት ደግሞ፤ አካን ኀጢአትን ሰራና የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሎት መጣ። ለእግዚአብሔር የተለዩ ተብለው የተደነገጉ ነገሮች፤ በጌታ ፊት መቃጠል ወይም መደምሰስ አለባቸው። አካን ግን የተለዩትን ነገሮች እንዲቃጠሉ አልሰጠም። በመሆኑም እግዚአብሔር የእርሱ ሕዝብ አካንን እስከሞት በመውገር ይህንን ኀጢአት እንዲፈርዱበት ፈለገ። እግዚአብሔር በቀጥታ ፍርዱን ባይፈጽምም፤ በተዘዋዋሪ ፈጽሞታል። እግዚአብሔር ስለ እናንተ ስሜት አይገደውም። የሰው ስሜት ይቀድማል ወይንም የእግዚአብሔር ክብር ይቀድማል።

በዘጸአት ዘመን የእግዚአብሔር ክብር እንደተጠበቀ፤ የሌዊ ልጆች ያደረጉት ትልቅ ማስረጃ ነው፤ የእስራኤል ልጆች ከነፃን ከገቡ በኋላም የእግዚአብሔር ክብር ለመጠበቁ፤ የእግዚአብሔር ልጆች አካን ላይ ያደረጉት ማሳያ ነው። እግዚአብሔር ከብሩን የማስጠበቁን ኃላፊነት ለቤተ ክርስቲያን አምኖ ሰጥቷታል። ከቤተ ክርስቲያን ማገድ ዐይነት ፍርድ ብዙም አይታይም፤ በብርሃን ፍርድ መጻኘት ግን የተለመደ ነው። እግዚአብሔር የንዴት ብርታት ሲሰጣችሁ፤ ውጤቱ ነጻ መውጣት ወይንም ሞት ነው። ቤተ ክርስቲያን ለማጻን ብርሃን ትሰጣለች፤ ወይንም የቀደመው ብርሃን ስለተተወ ሌላ ብርሃን አይኖርም።

ለመደምደም ያህል፤ የፍርድ መንፈስን አስመልክቶ ለሰባት ቀናት አብረን ባሳለፍነው ጊዜ፤ ጥሩ ነገርን ይዘናል። በመጀመሪያ፤ እግዚአብሔር ክብሩን ለማስጠበቅና ኀጢአትንና

መሰል እርሱን የሚቃረኑ ነገሮችን ለመደምሰስ፤ ፍርድን እንደሚጠቀም ተምረናል። ሁለተኛ፤ ፍርድ ለእኛ ብርሃን ነው። ሶስተኛ፤ መስቀሉ የሚመጣውን ፍርድ ወደ አሁን ያዛወረ ነው። መስቀሉ ከፍርድ ማምለጫ አይደለም፤ ምክንያቱም ራሱ ፍርድ ነው። አራተኛ፤ ፍርድ ዛሬም በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ነው። ጌታችን በምድር ላይ በነበረበት ጊዜ፤ ሁለት ጊዜ በንዴት፤ በቤተ መቅደስ የሚገኙትን ከብቶች አስወጥቷል፤ እንዲሁም የገንዘብ ዘርዘሪዎችን ጠረጴዛ ገለባብጧል። ምንም እንኳን፤ ጌታችን ሰዎችን ባይመታም፤ በቤተ መቅደስ (የቤተ ክርስቲያን ዐይነት ነው) ውስጥ ተናዶ ነበር። በመሆኑም ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ነው፤ ልታመልጡትም አትችሉም።

ለመጠቅለል፤ የኅጢአት ንይል ተደምስሷል። በእግዚአብሔር ፍርድ እና በመስቀሉ መገለጥ፤ (1) ራሳችሁን ወደ ማወቅ መጥታችኋል፤ (2) ተቀጥታችኋል። ቅጣትን እንደ ተራ ነገር መቁጠር አንድ ሰው የሚሰራው ትልቅ ስህተት ነው። ሆኖም እግዚአብሔር ደህንነትን የሚያከናውነው እናንተ እና እኔ የቅጣትን ብርሃን ስናውቅ ነው። የእግዚአብሔር ብርሃን ቅጣትን ይከተላል። አምላካችን ሊፈራ ይገባዋል። በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ባሉ አገልጋዮች ወቀላ እና ፍርድ ብርሃንን እንድታዩ ትደረጋላችሁ፤ ወይም በአካላዊ ቅጣት ትሰቃያላችሁ፤ በዚህም ከቀን ወደ ቀን የበለጠ ክርስቶስን ትመስላላችሁ፤ እንዲሁም በበለጠ ታከብሩታላችሁ።

የእግዚአብሔርን ፍርዶች መጠበቅ እንድንችል፤ ጌታ መሰረታዊ ፍርድን ለሁላችንም ያምጣ።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ብቻ ሳይሆን፤ በቤተ ክርስቲያን በኩልም ይፈርዳል።
- ፍርድ በእግዚአብሔር እጅ ብቻ የሚገኝ አይደለም፤ በቤተ ክርስቲያን እጅ ውስጥም ይገኛል።
- በቤተ ክርስቲያን ያሉት ሰዎች ማየት ሲሳናቸው፤ የእግዚአብሔር ብርሃን ታብራለች፤ ትፈርዳለችም።
- የቤተ ክርስቲያን ፍርድ ካለን ቦታ ጋር ወይም ሥልጣን ጋር የሚያያዝ አይደለም። ከዚያ ይልቅ ንስሐንና ኀዘንን ለማምጣት የሚደረግ ነው።
- ብርሃን በውስጡ እስከሚያበራ ድረስ፤ ቤተ ክርስቲያን መፍረድ አትችሉም።
- እግዚአብሔር የእርሱ ብርሃን ያለባትን ቤተ ክርስቲያን ያከብራታል።
- ማንም ቤተ ክርስቲያንን የማይሰማ ከሆነ፤ ከማያምኑት እንደ አንዱ ይቆጠር።
- ጌታ ኢየሱስ ቤተ ክርስቲያን እንድትፈርድ ሊያምናት የቻለው፤ መንፈስ ቅዱስን በምድር ላይ በሚሰራው ሥራ ስላመነ ነው።
- ፍቅር የእግዚአብሔር አዎንታዊ ጥንካሬ ነው፤ ትዕግስት የእግዚአብሔር የመጠበቅ ጥንካሬ ነው፤ ንዴት ግን የእርሱ የመደምሰስ ጥንካሬ ነው።
- የእግዚአብሔር ክብር ሲዋረድ፤ በእርሱ ፍርድ እርሱን ልንባርከው ይገባል።
- የሰው ስሜት ይቀድማል ወይንም የእግዚአብሔር ክብር ይቀድማል።
- እግዚአብሔር ክብሩን የማስጠበቁን ኀላፊነት ለቤተ ክርስቲያን አምኖ ሰጥቷታል።
- መስቀሉ የሚመጣውን ፍርድ ወደ አሁን ያዛወረ ነው።
- ፍርድ በእግዚአብሔር ቤት ውስጥ ነው፤ ልታመልጡትም አትችሉም።
- እግዚአብሔር ደህንነትን የሚያከናውነው እናንተ እና እኔ የቅጣትን ብርሃን ስናውቅ ነው።

ክፍል ሁለት

ሦስት መስረታዊ ትምህርቶች

1

የጌታ መንግሥት

በመጽሐፍ ቅዱስ በተቀመጡት ትንቢቶች መሰረት፤ የጌታ መንግሥት ወይም ሕዝብ ሁኔታ በጣም ከባድ ጉዳይ እየሆነ ይመጣል። ምክንያቱም ሕዝብ በሕዝብ ላይ መንግሥትም በመንግሥት ላይ ይነሳልና። የመንግሥት መዋቅርም እየጠበቀና እየጠበቀ ይመጣል። የራእይመጽሐፍ እንደተነበየውም፤ የሐሰተኛው መስህ መገለጫ ይታያል። “ይህም የሆነው የእውሬው ምልክት፤ ይኸውም ሰው ወይም የሰው ቁጥር የሌለው ማንም ሰው ለመግዛትም ሆነ ለመሸጥ እንዳይችል ነው።” (ራእ 13 ÷ 17)። ይህም ከምንም በላይ ከባድ የሆነ ጉዳይን የያዘ ነው። ስለዚህ የጌታን መንግሥት ወይም ሕዝብ በተመለከተ መነጋገር አለብን።

(1) እግዚአብሔር ወደ ልጁ መንግሥት እንድንገባ ጠርቶናል

ጌታ በምድር እያለ የኖረውን ሁሉ፤ እኛም በምድር እንደዛው እንጓዛለን። መዝሙረኛው እንዳወጀው፤ “እግዚአብሔር ጌታዬን፤ ‘ጠላቶችህን ለእግርህ መረገጫ፤ እስከማደርግልህ ድረስ፤ በቀኝ ተቀመጥ’ አለው።” (መዝ 110 ÷ 1)። አሁን፤ ጌታ ኢየሱስ እግዚአብሔር የዓለምን መንግሥታት የእግሩ መረገጫ እስኪያደርግለት ድረስ እየጠበቀ ነው። እርሱ ከሁሉም ፖለቲካዎች በላይ ነው። እርሱ ሌላ መንግሥትን እያዘጋጀ ነው፤ የሰማያትን መንግሥት እንኳ በሆነ። ከነገዶችና ከዓለም መንግሥታት የተጠፋት ሁሉ ልትመጣ ላለችው የእርሱ መንግሥት ዜጎች ናቸው። እግዚአብሔር ከሰጠን ሕይወት የተነሳ፤ እኛ አማኞች ከዚያመንግሥት ድርሻ አለን። የክርስቲያኖች በዚያች መንግሥት ውስጥ ያላቸው ቦታ ይህ ነው።

እግዚአብሔር ለክርስቶስ የመረጠው መንገድ የእኛም መንገድ ነው። ጌታ አሁን ያሉትን መንግሥታት ማስተዳደር እንዳላሰበ ሁሉ፤ የእኛም አመለካከት መሆን ያለበት እንደዚያው ነው። አነድ ቀን እርሱ ህዝቦችን ሁሉ በብረት በትር ይገዛል፤ ስለሆነም መንግሥቱ ትመጣለች። በዚያን ጊዜ እኛም የራሳችን መንግሥት ይኖረናል።

ጌታ ህዝቦችን እንድንባርክ ነግሮናል፤ እንድንረግማቸው አይደለም (1 ጢሞ 2 ÷ 1-4)። አምስተኛው ማህተም ሲከፈት ብቻ (በራእይ መጽሐፍ እንደተጻፈው) ከመሰዊያው በታች ያሉ ነፍሳት በቀልን ይጠይቃሉ፤ ባርኮትን አይደለም። ጌታን በሉቃስ 12 ÷ 14 ላይ አንድ ሰው ውርስ እንዲያከፍላቸው በጠየቀው ጊዜ፤ መልሱ “አንተ ሰው በእናንተ ላይ ፈራጅ ወይም ዳኛ ያደረገኝ ማነው? የሚል ነበር። ይህ የዚህ ዓለም ጉዳይ ነው፤ ክርስቲያኖች ዛሬ ማድረግ የሚገባቸው አይደለም። በሌላ ጊዜ፤ ስታመነዝር አግኝተዋት ወደ ጌታ ያመጧት ሴት፤ በጌታ ከሚፈረድባት ይልቅ፤ በእነዚህ ቃላቶች ነጻ ወጥታለች፤ “አኔም አልፈርድብሽም፤ በይ ሂጂ፤ ከእንግዲህ ግን ገጠአት አትሰራ” (ዮሐ 8 ÷ 11)። ይህ ደግሞ የወንጀለኛ ጉዳይ ነበር፤ ጌታችን እጁን ጨርሶ አላነሳም፤ ይልቁንም፤ በጣቱ መሬት ላይ ጻፈ እንዲሁም አደራው እንዲበተን አደረገ። ጌታ ሁኔታዎቹን ሲፈታ የነበረው በዚህ መንገድ ነበር፤ ከእርሱ ጋር ህብረት ያለን እኛም ይህንን መንገድ መከተል አለብን። ጳውሎስ “እግዚአብሔር እኛን ሐዋርያቱን፤ ሞት እንደተፈረደባቸው ሰዎች ከሰው ሁሉ መጨረሻ ያሰለፈን ይመስለኛል፤” (1 ቆሮ 4 ÷ 9) ብሏል። ስለዚህ ለቆሮንቶስም ሰዎችም ሆነ ለሌሎች አማኞች ሁሉ፤ በዚህ ዓለም ላይ ቢነግሱ በጣም ስህተት ነው።

(2) የፖለቲካ ችግሮችን በተመለከተ

እዚህ ላይ የማነሳው ጉዳይ ወደ ፖለቲካ መግባትን በተመለከተ ነው፤ በአንድ አገር ፖለቲካ ውስጥ አነስተኛም ሆነ ትልቅ

ባለሥልጣን ስለመሆን። ብዙውን ጊዜ የእግዚአብሔር ልጆች “ይህን ዓለም መግዛት የሚገባው ማነው? ክርስቲያኖች የሕዝብን ጉዳዮች ሲያስተዳድሩ፤ ለህዝቡ በጣም ጥሩ የሚሆን ይመስላል” የሚለውን ይገነዘባሉ። በትክክልም ክርስቲያኖች የሕዝብን ጉዳዮች ቢያስተዳድሩ መልካም ነው። ነገር ግን መጽሐፍ ቅዱስ የሚያስቀምጠው የክርስቲያኖችን መንገድ ምንድን ነው? ጌታችን ይህን አስመልክቶ እንደዚህ አላለምን? “የእኔ መንግሥት ከዚህ ዓለም አይደለም፤ ቢሆንም ኖሮ አይሁድ እንዳይዙኝ ሎሌዎቼ በተከላከሉልኝ ነበር፤ አሁን ግን መንግሥቴ ከዚህ አይደለም” (ዮሐ 18 ÷ 36) አሁን በምድር ያሉ ህዝቦች በሰይጣን ኃይል ስር ናቸው፤ እኛ ጌታን የምናውቅ ግን፤ ወደ እግዚአብሔር የሚወደው ልጁ መንግሥት ተሻግረናል (ቆላ 1 ÷ 13)። ዜግነታችን በሰማይ ነው (ፊሊ 3 ÷ 20)።

በሮም የዜግነት መብት የሌላቸው ሰዎች ነበሩ። ጴጥሮስ እንዳለው፤ በምድር እንግዶችና መጻተኞች ነን (1ጴጥ 2 ÷ 11)፤ በመሆኑም በምድር መብት የለንም። በሰማይ ግን የዜግነት መብት አለን። በምድር ለሕግ የምንገዛ ሰዎች ነን፤ መብቶቻችን ግን በላይ በሰማይ ናቸው። የየትኛውም ሀገር ዜግነት ያላቸው ክርስቲያኖች፤ ከዚህ ዓለም መንግሥት ነጻ የወጡ እና የሰማያዊው መንግሥት ዜጎች ወደመሆን የመጡ ናቸው። ለምድር የተለየን ፍጥረቶች ነን፤ በዐዲስ ኪዳን የግሪክ “እንግዶች” የሚለው ቃል “የተለዩ ፍጥረቶች ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። የጌታ ትዕዛዝ ይህ ነው፤ “ኢየሱስም ደቀ መዛሙርቱ ወዳሉበት ቀርቦ እንዲህ አላቸው፤ ‘ሥልጣን ሁሉ በሰማይና በምድር ተሰጥቶኛል፤ ስለዚህ ሂዱና ሕዝቦችን ሁሉ በእብ፤ በወልድና በመንፈስ ቅዱስ ስም እያጠመቃችኋቸው ደቀ መዛሙርቱ አድርጓቸው፤ . . . ’” (ማቴ 28 ÷ 18-19)። ይህ በግልጽ በዓለም ውስጥ እንዳልሆነን ያሳያል፤ ያለዚያው ወደ ዓለም እንድንሄድ ሊነገረን አያስፈልግም ነበር። እኛ ዓለምን በወንጌል የምንነካ ሰማያዊ ዜጎች ነን። ለዚህም አማኞች በምድር

ሲኖሩ ለሕግ የሚገዙ መሆን አለባቸው እንላለን፤ ሆኖም ራሳቸውን የዚህ ዓለም መንግሥት ባለ መብት ዜጎች አድርገው መቁጠር የለባቸውም። እስጢፋኖስ የእስራኤል ህዝቦች በግብፅ እንዴት እንግዶች እንደሆኑና (ሐዋ. ሥራ 7 ÷ 6)፤ ሙሴም በምድያም ሀገር እንዴት ምጻተኛ እንደሆነ (ሐዋ. ሥራ 7 ÷ 29) መስክሯል። እኛም የሰማይ ዜጋ በመሆናችን፤ እንደነሱ እንግዳና መጻተኛ ነን፤ በመሆኑም ሰማያዊው ዜግነታችን ቅድሚያ የሚሰጠው ስለሆነ በምድር ያሉ መብቶችን መጠየቅ የለብንም።

ዜግነትን አስመልክቶ ትንሽ መናገር ያስፈልጋል። ጳውሎስ የሮም ዜግነት እየተባለ የሚባለውን ነገር፤ በሐዋርያት ሥራመጽሐፍ ላይ እንደተቀመጠው፤ ሶስት ጊዜ ተጠቅሞበታል፤ ሆኖም የተጠቀመበት ምክንያት በነበረበት ሁኔታ ላይ አፍትሃዊ የሆነ ነገር ስለፈጸመበት ብቻ ነው። በምዕራፍ 16 ጳውሎስ ያለፍርድ መደብደባቸው ተገቢ እንዳልሆነ ሲቃወም እናገኘዋለን፤ በምዕራፍ 22 ቁጥር 24 እየተገረፈ እንዳይመረመር ሲከላከል እናየዋለን፤ በምዕራፍ 25 ደግሞ በቁሳር ፊት መከላከያ ሲያቀርብ እናገኘዋለን። በቀረቡት ክስተቶች ሁሉ፤ ጳውሎስ ያስተዳድሩ የነበሩት ባለስልጣናት ሕጉን ፍትሃዊ በሆነ መንገድ እንዲተገብሩ፤ ሮማዊ ዜግነቱን ተጠቅሞ ተቃውሟል።

(3) የሕዝብ ሥልጣንን በተመለከተ

ያስተዳድራቸው ዘንድ የተወሰኑ ከተሞችን ጌታ ሳይሸልመው በፊት፤ እንዴት ክርስቲያን በምድር ላይ ባለሥልጣን ይሆናል? (ሉቃ 19 ÷ 16 ይመልከቱ) እንግዲህ በደል ቢደርስብን ምን ማድረግ አለብን ለሚለው፤ ወደ ፍርድ ቤት ይዘን እንዳንሄድ ትዕዛዝ ተሰጥቶናል (1ቆሮ 6 ÷ 1-8 ይመልከቱ)። ታዲያ መከሰስ እንኳ የማንችል ከሆነ፤ እንዴት አድርገን እንፈርዳለን?

ለምን ፈራጆች አንሆንም? ምክንያቱም ይህ የጸጋ ዘመን ነው እናም እግዚአብሔር ሰዎችን እንድንወድድ ይፈልጋል። ሆኖም ማንም ጥሩ ባለሥልጣን ለመሆን፤ ጻድቅ መሆን አለበት። ፍትህን ለማስጠበቅ በፍቅር መሞላት እንጂ የጽድቅን መርሆች መጣስ አያዋጣም። በመሆኑም የሕዝብ ባለሥልጣን ሆኖ የክርስቲያን ባህርያትን መላበስ የሚቻል አይደለም። የፍትህ ተልዕኮ የሕዝብ ባለሥልጣን መሆንን ይጠይቃል፤ የፍቅርና የጸጋ ተልዕኮ ደግሞ ክርስቲያን መሆንን ይጠይቃል።

በእርግጥም ዳንኤል፤ አስቴር፤ መርዶኪዎስ፤ እና ሌሎችም የሕዝብ ባለስልጣናት ነበሩ፤ ሁሉም ግን በጉዳዩ ላይ ምርጫ ያልነበራቸው ግዞተኛ ነበሩ። የእስራኤል ሕዝብ በግዞት በነበሩበት ጊዜ፤ እግዚአብሔር ይጠቀምባቸው የነበሩ ናቸው። እነዚህን የሥልጣን ቦታዎች ለመያዝ ፈልገውና ተመኝተው ቢሆን፤ መጥፎ ምግባር ይሆን ነበር። በግዞት የነበሩ በመሆኑ ግን፤ ለሌሎች ባለስልጣናት መገዛት ስላለባቸው፤ የሕዝብ ባለሥልጣን ወደ መሆን መጡ።

መጽሐፍ ቅዱስ ለባለሥልጣኖች እንድንገዛ ያስተምረናል (ሮሜ 13 ÷ 1 ይመልከቱ)፤ ሆኖም ምድራዊ ሥልጣን ስለመያዝ ግን አንድም ቦታ አልታዘዝንም። በመሆኑም የመንግሥት ባለሥልጣን የመሆን ጉዳይ እንደየአስተሳሰባችን ይወሰናል። በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ምንም ዓይነት ትዕዛዝ የለም። መጽሐፍ ቅዱስ እንዴት ጌቶችና አገልጋዮች እንደምንሆን ያስተምረናል፤ እንዴት ባለሥልጣናት እንደምንሆን ግን ምንም ዓይነት አስተምህሮ የለውም።

(4) አማኞች ስለፖለቲካ የሚኖራቸውን አመለካከት በተመለከተ

“ማንኛውም ሰው በሥልጣን ላሉት ሹማምንት መገዛት ይገባዋል፤ ከእግዚአብሔር ካልሆነ በስተቀር ሥልጣን የለምና፤

ያሉትም ባለ ሥልጣናት በእግዚአብሔር የተሾሙ ናቸው።” (ሮሜ 13 ÷ 1)። እግዚአብሔር በምድር ላይ ሁለት ድርጅቶችን አስቀምጧል፤ አንዱ ግዛት ወይም መንግሥት ሲሆን ሌላኛዋ ደግሞ ቤተ ክርስቲያን ናት። መንግሥት ሥልጣን አለው፤ እንደዚሁም ቤተ ክርስቲያንም ሥልጣን አላት። የመንግሥት ሥልጣን ሁሉ ምንጭ እግዚአብሔር ነው። በምድር ላይ የሚገኙ ስልጣኖች ሁሉ በእግዚአብሔር ለበጎ የተሾሙ ናቸው። እነዚህ ስልጣናት በእርሱ ላይ ቢያምጹ ግን፤ ወዲያውኑም ይሁን ዘግይቶ መወገዳቸው አይቀርም። ሁሉም በእግዚአብሔር ሥልጣን ቁጥጥር ስር ናቸው። ፖሊሶች እንኳ በእግዚአብሔር የተሾሙ ናቸው። በመሆኑም ጌታ በምድር ላይ ሥልጣንን እንድንይዝ ባያደርገንም፤ ለባለሥልጣናቱ እንድንገዛ ግን ትዕዛዝን ሰጥቶናል። ለሁሉም የመንግሥት ባለሥልጣናት ልንገዛ ይገባል። እንደዚሁም በቤተ ክርስቲያን ውስጥም ላሉ መንፈሳዊ ባለሥልጣናት ሁሉ ልንገዛ ይገባል።

እግዚአብሔር በምድር ላይ ሥልጣናትን አስቀምጧል፤ ክርስቲያኖችም ሊፈሯቸው ምንም ምክንያት የላቸውም። በመንግሥት እናምናለን፤ መንግሥት አልባነትን እንቃወማለን። በእግዚአብሔር የተሾሙት ባለሥልጣናት ክፉውን እንዲቀጡ፤ መልካሙን ደግሞ ለማመስገን ነው (ሮሜ 13 ÷ 3 ይመልከቱ)። ምንም እንኳ እንዲህ ዐይነቱ ሥልጣን የተበላሸ ሊሆን ቢችልም፤ ክፉውን ስለመቅጣት እና መልካሙን ስለማመስገን ያለው መርህ መቼም ቢሆን ስህተት ሊሆን አይችልም። ሕጉን የሚያስፈጽሙት፤ ሕጉን መጠበቅም አለባቸው። የመንግሥት ባለሥልጣናት ሕጉን የሚጠብቁትን እንቀጣለን ብለው በድፍረት በግልጽ አያውቁም።

ለህሊና ሲባል፤ ክርስቲያኖች እግዚአብሔር በምድር ላይ ላስቀመጠው መንግሥት መገዛት አለባቸው፤ “እኔያንዳንዱ የሚገባውን ሰጡ፤ ግብር ከሆነ ግብርን፤ ቀረጥ ከሆነ ቀረጥን፤

መፈራት ለሚገባው መፈራትን፤ ክብር ለሚገባውም ክብርን ሰጡ።” (ሮሜ 13 ÷ 7) ግብር መክፈልን መማር የክርስቲያን ግዴታ ነው። ጴጥሮስ እንዲህ ብሏል፤ “ስለ ጌታ ብላችሁ ለምድራዊ ባለ ሥልጣን ሁሉ ተገዙ፤ የበላይ ባለሥልጣን ስለሆነ ለንጉሥ ቢሆን፤ ወይም ክፉ አድራጊዎችን ለመቅጣት፤ በጎ አድራጊዎችን ለማመስገን እርሱ ለሾማቸው ገጦች ታዘዙ፤” (1ጴጥ 2 ÷ 13-14)።

(5) የመታዘዝ ገደብን በተመለከተ

ያልተገደበ መታዘዝ የሚገባው ለእግዚአብሔር ብቻ ነው፤ ሌሎች እግዚአብሔር የሰጣቸውን የሥልጣን ልክ ያለፉ ሁሉ ልንታዘዛቸው የሚገባቸው አይደሉም። ክርስቲያን ለእገሩ የሚያደርገው መታዘዝ ፍጹም አይደለም። መታዘዝ የተግባር ጉዳይ ነው፤ መገዛት ግን አመለካከት ነው። ከዘጸአት መጽሐፍ የምንማረውም፤ የዕብራውያን አዋላጆች የግብጽ ፈርዖን ያዘዛቸውን አያደርጉም ነበር፤ ትዕዛዙም የዕብራውያን ሴቶች የሚወለዱአቸውን ወንድ ልጆች ሁሉ እንዲገሉ ነበር፤ የሙሴም እናት ይህንን የፈርዖንን ትዕዛዝ አላከበረችም። ምክንያቱም የፈርዖን ትዕዛዝ ከእግዚአብሔር ትዕዛዝ የሚቃረን ነበርና ነው፤ ሊታዘዙለት አያስፈልግም፤ አይገባምም። የዳንኤል ሶስት ባልንጀሮችም ለንጉሡ ትዕዛዝ አልታዘዙም፤ በመሆኑም ከእግዚአብሔር ባርኮትን ተቀብለዋል። ዳንኤል ራሱም ለንጉሡ አዋጅ አልተገዛም እናም በአንበሶች ጉድጓድ ተጥሎ ነበር፤ እርሱም ከእግዚአብሔር ምሥጋና አግኝቷል። ሄሮድስ በቤተልሄም ያሉ ከሁለት ዓመት በታች ያሉ ወንድ ህጻናት እንዲገደሉ ትዕዛዝን ባወጣ ጊዜ፤ የሴፍ ህጻኑን ኢየሱስን ይዞ ወደ ግብጽ ሸሸ።

የሀገሪቱ ባለሥልጣናት ትዕዛዝ ከእግዚአብሔር ህጎችና ትዕዛዛት የሚቃረን እስካልሆነ ድረስ፤ እነዚህን ባለሥልጣናት ልንታዘዛቸው ይገባል። ጴጥሮስና ዮሐንስም በጊዜው ስለ ኢየሱስ

እንዳይናገሩ እና እንዳያስተምሩ ይከለክሏቸው ለነበሩት ባለስልጣናት እንዲህ ብለዋል፤ “ከእግዚአብሔር ይልቅ ለእናኑተ መታዘዝ በእግዚአብሔር ፊት ይገባ እንደሆነ እስቲ እናንተው ፍረዱ፤ እኛስ ያየነውንና የሰማነውን ከመናገር ወደ ኋላ አንልም” (ሐዋ. ሥራ 4 ÷ 19-20)። የየትኛውም ሀገር ገዢ ባለሥልጣናት ስለ ሃይማኖታችን በደል የሚያደርሱብን ከሆነ፤ ልንታዘዛቸው አይገባም፤ ሆኖም በወህኒ እስከ መጣል ድረስ ራሳችንን ማስገዛት አለብን።

(6) አብዮትን በተመለከተ

ሁልጊዜም መገዛት አለብን፤ መታዘዝ ግን ገደብ አለው። በዚህ ምክንያት እግዚአብሔር የትኛውም ክርስቲያን አብዮትን እንዲጀምር አይፈቅድም። አለመታዘዝ ተፈቅዷል፤ በአመለካከት ደረጃ መገዛት ግን የግድ ነው። አለመገዛት እንደ ዐመጽ ይቆጠራል።

በምንመላለስበት ቦታ ሁሉ፤ በቦታው ላለው መንግሥት ልንገዛ ይገባል። ባንገዛ ግን፤ ያልተገዛነው እግዚአብሔርን ነው። ትግበራውን መቋቋም ሳንችል ስንቀር፤ ወደ ሌላ ከተማ ልንሄድ እንችላለን፤ ምክንያቱም እዚህ ያለነው ሰዎችን ልናገለግል ነው፤ ልንፈነቅላቸው አይደለም። ከአንድ ቦታ ወደ ሌላ ቦታ መሸሽ የጌታ ትዕዛዝ ነው (ማቴ 10 ÷ 23)።

(7) ጦርነትን በተመለከተ

በብሉይ ኪዳን ዘመን እግዚአብሔር ወደ ጦርነት የሚዘምት አምላክ እንደሆነ እናገኛለን። “መሸሸጊያ አምላክ” ተብሎም ተጠርቷል። እስራኤላውያን የተዋጉት አብዛኞቹ ጦርነቶች የእግዚአብሔር ትዕዛዛት ነበሩ። ወደፊትም በአርማጌዶን (ራእ 16 ÷ 14-16፤ ዘካ 14 ÷ 2 ተመልከቱ)፤ እግዚአብሔር ለውጊያ ህዝቦችን ይሰበስባል። በመሆኑም ጦርነት ሙሉ በሙሉ ፍትሃዊ አይደለም ማለት አንችልም። ሆኖም በዚህ በጸጋ ዘመን፤ ጌታ

ኢየሱስ ለተከታዮቹ እንዲህ ብሏል፤ “ሰላምን የሚያወርዱ ብጽፃፍ ናቸው፤ የእግዚአብሔር ልጆች ተብለው ይጠራሉና።” (ማቴ 5 ÷ 9 እንዲህ ሲልም አውጇል፤ “የእኔ መንግሥት ከዚህ ዓለም አይደለም፤” (ዮሐ 18 ÷ 36)። ስለሆነም በዚህ ዘመን ለሰዎች የጸጋን ወንጌል እንድንሰብክ ይፈልጋል። ለጴጥሮስ ያለውም እንዲህ ነው፤ “ሰይፍህን ወደ ሰገባው መልስ!” (ዮሐ 18 ÷ 11)። አሁን ሰይፉን ወደ ሰገባው የምንመልስበት ጊዜ ነው። በጦርነቱ የመሳተፍ ጉዳይ በምርጫ ከሆነ፤ የትኛውም ክርስቲያን ለጦርነት እውቅና መስጠትም ሆነ በጦርነቱ መሳተፍ የለበትም። እንድንገባ የምንገደድ ከሆነ ግን፤ እንደ ክርስቲያን እጃችንን ለጦርነት ማንሳት የለብንም፤ ይልቁንም በዚህ ምክንያት ለሚደርስብን ሰቃይ ሁሉ መዘጋጀት አለብን። ለክርስቲያን በጦርነት እንዲሳተፍ ባይገደድ ጥሩ ነው። እግዚአብሔር ከዚህ ነፃ እንዲያወጣን እንጠይቅ። ምንም እንኳ ጦርነት እንዲኖር በእግዚአብሔር የተፈቀደ ቢሆንም፤ እኛ ግን እንደ ክርስቲያን ተሳታፊ መሆን የለብንም።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- አሁን፤ ጌታ ኢየሱስ፤ እግዚአብሔር የዓለምን መንግሥታት የእግሩ መረገጫ እስኪያደርግለት ድረስ እየጠበቀ ነው።
- እግዚአብሔር ከሰጠን ሕይወት የተነሳ፤ እኛ አማኞች ከዚያመንግሥት ድርሻ አለን።
- ጌታ አሁን ያሉትን መንግሥታት ማስተዳደር እንዳላሰበ ሁሉ፤ የእኛም አመለካከት መሆን ያለበት እንደዚያው ነው።

2

“በሰዚህ የጌታችንን የኢየሱስ ክርስቶስን መገለጥ በጉጉት በመጠባበቅ ላይ ሳላችሁ፤ ማንኛውም መንፈሳዊ ስጦታ አይጎድልባችሁም” (1ቆሮ 1 ÷ 7)

“በእንዴት ያለ አቀባበል እንደ ተቀበላችሁንና ሕይወቴን እውነተኛ የሆነውን አምላክ ለማገልገል ከጣዖታት ወደ እግዚአብሔር እንዴት እንደተመለሳችሁ እነርሱ ራሳቸው ይናገራሉ፤ ደግሞም ከሙታን ያሰነሳውንና ከሰማይ የሚመጣውን ልጁን፤ ከሚመጣውም ቁጣ የሚያድነንን ኢየሱስን እንዴት እንደምትጠባበቁ ይናገራሉ” (1ተሰ 1 ÷ 9:10)

“እኛ ግን አገራችን በሰማይ ነው፤ ከዚያ የሚመጣውንም አዳኝ፤ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን በናፍቆት እንጠባበቃለን” (ፈሊ 3 ÷ 20)

“ድነት የሚገኝበት የእግዚአብሔር ጸጋ ለሰዎች ሁሉ ተገልጦአልና፤ ይህም ጸጋ በጎጢአት መኖርንና ዓለማዊ ምኞትን ክደን፤ በአሁኑ ዘመን ራሳችንን በመግዛትና በጽድቅ፤ በእውነተኛ መንፈሳዊ ሕይወት እንድንኖር ያስተምረናል፤ ይህም የተባረከ ተስፋችን የሆነውን የታላቁን የአምላካችንንና የአዳኛችንን የኢየሱስ ክርስቶስን ክብር መገለጥ በመጠባበቅ ነው፤” (ቲቶ 2 ÷ 11-13)

“ልባችሁ አይጨነቅ፤ በእግዚአብሔር እመኑ፤ በእኔም ደግሞ እመኑ። በአባቴ ቤት ብዙ መኖሪያ አለ፤ ይህ ባይሆንም ኖሮ እነግራችሁ ነበር፤ የምሄደውም ስፍራ ሳዘጋጅላችሁ ነው። ሄጄም ስፍራ ካዘጋጀሁላችሁ በኋላ፤ እኔ ባለሁበት እናንተም ከእኔ ጋር እንድትሆኑ ልወስዳችሁ ዳግመኛ እመጣለሁ” (ዮሐ 14 ÷ 1-3)

“ይህን እንጀራ በምትበሉበት ጊዜ፤ ይህንም ጽዋ በምትጠጡበት ጊዜ ሁሉ ጌታ እስከሚመጣ ድረስ ሞቱን ትናገራላችሁ” (1ቆሮ 11 ÷ 26)

“እናንተ የገሊላ ሰዎች ሆይ፤ ወደ ሰማይ እየተመለከታችሁ እዚህ የቆማችሁት ለምንድን ነው? ይህ ከእናንተ ዘንድ ወደ ሰማይ ሲያርግ ያያችሁት ኢየሱስ፤ ልክ ወደ ሰማይ ሲወጣ እንዳያችሁት በዚሁ ሁኔታ ይመለሳል” (ሐዋ. ሥራ 1 ÷ 11)

ክርስቶስ የብዙ ሰዎችን ጎጢአት ለመሸከም፤ እንዲሁ አንድ ጊዜ መስዋዕት ሆኖአል፤ ሁለተኛ ጊዜም ይገለጣል፤ ይህም ለሚጠባበቁት ድነትን ለማምጣት እንጂ ጎጢአትን ለመሸከም አይደለም” (ዕብ 9 ÷ 28)

- የየትኛውም ሀገር ዜግነት ያላቸው ክርስቲያኖች፤ ከዚህ ዓለም መንግሥት ነጻ የወጡ እና የሰማያዊው መንግሥት ዜጎች ወደመሆን የመጡ ናቸው።
- እኛ ዓለምን በወንጌል የምንነካ ሰማያዊ ዜጎች ነን።
- ሰማያዊው ዜግነታችን ቅድሚያ የሚሰጠው ስለሆነ በምድር ያሉ መብቶችን መጠየቅ የለብንም።
- የሕዝብ ባለሥልጣን ሆኖ የክርስቲያን ባህርያትን መላበስ የሚቻል አይደለም።
- የመንግሥት ባለሥልጣን የመሆን ጉዳይ እንደየእስተሳሰባችን ይወሰናል።
- የመንግሥት ሥልጣን ሁሉ ምንጭ እግዚአብሔር ነው።
- ጌታ በምድር ላይ ሥልጣንን እንድንይዝ ባያደርገንም፤ ለባለሥልጣናቱ እንድንገዛ ግን ትዕዛዝን ሰጥቶናል።
- ግብር መክፈልን መማር የክርስቲያን ግዴታ ነው።
- የሀገሪቱ ባለሥልጣናት ትዕዛዝ ከእግዚአብሔር ሀጎችና ትዕዛዛት የሚቃረን እስካልሆነ ድረስ፤ እነዚህን ባለሥልጣናት ልንታዘዛቸው ይገባል።
- ሁልጊዜም መገዛት አለብን፤ መታዘዝ ግን ገደብ አለው። በዚህ ምክንያት እግዚአብሔር የትኛውም ክርስቲያን አብዮትን እንዲጀምር አይፈቅድም።
- ምንም እንኳ ጦርነት እንዲኖር በእግዚአብሔር የተፈቀደ ቢሆንም፤ በጦርነቱ የመሳተፍ ጉዳይ በምርጫ ከሆነ፤ እኛ ግን እንደ ክርስቲያን ተሳታፊ መሆን የለብንም።

"እነዚህን ነገሮች የሚመሰክረው፤ "አዎ፤ ቶሎ እመጣለሁ" ይላል።

አሜን፤ ጌታ ኢየሱስ ሆይ፤ ና።" (ራእ 22 ÷ 20)

ይህ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የመጨረሻው መጽሐፍ፤ የመጨረሻ ምዕራፍ የሚገኘው የመጨረሻው ዐረፍተ ነገር የተጻፈው ጌታ ካረገ ከስልሳ ዓመታት በኋላ ነው። መንፈስ ቅዱስ ተገልጦ ነበር፤ ከዐሥራ ሁለቱ የመጀመሪያ ደቀ መዛሙርትም አንዱ ብቻ ቀርቶ ነበር። ጌታ በቅርብ ይመጣል።

መስቀሉን ማሰብ ብቻ አይደለም፤ የጌታን መመለስም መጠባበቅ አለብን። ድኑትን ወደ እኛ ያመጣው የእግዚአብሔር ጸጋ፤ የጌታን በክብር መገለጥም እንድንጠባበቅ ያስችለናል። ስለዚህ በአንድ በኩል ሕያው እግዚአብሔርን እናገለግላለን፤ በሌላ በኩል ደግሞ የጌታን መመለስ እንጠባበቃለን። በዚህ ምድር እየኖርን ቢሆንም፤ ጌታ እስከሚመጣ ድረስ እርሱን ለማስታወስ እንጀራ እንቆርሳለን። የክህነት አገልግሎትን እንዴት አድርገን ማሟላት እንዳለብን ክብደት ሰጥተን ብናይም፤ በምድር ይህ ዐይነት አገልግሎት ለዘላለም እንደማይቀጥል እናውቃለን። አንድ ቀን የበጉ መሽራ እንሆናለን። የአማኞች ዐላማ ሁሉ ምድራዊ አይደለም። አሁን እዚህ ባለችው ቤተ ክርስቲያን ላይ ብናተኩርም፤ ይህም ቢሆን ለዘላለም በምድር የሚቀር አይደለም። የጌታን መመለስ እየተጠባበቅን ነው። የእግዚአብሔር ጥሪ ምድራዊ አይደለም፤ ሰማያዊ እንጂ። በጠቅላላው፤ እግዚአብሔር በምድር ላይ በቋሚነት እንድንገነባ አልጠራንም።

በመጽሐፍ ቅዱስ በተሰጠው የጊዜው ምልክት መሰረት፤ የጌታ መምጣት ያለጥርጥር ቀርቧል። ስለዚህ እንጠብቀው፤ ይህም ሲባል የምናደርገውን ሁሉ የእርሱን መመለስ ለመጠበቅ እናድርገው። ወ/ሮ ማርጋሬት ኢ. ባርበር የጌታን መምጣት በሙሉ ልብ የምትጠብቅ ነበረች። ምንም ቋሚ ነገር

አልነበራትም። አንድ ጊዜ "በሚቀጥለው መታጠፊያ፤ ጌታን ድንገት እገናኘዋለሁ፤ " ብላለች።

መጠራታችን ሰማያዊ ስለሆነ፤ በምድር ላይ ቋሚ ወይም ጊዜ የማይገድበው ነገር የለም። ወደ ጌታ እንደመጣን፤ የጌታን መመለስ የሚጠባበቁ ሰዎች ሆነናል። የእርሱን መምጣት እየተጠባበቅን ነው፤ እንደሚመለስ ስለምናውቅ ብቻ ግን አይደለም። የራእይን መጽሐፍ ያጠና ሰው ሁሉ የጌታን መምጣት ይጠባበቃል ማለት አይደለም። አንዳንድ ሰዎች ስለ ታላቁ የነጭ ዙፋን ፍርድ፤ ስለ ዐዲሱ ሰማይና ዐዲሲቷ ምድር፤ እና ሌሎች ትንቢቶችን ጠንቅቀው የሚያውቁ ሆነው፤ የጌታን መምጣት ግን እየተጠባበቁ ላይሆን ይችላል።

እዚህ ያለነው ዓለምን ልንለውጥ አይደለም፤ ይልቁንም፤ የተጠራነው የጌታ ልንሆን ነው። ይህችን ምድር ተስፋ አናደርግም፤ ከዚህ ዓለምም የምንጠብቀው ምንም ነገር የለም። እርሱ በመጀመሪያ በመጣ ጊዜ፤ ጌታ ከጎጢአት ነጻ አወጣን፤ እንዲሁም ከእግዚአብሔር ጋር ህብረት የምናደርግበትን የእግዚአብሔርን ሕይወት ሰጠን። ይህ ግን የሥራው ግማሽ ብቻ ነው። ስለ ጎጢአት የነበረው ጥያቄ የተፈታ ቢሆንም፤ ሞት ግን እስከአሁንም አለ። ጎጢአት በሰው ሕይወት ውስጥ የነበረው የበላይነት ቢያበቃም፤ የሰይጣን መንግሥት ግን እስከ አሁንም አልጠፋችም። የሞት ጎይል ተሰብሯል፤ ሟች ሥጋችን ግን እስከ አሁንም ሊሞት ይችላል። የዳንን ቢሆንም፤ አሁንም በዚህ በተበላሽ ስነ ምህዳር ውስጥ ነን። ኑሮአችን ጽድቅ የተሞላበት በሆነ ቁጥር፤ የዚህን ዓለም መደምሰስ የበለጠ እንናፍቃለን። አሁን እየተለማመድነው ያለው ድኑት የታሪኩ ግማሽ ብቻ ነው፤ ምክንያቱም ጌታ ኢየሱስ እኛን ያዳነን ቢሆንም፤ ዓለምን ገና አልለወጣትም።

ዓለም

የጌታ ዳግም መምጣት ዓለምን ለመለወጥ ነው። የውስጥ ደስታን ብቻ አይደለም የሚሰጠን፤ ሆኖም በውጭ ባለው ስነ ምህዳርም ደስ እንድንሰኝ፤ በምድር ያለውን ሁኔታ ይለውጣል። ብዙ ሰዎች የማህበራዊ ችግሮች ጉዳይ በጣም ይስባቸዋልና “የጌታ ድነት ለግለሰቦች ብቻ ነው፤ ዓለምን ያለመመጣጠን ይሞላታል። ትንንሾች እንሰሳት በጣም ይሰቃያሉ። በዓለም ያለው ነገር ሁሉ ለሰው ልጆች በገጢአት መደሰቻነት ያገለግላሉ። ግለሰቦች ቢድኑም እንኳ፤ ስለ እነዚህ አሉታዊ ማህበረሰባዊ ሁኔታዎችን ምን ማለት ይቻላል?” ይላሉ።

የጌታን ዳግም መምጣት በተመለከተ፤ በክርስቲያኖች ዘንድ ሁለት ዐይነት አመለካከቶች አሉ። በአንድ በኩል፤ የተወሰኑ አማኞች ዓለምን ማሻሻል የሚል አመለካከት ቢኖራቸውም፤ አለመታደል ሆኖ መጨረሻቸው ከዚህ ሐሳብ ጋር መጥፋት ሆኖአል። በሌላ በኩል ደግሞ፤ ኅላፊነታችን ሰዎችን መታደግ ነው፤ የዚህ ዓለም መሻሻል የጌታን መመለስ ይጠብቃል ይላሉ።

መጽሐፍ ቅዱስ በዚህ ነገር ላይ ብዙም ግልጽ አይደለም። እግዚአብሔር፤ ኅጢአተኞች ከዳኑና ወደ ገነት ከሄዱ በቂ ነው፤ አላለም። መጽሐፍ ቅዱስ እንደዚህ ዐይነት ሐሳብ አያስተናግድም። ምክንያቱም ገነት የግለሰቦች ድነት ጉዳይ አይደለም፤ የዐዲሱ ሰማይና የዐዲሲቷ ምድር ጉዳይ አለ፤ ይህም የሚሆነው የዘላለም ሕይወት እንዲያገኙ የተወሰነላቸው ሰዎች ሁሉ በጌታ ሲያምኑ ብቻና ሲያምኑ ብቻ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ የማህበረሰብ ድነት ወይም የሚታየው ዓለም ድነት አለ፤ ይህ ሥራ ግን የሚጠናቀቀው በጌታ ዳግም መምጣት ጊዜ ብቻ ነው። ዛሬ ቤተ ክርስቲያን የተሰጣት ተልዕኮ በዓለም ላይ ያሉ ግለሰቦች እንዲድኑ ወንጌልን መስበክ ነው፤ ሆኖም ጌታ ዓለምን አልረሳትም። ዛሬ ሰዎችን ከዓለም ለመታደግ ተጠርተናል፤ ዓለምን እንድንለውጥ አይደለም። እስካሁን ይህ ዓለም ምንም

ዐይነት ተስፋ የለውም። የዓለም አጠቃላይ ችግሮች የሚፈቱት ጌታ ሲመለስ ነው።

አንዳንድ መሰረታዊ ችግሮች

በምድር ላይ ብዙ መሰረታዊ ችግሮች አሉ፤

- (1) **የፍትህ መጓደል፤** እግዚአብሔር ጽድቅ የሚገለጠው ልጁ ዳግም ሲመጣ ብቻ እንደሆነ ተናግሯል፤ “ሰድሾች በጽድቅ ይፈርዳል፤ ለምድር ምስኪኖችም ፍትህን ይበይናል፤ በአፉ በትር ምድርን ይመታል፤ በከንፈሩም እስትንፋስ ከፋዎችን ይገድላል።” (ኢሳ 11 ÷ 4)።
- (2) **ጦርነት፤** በምድር ላይ የሰው ዘር ሲጨፈጨፍ ነው የኖረው። ዓለም ከሁሉም በላይ የሚያስፈልጋት ሰላም ነው። ጌታ ሲመጣ፤ የጦርነት ማብቂያው ይሆናል፤ “እርሱ በሀዝቦች መካከል ይፈርዳል፤ የብዙ ሰዎችን አለመግባባት ያስወግዳል። እነርሱም ሰይፋቸውን ቀጥቅጠው ማረሻ ጠራቸውንም ማጭድ ያደርጋሉ። ሀዝብ በሀዝብ ላይ ሰይፍ አያነሳም፤ ጦርነትንም ከእንግዲህ አይማሩም።” (ኢሳ 2 ÷ 4)። ሰላም የሚመጣው ከጌታ ነው፤ ሌላ ከማንም አይደለም።
- (3) **የማህበረሰብ ጤና፤** አንዳንድ ተውሳኮችን እስካሁን ሙሉ በሙሉ በቁጥጥራችን ስር አላደረግንም። ኤርሚያስና ሕዝቅኤል እንደተናገሩት እነዚህ ሙሉ በሙሉ በቁጥጥር ስር የሚውሉት በእግዚአብሔር ብቻ ነው። ጌታችን ሲመለስ፤ እነዚህ ሁሉ ያልፋሉ፤ “በጽዮን ተቀምጦ ‘ታምሜአለሁ’ የሚል አይኖርም፤ በዚያ የሚኖሩ ሰዎች ኅጢአትም ይቅር ይባላል።” (ኢሳ 33 ÷ 24)። ሰዎች ረጅም እድሜም ይኖራሉ፤ “ከእንግዲህም በዚያ፤ ለጥቂት ጊዜ ብቻ በሕይወት የሚኖር ህጻን፤ ወይም ዕድሜ ያልጠገበ አረጋዊ አይኖርም፤ አንድ መቶ ዓመት የሞላው ሰው ቢሞት፤ በዐጭር እንደ

ተቀጪ ይቆጠራል፤ አንድ ሰው መቶ ዓመት ሳይሞገው ቢሞት፤ እንደ ተቀሰፈ ይገመታል” (ኢ.ሳ 65 ÷ 20)።

- (4) ረሃብ፤ ይህ ዋና ችግር ነው። በእርሻ የሚመረተው ምርት የዓለምን ፍላጎት መሟላት አልቻለም። ዓለም ሁሉ ለዚህ ችግር ሙሉ ትኩረት ሰጥቶታል። በምድር እንግዳ ነገር ሆኖአል፤ ይህም፤ የእርሻ ምርቶች ለመብቀል ችግር የገጠማቸው ሲሆን፤ አረሞች ግን በጣም በቀላሉ እና በጣም በብዛት መብቀላቸው ነው። አረሙ ነው ስንዴውን የሚያቀጭጩው፤ ስንዴው አረሙን አይደለም። አረሞች ሲነቀሉ ትንሽ ግድየለሽነት ከታከለበት፤ ስንዴውም አብሮ ይጠፋል፤ እርሻውም በከፍተኛ ሁኔታ ይጎዳል (ማቴ 13 ÷ 28-30 ይመልከቱ)። ይህ በዘፍጥረት 3 ÷ 17:18 ላይ እንደሚለው የምድር መረገም እውነት እንደሆነ የሚያስረግጥ ነው። (“ከአንተ የተነሳ ምድር የተረገመች ትሁን፤ በሕይወትህ ዘመን ሁሉ ምግብህን ጥረህ ግረህ ከእርሷ ታገኛለህ። ምድርም እሾሽና አሜከላ ታበቅልብሃለች፤ ከሰቃያዋም ትበላለህ።”)

አረሙ በተፈጥሮ የሚያድግ ይመስላል፤ በቆሎው ግን በብዙ የማዳበሪያ እርዳታ እንኳ መብቀል ተቸግሯል። ምግብን ለማግኘት የሰው ልጅ እርሻን ማሻሻል አለበት። ይህ የሰው ልጅ ምግብን ለማግኘት ምን ያህል ኃይል ማውጣት እንዳለበት የሚያሳይ ነው። በተፈጥሮ ላይ ብቻ ቢደገፍ፤ ምንም የሚበላው ነገር አይኖረውም። በመሆኑም፤ በእርግጥም በፊቱ ላይ ባለው ላብ እንጀራን ይበላል።

ይህ ችግር ሙሉ በሙሉ እንዲቀረፍ የጌታን መመለስ ይጠብቃል፤ “እነሆ፤ ዐዲስ ነገር አደርጋለሁ፤ እርሱም አሁን ይበቅላል፤ አታስተውሉትምን? በምድረ በዳም መንገድ አዘጋጃለሁ፤ በበረሃም ምንጭ አፈልቃለሁ፤ የምድረ በዳ አራዊት፤ ቀበሮና ጉጉት ያከብሩኛል፤ በምድረ በዳ ውሃ፤

በበረሃም ምንጭ እሰጣለሁና። ለመረጥሁት ሕዝቤ ውሃ እሰጣለሁ፤” (ኢ.ሳ 43 ÷ 19-20)፤ “ምድረ በዳውና ደረቁ ምድር ደስ ይላቸዋል፤ በረሃው ሀሴት ያደርጋል፤ ይፈካል፤ እንደ አደይም ያብባል።” (ኢ.ሳ 35 ÷ 1)፤ “እግዚአብሔር ጽዮንን በእርግጥ ያጽናናታል፤ ፍርሥራሾቿንም በርሀራሄ ይመለከታል፤ ምድረ በዳዋን እንደ ዪድን፤ በረሃዋንም እንደ እግዚአብሔር ተክል ቦታ ያደርጋል፤ ተድላና ደስታ፤ ምሥጋናና የዝማሬ ድምጽ በእርሷ ይገኛሉ።” (ኢ.ሳ 51 ÷ 3)

ዛሬ ምድር ከእርግማን በታች ትገኛለች፤ በመሆኑም ጥሩ ምርት አትሰጥም። በግልጽ እንደምናየው ገነት አይደለችም፤ ምክንያቱም በገነት በቆሎ ለመብቀል አይቸገርም። ነገር ግን ጌታ በተመለሰ ጊዜ፤ የሁሉ ነገር ሀዳሴ ይሆናል። በምድር ያለው ሜዳ ሁሉ ለሰው ልጅ የተትረፈረፈ ያመርታል፤ እሾህና አረም ከዚያ በኋላ አይበቅሉም። ያለ ማዳበሪያም እንኳ፤ ምድር ብዙ ምርትን ትሰጣለች።

- (5) ትምህርት፤ ይህ በእርግጥም የአንድ ማህበረሰብ መሰረታዊ ፍላጎት ነው። ሰው ክፉውንና ደጉን እንዲያውቅ መማር አለበት። ክርስቶስ ሲመለስ ግን፤ የጌታ እውቀት ምድርን ሙሉ በሙሉ ይሞላታል፤ “በተቀደሰው ተራራዬ ሁሉ ላይ ጉዳት ወይም ጥፋት አያደርሱም፤ ውሃ ባሕርን እንደሚሸፍን፤ ምድር ሁሉ እግዚአብሔርን በማወቅ ትሞላለችና።” (ኢ.ሳ 11 ÷ 9)። “ነገር ግን ከዚያ ጊዜ በኋላ፤ ከእስራኤል ቤት ጋር የምገባው ኪዳን ይህ ነው፤ ይላል እግዚአብሔር፤ ሕጌን በልቡናቸው አኖራለሁ፤ በልባቸውም እጽፈዋለሁ። እኔ አምላክ እሆናቸዋለሁ፤ እነርሱም ሕዝቤ ይሆናሉ። ከእንግዲህ ማንም ሰው ባልንጀራውን፤ ወይም ወንድሙን፤ ‘እግዚአብሔርን ዕወቅ’ ብሎ አያስተምርም፤ ከትንሹ ጀምሮ እስከ ትልቁ፤ ሁሉም ጸኔን ያውቁኛልና፤ ይላል

እግዚአብሔር። በደላቸውን ይቅር እሳለሁ፤ ንጢአታቸውንም መልኬ አሳስብም።” (ኤር 31 ÷ 33-34)።

(6) መዝናኛ ቦታዎች፤ እንደ መጠጥ ቤቶች፤ እጽ ማጨሻዎች፤ ቁማር ቤቶች፤ ቴያትር ቤቶች፤ የሴትኛ አዳሪ ቤቶች፤ እና የመሳሰሉት ንጢአት የሞላባቸው የመዝናኛ ቦታዎች፤ ሰዎች ንጢአትን እንዲሰሩ ምችትን ይፈጥራሉ። እነዚህ ቦታዎች በየትኛውም ከተማ እና መንደር ይገኛሉ፤ ሰውም በእነርሱ ምክንያት ይወድቃል። ይህ ሁሉ ግን ጌታ ሲመጣ ይወገዳል፤ “የሰው ልጅ መላእክቱን ይልካል፤ እነርሱም ለንጢአት ምክንያት የሆኑትንና ክፉ የሚያደርጉትን ሁሉ ለቅመው ከመንግሥቱ ያወጣሉ።” (ማቴ 13 ÷ 41)

(7) እንስሳት ላይ የሚደረግ ጭክና፤ የሰው ልጅ ሕይወት ረብ የለሽ ተደርጎ በተወሰደበት ዓለም ውስጥ፤ የእንስሳት ሕይወትም ምን ያህል ረብ የለሽ ይሆናል። ነብርና አንበሳ እንኳ በሰው ልጅ ስቃይ ይደርስባቸዋል። ምንም እንኳ እንስሳት ላይ የሚደርሰውን ጭክና ለመከላከል የተቋቋሙ ማህበረሰቦች ቢኖሩም፤ ጌታ እስኪመለስና ለመጨረሻ ጊዜ ነጻ እስኪያወጣቸው ድረስ፤ እነዚህ እንስሳት በባርነት ሆነው በስቃይ ይጮሃሉ። “እስከ አሁን ድረስ ፍጥረት ሁሉ በምጥ ጊዜ እንዳለው ስቃይ በመቃተት ላይ እንደሚገኝ እናውቃለን።” (ሮሜ 8 ÷ 22)፤ “ተኩላ ከበግ ጠቦት ጋር ይኖራል፤ ነብርም ከፍየል ግልገል ጋር ይተኛል፤ ጥጃ፤ የአንበሳ ደቦልና የሰባ ከብት በአንድነት ይሰማራሉ፤ ትንሽ ልጅም ይመራቸዋል። . . . ጡት የሚጠባ ህጻን በአደገኛ እባብ ጉድጓድ ላይ ይጫወታል፤ ጡት የጣለም ህጻን እጁን በእፋኝነት ጉድጓድ ይከትታል። በተቀደሰው ተራራዬ ሁሉ ላይ ጉዳት ወይም ጥፋት አያደርሱም፤ ውኃ ባሕርን እንደሚሸፍን፤ ምድር ሁሉ እግዚአብሔርን በማወቅ ትሞላለችና።” (ኢሳ 11 ÷ 6፤8፤9)

(8) ፖለቲካዊና ሁሉ በዓለም አቀፍ ደረጃም ይሁን በሀገር ውስጥ የፖለቲካ ሥልጣን ለመያዝ ትግል ላይ ነው። ሆኖም ጌታ ሲመጣ፤ ሰባተኛው መልአክ መለከቱን ይነፋል ታላቅ ድምጾችም በሰማይ እንዲህ እያሉ ያውጃሉ፤ “የዓለም መንግሥት፤ የጌታችንና የእርሱ ክርስቶስ መንግሥት ሆነች፤ እርሱም ከዘላለም እስከ ዘላለም ይነግሳል” (ራእ 11 ÷ 15)።

በመጀመሪያ ሲመጣ፤ የጌታ ወንጌል የእኔን የንጢአት ችግር ፈታ፤ ዳግም ሲመጣ ግን፤ በምድር ያለውን ችግር ሁሉ ይፈታል። ጌታ ኢየሱስ ዛሬ ያደረገው በዋናነት በግለሰብ ደረጃ ነው፤ በድርጅት አይደለም። በመንግሥቱ የዚህ ዓለም ችግሮች ሁሉ እንዲፈቱ፤ የእርሱን ዳግም መምጣት ይጠብቃል። ዛሬ ከንፈሮቻቸው በረከሱ ህዝቦች መካከል የምንኖር ከንፈሮቻችን የረከሱ ሰዎች ነን (ኢሳ 6 ÷ 5)፤ ወደፊት ግን በንጹህ ሰዎች መካከል የምንኖር ንጹህ ሰዎች እንሆናለን። ለሰው በጥላቻ ውስጥ ፍቅርን መመስረት አይቻለውም። ዛሬ የሰው ልጅ ሰላምንና ብልጽግናን ለማምጣት የሚያደርገው ሙከራ ለስህተት የተጋለጠ ነው፤ በመሆኑም ውጤቱ የሰውን ልጅ መግለጽ ከማይቻል ስቃይ ሊከተው ይችላል። ጌታ ሲመጣ ግን፤ ሁሉም በፍጽምና ይከናወናል። የጌታ ዳግም መምጣት በእርግጥም ምን ያህል ታላቅ ነው!

ጌታ ይመጣል!

ጥሪያችን ሰማያዊ ነው፤ ዐላማውም የምድርን የሆነ ክፍል ለመለወጥ አይደለም። ለእኛ ቋሚ የሆነ ምንም ነገር የለም፤ ምንም ነገር ጠቃሚ አይደለም። ጌታ ባዘጋጀው መሰረት፤ ኖረንም አልኖረንም ሁለቱም በእኩል ደረጃ መልካም ነው። እርሱ ከመጣ ሁሉ ነገር መልካም ይሆናል። እርሱ ለራሱ ሲል ይኖራል፤ እኛም የእርሱን መመለስ እንጠባበቃለን። እርሱ ሲመጣ ድነታችን ይፈጽማል። የምለወጠው እኔ ብቻ ሳልሆን፤ ስነ ምህዳሩም ይለወጣል። ዛሬ ከዓለም ስለመውጣትና ከዓለም

እንዳልሆንን እንናገራለን፤ በዚያች ቀን ግን፤ እነዚህን ቃላት ደግመን ማለት አያስፈልገንም። ከዛሬ የሚተላለፍ ወሳኝ የሚባል ነገር አይኖርም፤ ለጌታ የምንሰራው መንፈሳዊ ሥራ እንኳ በቋሚነት አያስፈልግም። የጌታ መመለስ ያለን አንድና ብቸኛ ተስፋ ነው። እንዴት በምድር ላይ በጥልቀት ስር እንሰዳለን? የእግዚአብሔርን ቃል በየጊዜው አይፈትሽንም? ጌታ በደጃፍ ነው (ማቴ 24 ÷ 33 ይመልከቱ)። መምጣቱን እንጠብቅ።

በመጽሐፍ ቅዱስ የጌታን መምጣት፤ በመንፈስ ይሁን በእራሱ አካል፤ የሚገልጽ አንቀጽ ይገኛልን? መልሱ የጌታ መመለስ አካላዊ ነው፤ ከዚህ በኋላ በመንፈስ አይደለም። ምክንያቱም ጌታ ወደ ላይ ሲወሰድ፤ ደመናም ከእይታቸው ሲሰውረው፤ ደቀመዛሙርቱ የተመለከቱት በዚህ መልክ አይደለም። እነርሱም ወደላይ አቅንተው መሄዱን ሲመለከቱ፤ ነጭ ልብስ የለበሱ ሁለት ሰዎች ከአጠገባቸው ቆመው ይህን አውጀዋል፤ “እናንተ የገሊላ ሰዎች ሆይ፤ ወደ ሰማይ እየተመለከታችሁ እዚህ የቆማችሁት ለምንድን ነው? ይህ ከእናንተ ዘንድ ወደ ሰማይ ሲያርግ ያደራችሁት አያሱስ፤ ልክ ወደ ሰማይ ሲወጣ እንዳያችሁት በዚህ ሁኔታ ይመለሳል።” (ሐዋ. ሥራ 1 ÷ 11) በተጨማሪም በማቴዎስ ላይ እንዲህ ይላል፤ “የሰው ልጅ ከመላእክቱ ሁሉ ጋር በክብሩ ሲመጣ፤ በክብሩ ዙፋን ላይ ይቀመጣል፤” (ማቴ 25 ÷ 31)። ልክ እንደ ሄደው፤ እንደዛው ዳግም ይመጣል። በደመና ሄዷል፤ በደመናም ይመለሳል። እየታየ ሄዷል፤ ተመልሶ ሲመጣም ይታያል። በከበረ አካል ውስጥ ተመልሶ ይመጣልና። በእርግጥም፤ ያረገው ትክክለኛ ከሙታን የተነሳ ሰው ሆኖ ነው፤ እንደዛው ትክክለኛ ከሙታን የተነሳ ሰው ሆኖ ይመለሳል። ስቅለቱ ትክክለኛና እውነት እንደነበር፤ ዳግም መምጣቱም እንዲህ ይሆናል።

የጌታ መምጣት ለዚህ ክፉ ትውልድ መጨረሻ ይሰጣል፤ እንዲሁም ለዚህ ዓለም ሰላምን ያመጣል። አሁን ያለንበት ዘመን

ክፉት የበዛበት ነው፤ የደምም ሽታ ክርፍቷል። ዓለሙ በሙሉ የጦርነት ጥላ አጥልቶበታል። ውብ ተደርጋ የተፈጠረችው ምድርም፤ በሰይጣን ክፉትና በሰው ልጅ ንጢአት፤ እስከማይስተካከል ድረስ ተበላሽቷል። ጦርነት የክፉት አስፈሪ ገጽታ ነው፤ እንዲሁም የሰውን ዘር ለመደምሰስ የሚውል ሰይፍ ነው።

የመጀመሪያው የዓለም ጦርነት ሲጠናቀቅ፤ የሰው ዘር ሰላምን ተጠምቶ ነበርና፤ የተለያዩ የሰላም ስምምነቶችንና ዓለም ዐቀፍ ስምምነቶችን ተፈራረመ። ሆኖም በቀጣይ ሃያ ዓመታት ውስጥ፤ ሁለተኛው የዓለም ጦርነት ተጀመረ። የሰላም ስምምነቶች ከባዶ ወረቀቶች አይሻሉም። “ሰላም ስጠን/ Give us Peace” የተሰኘው መጽሔት እንዳሰፈረው፤ ባለፉት 3300 ዓመታት ዓለም 8,000 የሰላም ስምምነቶችን ተፈራርማለች። ይሁን እንጂ ጦርነትን ማቆምም ሆነ ደም መቃባት መተው ያልቻሉት ሰዎች ናቸው። አንድ የሰላም ስምምነት በአማካይ ለግማሽ ዓመት ነው የሚቆየው። የአንድ የሰላም ስምምነት ጊዜ ሲጠናቀቅ፤ ሌላ ጦርነት ይደረጋል፤ ስምምነት ይደረጋል እንዲሁም ስምምነት ይጣሳል። በምድር ትክክለኛ ሰላም የለም። የማያልቅ ሰላም የሚገኘው ጌታ በተመለሰ ጊዜ ብቻ ነው።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- መስቀሉን ማሰብ ብቻ አይደለም፤ የጌታን መመለስም መጠባበቅ አለብን።
- እግዚአብሔር በምድር ላይ በቋሚነት እንድንገነባ አልጠራንም።
- የጌታ ዳግም መምጣት ዓለምን ለመለወጥ ነው።
- ዛሬ ሰዎችን ከዓለም ለመታደግ ተጠርተናል፤ ዓለምን እንድንለውጥ አይደለም።
- ነገር ግን ጌታ በተመለሰ ጊዜ፤ የሁሉ ነገር ህዳሴ ይሆናል።
- በመጀመሪያ ሲመጣ፤ የጌታ ወንጌል የእኔን የጎጠኢት ችግር ፈታ፤ ዳግም ሲመጣ ግን፤ በምድር ያለውን ችግር ሁሉ ይፈታል።
- የጌታ መምጣት ለዚህ ክፉ ትውልድ መጨረሻ ይሰጣል፤ እንዲሁም ለዚህ ዓለም ሰላምን ያመጣል።
- የማያልቅ ሰላም የሚገኘው ጌታ በተመለሰ ጊዜ ብቻ ነው።

ሥራ

“ከእናንተ ጋር በነበርንበት ጊዜ፤ ‘ሲሰራ የማይወድ አይብላ’ ብለን ይህን ትእዛዝ ሰጥተናችሁ ነበርና። ከእናንተ አንዳንዶች ሥራ ፈቶች እንደ ሆኑ ሰምተናል፤ እነርሱም ያለ ሥራ እየዘሩ በሰው ጉዳይ ጣልቃ የሚገቡ ናቸው። እንደዚህ ያሉ ሰዎች ተግተው ሥራቸውን እንዲሰሩና እንደ ሥራቸው እንዲበሉ በጌታ በኢየሱስ ክርስቶስ በም እናዛቸዋለን፤ እንመክራቸዋለንም።” (2ተሰ 3 ÷ 10-12)

1. መጽሐፍ ቅዱስ እንድንሰራ ያዘናል

ለክርስቲያኖች ሥራ የመምረጥ ጉዳይ በሕይወታቸው ከፍተኛ ውሳኔ ነው። እንድ ክርስቲያን ትክክለኛውን ሥራ ካልመረጠ፤ በጌታ የሚኖረው እድገት ይገታል። በመሆኑም የሚሰራውን ሥራ ሲመርጥ መጠንቀቅ አለበት።

በስነ ፍጥረት ጊዜ፤ ጌታ ሰውን ብቻ አልፈጠረም፤ ይልቁንም ምን እንደሚሰራም አቅዶአል። አዳምንና ሔዋንን ምድርን እንዲያበጀትና እንዲጠብቁት ሾሟቸው ነበር። በመሆኑም ከውድቀት በፊት የነበራቸው ሥራ የአትክልተኝነት ዐይነት ነበር።

ከውድቀት በኋላ፤ እንጀራን ለማግኘት በላባቸው መጣር ነበረባቸው፤ ምክንያቱም መሬቱ በእነርሱ ምክንያት ተረግሞ ስለነበረ ነው። ይህም ከውድቀት በኋላ ለሰው ልጅ የተሰጠው ሥራ የገበሬነት መሆኑም ያሳያል። ለወደቀ ሰው ግብርና ትክክለኛ የሥራ ምርጫ እንደሆነ እግዚአብሔር ከማንም የበለጠ ጠንቅቆ ያውቃል።

በዘፍጥረት ምዕራፍ 4 እንደምናገኘውም ቃየን አራሽ እንዲሁም አቤል ደግሞ እረኛ ነበሩ። በመሆኑም እረኝነት

ከአራሽነት ተጨማሪ ሥራ ሆነ፤ ይህም በእግዚአብሔር ዘንድ ተቀባይነት ነበረው።

የምድር የሰው ብዛት እየጨመረ ሲመጣ፤ የተለያዩ የሙያ ዐይነቶች ተፈጠሩ፤ ብረት ቀጥቃጭ፤ መዳብ ሰሪ፤ የሙዚቃ መሳሪያ ሰሪዎች፤ እና ስለታም ነገሮች አምራቾች። እንዲሁም የባቢሎን ግንብ በሚሰራበት ጊዜ ደግሞ (ዘፍ 11 ይመልከቱ)፤ ግንቦችና አናጢዎችም ነበሩ። የባቢሎን ግንብ መሰራት የነበረበት ባይሆንም፤ ሰዎች ግን መገንባትን አውቀው ነበር።

በዘፍጥረት 12 እግዚአብሔር አብርሃምን እንደመረጠው እንማራለን። አብርሃምም እረኛ ነበር፤ ብዙ ከብቶችና በጎች ነበሩት። የልጅ ልጁ ያዕቆብም የእርሱት ዐይነት የእረኝነት ሥራ ይሰራ ነበር።

ከዚያ በኋላ የእስራኤል ሕዝብ ለግብጽ ፈርዖን ሸክላዎችን ሲሰሩ እናገኛለን። በግዞት ነበሩ። ከግብጽ በወጡ ጊዜ ግን፤ እግዚአብሔር ሁለት ባርኮቶችን ሰጣቸው፤ አንደኛው የተለያዩ የቤት እንስሳትን እንዲያረቡ ሲሆን፤ ሌላኛው ደግሞ ማርና ወተት የምታፈልቀውን የከነዓንን ምድር እንዲንከባከቡ ነው። ሁለት ተሸካሚ ያስፈለገው ያ የወይን ዛፋ፤ የግብርናን ሥራ በግልጽ ያሳያል። እግዚአብሔር በእርሱ ላይ ቢያምጽና ጣያታትን ቢያመልኩ፤ መሬቱ ምንም እንዳያበቅል ሰማዩን መዳብ ምድሩን ደግሞ ብረት እንደሚያደርገው መናገሩ፤ በተስፋይቱ ምድር የሚኖራቸው ዋና ሥራ እርሻና አርብቶ አደርነት እንደሆነ ተጨማሪ ማስረጃ ነው። ከላይ የተዘረዘሩት ሥራዎች በብሉይ ኪዳን ከእግዚአብሔር ይሁንታን ያገኙ ሥራዎች ናቸው።

በዐዲስ ኪዳን የተጠቀሱት መሰረታዊ ሥራዎችን የትኞቹ ናቸው? በጌታ ኢየሱስ ከተነገሩት ምሳሌዎች እርሻና ከብት እርባታ አሁንም ዋነኛ ሥራዎች እንደሆኑ እናገኛለን፤ ማቴዎስ

13 የዘራው ምሳሌ፤ ማቴዎስ 20 የወይን ቦታ ምሳሌ፤ ሉቃስ 17 ከእርሻ ወይም ከእረኝነት ተመልሶ ጌታውን ያገለግል ስለነበረው አገልጋይ፤ እና ዮሐንስ 10 ነፍሱን ስለበጎቹ አሳልፎ ስለሚሰጠው እረኛ፤ ስለ ጌታ።

ጌታ ዐሥራ ሁለቱን ደቀ መዛሙርቱን በሚጠራበት ጊዜ፤ ብዙዎቹ ዓሳ አጥማጆች ነበሩ። ቀራጭ የነበሩትን ሥራቸውን እንዲተዉ ነግሯቸዋል። ከዓሳ አጥማጆቹ ለአንዳንዶች “ሰዎችን አጥማጆች አደርጋችኋለሁ” (ማቴ 4 ÷ 19) ብሏቸው ነበር። ስለዚህ ዓሳ አጥማጅነትም በእግዚአብሔር ይሁንታን ያገኘ ሥራ ነው።

ሉቃስ ሐኪም ነበር (ቆላ 4 ÷ 14)፤ ጳውሎስ ደግሞ ድንኳን ሰሪ ነበር (ሐዋ. ሥራ 18 ÷ 3)። ድንኳን መሥራት ከዓሳ ማጥመድ የሚለየው፤ አምራችነት በመሆኑ ነው። እርሻ ቀጥተኛ ሥራ ሲሆን፤ መዳመጥ፤ ማዳወር፤ መቁረጥ ወይም ድንኳን መሥራት ተጨማሪ ሥራዎች አላቸው፤ በመሆኑም የማምረት ሥራዎች ናቸው።

እግዚአብሔር ከብሉይ እስከ ዐዲስ ኪዳን ድረስ የተለያዩ ሥራዎችን አዘጋጅቷል ለማለት እንችላለን። የጌታ ደቀ መዛሙርት ገበሬዎች ወይም እረኞች ወይም የእጅ ባለሙያ ወይም ዓሳ አጥማጆች ወይም አምራቾች ነበሩ። ሌላ አንድ ሥራ መጨመር እንችላለን፤ የጉልበት ሠራተኝነት። ዐዲስ ኪዳን እንዲህ ይላል፤ “ለሠራተኛ ደመወዙ ይገባዋል” (1ጢሞ 5 ÷ 18)። የጉልበት ሠራተኛ በእጁ ነገሮችን የሚያከናውን ወይም ያልሰለጠነ ሠራተኛ ነው። ይህ ዐይነት ሥራም በመጽሐፍ ቅዱስ የተፈቀደ ነው።

2. ሥራዎችን የሚመራ መርህ

መጽሐፍ ቅዱስን ስናስብ፤ እግዚአብሔር ለሰዎች የተለያዩ ሥራዎችን እንዲሰሩ እንዳዘዘ እንመለከታለን። እነዚህ ሥራዎች

የተመሰረቱበት መሰረታዊ መርህ አለ፤ ይህም፤ ሰዎች ከተፈጥሮ መጠቀም ያለባቸው፤ ጊዜያቸውን ወይም ብርታታቸውን ተጠቅመው ሠርተው በማግኘት ነው፤ የሚል ነው። ይህን መርህ በመጣስ የሚደረግ የትኛውም ሥራ ከመጽሐፍ ቅዱስ ይሁንታን አያገኝም። የዚህ መርህ የተለያዩ መልኮች እንደሚከተለው እንመልከት፤

ሀ. ሀብትን ለመጨመር የተፈጥሮን ሀብት ማውጣት፤ ይህን ዐረፍተ ነገር እንዴት እናብራራው? በዚህ መንገድ ጥሩ ማብራሪያ መስጠት እንችላለን፤ ዘሪ ዘሩን ዘራ፤ ቆይቶም ሰላሳ ወይም ስልሳ ወይም መቶ አገኘ። የዚህ ዐይነቱ ብዜት ለሁሉም ከተትረፈረችና እኩል ከሆነችው ከተፈጥሮ የሚገኝ ነው። እግዚአብሔር ፀሐይ ብርሃኗን ለኅጢአተኛውም ለጻድቁም እኩል እንድታበራ አድርጓል። ዝናብም ለሁለቱም እንዲዘንብ አድርጓል። የግብርና ጥሩ ጎን ይህ ነው። ምርትን ከፍ የሚያደርገው እግዚአብሔር ነው፤ ይህም የእግዚአብሔር ዐላማ ሰዎች ከተፈጥሮ ጸጋን እንዲቀበሉ ነው። ይህ ሕግ ለከብት እርባታም ይሠራል። ማንም እርባታን ቢጀምር፤ በጎችን እንዲሁም የሱፍ ምርትና ወተትም ያተርፋል። ይህም ከተፈጥሮ የሚገኝ የምርት መጨመር ነው።

ለ. በዐዲሱ ኪዳን ዓሳ አጥማጅነትን እንደ ሥራ ተመልክተናል። ዓሳ ማጥመድም ከተፈጥሮ ሀብትን እንደ ማውጣት ነው። እኔ ዓሳ ከባሕር ሰላጠመድኩ ማንም ደሃ ወደመሆን አይመጣም። እኔ በዓሳ ማጥመድ ሀብታም ልሆን እችላለሁ፤ በእኔ ምክንያት ግን ማንም ድህነቱ አይጨምርም። የእኔ በግ ስድስት ልትወልድ ትችላለች፤ ላሜም ሁለት ጥጃዎች ልትወልድ ትችላለች፤ አሁንም በእኔ ምክንያት ድህነቱ የሚጨምር ማንም የለም። ወይም እርሻን እርሼ መቶ እጥፍ ላገኝ እችላለሁ። በእርግጠኝነት

ከመሬቱ ባገኘሁት ምርት ምክንያት የትኛውንም ሰው ወይም ቤተሰብ በረሃብ እንዲሰቃይ ወይም እንዲከሰር አላደረግሁም። በመሆኑም ለሰው ልጅ ሥራ መሰረታዊው መርህ፤ እኔ አገኛለሁ ማንም ግን አይከሰርም፤ የሚል ነው። ከእግዚአብሔር የሚሰጡ መልካም ሥራዎች የሚመነጩት ከዚህ ሕግ ነው።

ሐ. ማምረት፡ እሴትን መጨመር፤ የጳውሎስ ድንኳን መስፋት ከዚሁ መርህ የመነጨ ነው፤ ምንም እንኳ በዐይነቱ የተለየ ቢሆንም። ትርፉን የሚያገኘው እንደ ዓሳ ማጥመድ፤ እርሻ ወይም ከብት እርባታ በቀጥታ ወደ ተፈጥሮ በመሄድ አይደለም፤ ከዚያ ይልቅ ጥረቱንና ጊዜውን በማምረት ሥራ ላይ በማዋል ነው። የዚህ ዐይነቱን ሥራ እሴት እንደመጨመር ልናየው እንችላለን። ለምሳሌ፡ አንድ ጨርቅ አንድ ብር ሊያወጣ ይችላል። ቆርጩ፤ ሰፍቼ፤ እና ድንኳን አድርጌ ብሰራው፤ እንበልና በሁለት ብር ሊሸጥ ይችላል። ይህ ማለት ግን እሴቱን ከፍ አደረግሁት ማለት ነው፤ በመሆኑም የጉልበቱን ዋጋም አገኘሁ። ተገቢ የሆነ ድርሻዬን በመውሰዴ ድህነቱ የሚጨምርበት ሰው የለም። በቀላሉ ጨርቁ ሊያወጣ የሚችለውን ዋጋ ጉልበቱን አፍሰሼ ከፍ አደረግሁት ማለት ነው። በዚህ መልኩ የጉልበቱን ዋጋ ማግኘቱ ትክክለኛ መንገድ ነው። እንዲህ ያለው ሥራ እሴት የመጨመር ሥራ ሊባል ይችላል።

መ. የጉልበት ዋጋ፤ ለሌሎች ተቀጥሮ የሚሠራን ሠራተኛ በተመለከተ፤ ወይንም ግንበኛንና ሐኪምን በተመለከተ ደግሞ፤ ይህ የጉልበቱን ዋጋ ከራሱ ሥራ ያገኛል ማለት ነው። ትርፉን የሚያገኘው ከተፈጥሮ ባይሆንም፤ ወይንም እሴት በመጨመርና በማምረት ባይሆንም፤ ብዙ ጊዜውንና ብዙ ጥረቱን በሥራው ላይ ያወጣልና፤ ከዚህ ጋር

የተመጣጠነ ክፍያ ይገባዋል። እግዚአብሔር ለሠራተኛ የሥራው ዋጋ እንዲከፈለው ፈቅዷል።

3. ስለሥራ ምርጫ

መጽሐፍ ቅዱስ የማይፈቅደው የሚመስል አንድ ሥራ አለ፤ ያም ሥራ ንግድ ነው። እኔም የእናንተን የተለየ ትኩረት እንዲያገኝ የምፈልገው ጉዳይ ነው። ከተቻለ፤ ወጣት አማኞች ወደዚህ ሥራ ባይሰማሩ ተስፋ ባደረግሁ። ግልጽ ዕይታ እንዲኖረን፤ ጉዳዩን እንደሚከተለው ሰፊ አደርገዋለሁ። እንበልና መቶ ሰዎች እዚህ አሉን፤ እያንዳንዳቸው አንድ አንድ ሚሊዮን ብር አላቸው። በድምሩ ያለው ገንዘብ መቶ ሚሊዮን ብር ነው ማለት ነው። ያው ከንግድ ትርፍ ስለምንጠብቅ፤ እንበልና ገንዘቤን እጥፍ ማድረግ እፈልጋለሁ እንበል፤ ያም ማለት የነበረኝ አንድ ሚሊዮን ሁለት እንዲሆን ማለት ነው። ንግዴን የማከናውነው በጽድቅም ይሁን ያለ ጽድቅ፤ አንድ ተጨማሪ ሚሊዮን ያገኘሁ ከሆነ፤ ካሉት መቶ ሰዎች መካከል የሆኑ ሰዎች የተወሰነ ገንዘባቸውን በሂደቱ አጥተዋል፤ ከሰረዋል ማለት ነው፤ ያም ማለት በእጃቸው ላይ የሚኖራቸው ገንዘብ ከአንድ ሚሊዮን የሚያንስ ነው ማለት ነው።

ሁላችንም ክርስቲያኖች ነን፤ በመሆኑም ወንድማማቾች ነን። የእናንተን ገንዘብ ለራሴ በንግድ መውሰድ አለብኝን? እኔ የበለጠ ሀብታም እናንተ የበለጠ ደሃ መሆናችሁ ተገቢ ነውን? ተፎካካሪዎቼ እንኳ አህዛብ ቢሆኑ፤ እኔ እኮ ክርስቲያን ነኝ። ስለዚህ እንደ እግዚአብሔር ልጅ፤ ከእግዚአብሔር አመለካከት ጋር የሚሄድ ክብርንና ደረጃን ማስጠበቅ ግዴታዬ ነው። በመሆኑም፤ ንግዴን ምን ያህል በጽድቅ የማከናውን ቢሆንም፤ በአማኞችም ላይ ሆነ በማያምኑት ላይ ተገቢ ያልሆነን ጥቅም ማግኘት እኔን የሚመጥን አይደለም። ይህን በንግድ ውስጥ እንመልከት፤ ማስወገድ የማንችለው አንድ ነገር አለ፤ ያም

ከእናንተ ኪስ ወደ እኔ ኪስ ገንዘብ ለማስተላለፍ፤ እናንተን ማሰቃየት አለብኝ። ይህም እውነት ነው።

ሆኖም እግዚአብሔር ለሰዎች በሰጠው ሥራ ውስጥ፤ የዚህ ዐይነት ችግር የለም። ካረስኩኝ፤ እሰበሰባለሁ፤ ከቤታችሁ ያለውን ሩዝ ቅንጣት ታክል ሳልነካ፤ እንበልና መቶ ኩንታል ሩዝ ላገኝ እችላለሁ። መቶ ኩንታል ሩዝ በማግኘቴ ማንም የሚሰቃይ አይኖርም። ይህን የማይገባ ትርፍ ልንለው እንችልም፤ እንዲያውም የምድሩን ሀብት እንዲጨምር ማድረግ ነው። በእነዚህ ሁለት ነገሮች መካከል ያለውን ትልቅ ልዩነት ልንገነዘበው ይገባል። እግዚአብሔር የልጆቹ ሐሳብ ትርፍ ማግኘት ላይ እንዲያውጠነጥን አይፈልግም። ሀብትን የሚጨምሩ ነገሮችን እንድንሠራ ይፈልጋል። ይህ መሰረታዊ መርህ ቀላልና ግልጽ ነው። ከጠዋት እስከ ማታ ገንዘብ ስለ ማግኘት በማውጣትን አትያዙ። ከዚያ ይልቅ ገንዘብ የምታገኙ ከሆነ፤ የሆነ ሰው እንደሚከሰር ዐስቡ። የእኔን ገንዘብ ክፍ ማድረግ ማለት፤ የሌላውን መቀነስ ማለት ነው። ንግድ የምንለውም ይህንን ነው።

በመሆኑም ከእነዚህ ሶስት የሥራ ዐይነት መካከል መምረጥ አለብን፤ ንግድ፤ የጉልበት ሥራ እና ማምረት። በመጽሐፍ ቅዱስ እንደተቀመጠው፤ በእግዚአብሔር የተፈቀደው መልካም ሥራ ማምረት ነው፤ ምክንያቱም ማምረት ሌላውን ሰው ደሃ ሳላደርግ ምርትን የምጨምርበት መንገድ ነው። ከብቶች የማረባ ከሆነና መቶ የነበሩት ከብቶቹ አራት መቶ ቢሆኑ፤ ብዙ ተጨምሮልኛል፤ ሆኖም ማንም ከእኔ የተነሳ የቀነሰበት አይኖርም፤ ጭማሪውን ያገኘሁት በቀጥታ ከተፈጥሮ ነውና።

በንግድ ጊዜ ግን እንዲህ አይደለም። ለምሳሌ፡ ከአንድ ቦታ መቶ በጎች ገዝቼ ወደ ሌላ ቦታ ለመሸጥ ወፅድኳቸው እንበል። በምሸጥበት ጊዜ ከእያንዳንዱ በግ አስር ብር አገኛለሁ፤ ስለሆነም አንድ ሺ ብር ትርፍ ይኖረኛል። ይህን ገንዘብ ያገኘሁት አንድ

በግ እንኳ ሳይኖረኝ ነው። በውጤቱም ዓለም ከእኔ ያገኘችው ምንም ዓይነት ሀብት የለም፤ ከዚህ የባዕው ደግሞ በእኔ ንግድ የተነሳ አንዳንድ ሰዎች በኪሳራ ተሰቃይተዋል። በቀላሉ ንግድ ማለት ሳያመርቱ ያልተገባን ትርፍ ማግኘት ማለት ነው፤ የዓለምን ሀብት እንዲጨምር ሳላደርግ፤ ገንዘቤ እንዲጨምር አድርጌአለሁና።

ከእግዚአብሔር ዓለም አንጻር ስንመለከተው፤ ንግድ ከሁሉም የሥራ ዓይነቶች አነስተኛው ነው። ሥራችንን እንድንመርጥ ምርጫው ከተሰጠን፤ ገንዘባችንን ብቻ ከሚያሳድግ ነገር ይልቅ እሴትን ወይም ሀብትን የሚጨምር ነገርን እንምረጥ። ገንዘብን የሚያሳድግ ነገርን መምረጥ ራስ ወዳድነት ነው።

4. እሴትን መጨመር

የጳውሎስ ድንኳን ሥራን ለሚመስሉ ሥራዎች ያለው መሰረታዊ መርህ ከላይ የዓለምን ሀብት መጨመር ለሚለው ከተቀመጠው መርህ በተወሰነ ደረጃ የተለየ ቢሆንም የእግዚአብሔር ይሁንታ ግን ያገኘ ነው። ድንኳን ስንሰራ፤ ጥጡ፤ ወይም ክፉ፤ ወይም ጨርቁ እንደማይጨምር ግልጽ ነው። ሆኖም በመቁረጥና በመስፋት፤ በጨርቁ ላይ ጊዜን በማፍሰስ፤ የጥሬ ዕቃውን ዋጋ እንጨምረዋለን። የመጽሐፍ ቅዱስ አዋቂዎች እንደሚሉት፤ በእነ ጳውሎስ ዘመን ይሰሩ የነበሩ ድንኳኖች ባለቀለም ነበሩ። በመሆኑም ዲን አልፎርድ፤ ጳውሎስ “እነዚህ እጆች” ሲል (ሐዋ. ሥራ 20 ÷ 34) ያሳይ የነበረው በቀለም የተጨማለቁ እጆቹን ነበር ብሏል። ስለዚህ ጳውሎስ ድንኳን ሲሰራ እየቆረጠ፤ እየሰፋ እና እያቀለመ ነው ማለት ነው።

ሀብትን መጨመር ጥሩና ተቀባይነት ያለው ነገር ነው፤ ነገር ግን እሴትን መጨመርም ጥሩና ተቀባይነት ያለው ነገር ነው። ለምሳሌ፡ ለእኔ ከቁራጭ እንጨት ወንበርን መሥራት ጥሩ ነገር ነው፤ ምክንያቱም ይህን በማድረጌ የእንጨቱን ዋጋ ከፍ

አደርገዋለሁ። ምንም እንኳ በሂደቱ ሀብትን የጨመርኩት ከተፈጥሮ ባገኘሁት ባይሆንም፤ ለዚህ ዓለም ጥቅም ላይ የሚውል አንድን ወንበር ጨምራለሁ። በመሆኑም ማንንም ሳልጎዳ ትርፍን አግኝቻለሁ። በመሆኑም እንዲህ ያለውም ሥራ የእግዚአብሔርን ይሁንታ አግኝቷል።

ስለዚህ የተለያዩ ሥራዎችን ስንሠራ አንዱን ወይም ሌላኛውን የሚያሟሉ ነገሮችን የመሥራት ግዴታ አለብን፤ ይህም፤ ወይ የዓለምን ሀብት እንዲጨምር ማድረግ አለብን አለዚያም፤ በዕቃዎቹ ላይ እሴትን መጨመር አለብን።

5. ንግድ ብቻን (Pure Commerce) በተመለከተ

በተወሰነ ደረጃ ኢኮኖሚክስ ስላጠናሁ፤ በዓለም ላይ ንግድ ምን ያህል አስፈላጊ እንደሆነ እረዳለሁ። ሆኖም እኔ ክርስቲያን ነኝ፤ የኢኮኖሚ ምሁር አይደለሁም። ጌታ ኢየሱስ በእርግጥም እንዲህ ብሏል፤ “ተመልሼ እስክመጣ ድረስ በዚህ ገንዘብ ነግዱበት” (ሉቃ 19 ÷ 13)። በዚህ ቦታ ያለው የጌታ ቃል ትርጉሙ ግን፤ ነጋዴዎች በንግዳቸው ሙሉ በሙሉ እንደሚያዙ፤ እኛም በሥራችን ሙሉ በሙሉ እንድንያዝ ጌታ እንደሚፈልግ የሚያሳይ ነው። እንደምናውቀው የነጋዴ ሙሉ ትኩረት ገንዘብን ስለማግኘት ነው። ገንዘብ የማግኘት እድል ባለበት ቦታ ሁሉ፤ ነጋዴው ሙሉ በሙሉ ጥቅም ለማግኘት ይሮጣል። እንደዚሁ ጌታ በዚህ ቦታ እየገለጸ ያለው፤ ተከታዮቹ እያንዳንዱን አጋጣሚ፤ አንድም እድል ሳያመልጣቸው እንዲጠቀሙበት እንደሚፈልግ ነው። በሌላ አባባል፤ ልባችንን ሁሉ በሥራው ላይ እንድናደርግ ነው።

ንግድ እየታወቀ የመጣው በጢሮስ እንደሆነና በራእይ 18 ላይ እንዳለው በባቢሎን እንደሚጠናቀቅ ሁላችንም የምናውቅ ይመስለኛል። በሕዝቅኤል 28 ላይ መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስተምረን፤ የንግድ ምሳሌ የጢሮስ ንጉሥና የሰይጣን

ትክክለኛ ወኪል የነበረው ነው፤ “መንገድህ ስለደረጀ፤ በዐመጽ ተሞላህ፤ ገጢአትንም ሠራህ፤ ስለዚህ ከእግዚአብሔር ተራራ በውርደት አሳደድሁህ፤ ጠባቂ ኪሩብ ሆይ፤ ከእሳት ድንጋዮች መካከል አስወጣሁህ” (ሕዝ 28:16)። ስለሆነም ሌሎችን በመጉዳትና የዓለምንም ሀብት የማይጨምር ሥራ በመሥራት ትርፍን ማግኘት ለእግዚአብሔር ልጆች ከእግዚአብሔር ይሁንታን ያገኘ ሥራ እንዳልሆነ ብናስብ መልካም ነው። ይህ ዐይነቱ ሥራ በክፉ መርሆች ላይ የተመሰረተ የሰይጣን ሥራ ነው።

ንግድ የሌሎችን ገንዘብ የመውሰድ ክፉ መርህን ይከተላል። በእኔ ኪስ ውስጥ ያለው ገንዘብ ሲጨምር፤ በሌላው ኪስ ውስጥ ያለው ይቀንሳል። እንበልና በዓለም ላይ 4 ቢሊዮን ሕዝብ ይኖራል፤ የዓለም አጠቃላይ ሀብትም 20 ቢሊዮን ዶላር ነው። የሆነ ሰው በንግድ ገንዘብ ለማግኘት ቢሞክር፤ ከዚህ የሚከተለው ውጤት ግልጽ ነው። የአንድ ሰው ኪስ ውስጥ ያለው ገንዘብ ሲጨምር፤ በሌላው ውስጥ ያለው ይቀንሳል። ምክንያቱም በዓለም ላይ ያለው አጠቃላይ የገንዘብ መጠን ውስን ነው። እንግዲህ አንዱ ሌላኛውን ጎድቶ የራሱን ገንዘብ ከፍ ቢያደርግ፤ ይህን ንግድ ብቻ (Pure Commerce) እንለዋለን። እኔ ያጠመድነውን ዓሳ፤ ወይም የሰበሰብነውን እህል፤ ወይም የሠራነውን ድንኳን መሸጥ የለብንም አላልኩም። ልንሸጣቸው እንችላለን፤ እነዚህ ግን ንግድ ብቻ የሆኑ እንቅስቃሴዎች አይደሉም። ለምን? ምክንያቱም ምርታችንን በገንዘብ ነው የምንለውጠው፤ እንዲሁም ትርፋችን ከተፈጥሮ የተገኘ ነው። ራሳችንን ሀብታም ለማድረግ ሌሎችን አልዘረፍንም።

የክርስቲያን መሰረታዊ አስተሳሰብ፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ ሌሎችን በፍጹም መዝረፍ የለበትም፤ የሚል ነው። የእግዚአብሔር ልጅ መሆንን ያክል ከፍ ያለና አስደሳች ስጦታን ያገኘ ለአማኝ፤ ከሰዎች ትርፍን መሰብሰብ በማያጠያይቅ ሁኔታ

መጥፎ መሆኑ ይታያል። የመንግሥታችን መሪ ወደ ኩሊንግ ተራራ ቢመጣና፤ በዚያ ያለው ሕዝብ በወባ መጠቃቱን ቢመለከት፤ ለራሱ ትርፍን ለማግኘት ሲል መድኃኒቱን ይሸጥላቸዋልን? ከታካሚዎች ገንዘብን ያገኛልን? ማግኘትስ ይፈልጋልን? በፍጹም። ካለው ሥልጣን አንጻር፤ እንዲህ ዐይነቱ ምግባር እጅግ በጣም መጥፎ ነው። እንግዲህ ልንገራችሁ፤ ክርስቲያን ሌሎችን በመጉዳት ትርፍን ቢያገኝ ከዚህ የከፋና አሳፋሪ ነገርን አድርጓል።

እኛ ክርስቲያኖች የከበረ ቦታና ክብር ያለን ነን። በመሆኑም ሌሎችን በመጉዳት የምናገኘው ትርፍ፤ ልንቀበለው የማንችለው አሳፋሪ ተግባር ነው። በንግድ ብቻ ራሳችንን ሀብታም ማድረግ የለብንም። ከዚያ ይልቅ የሚዘራ ገበሬ እንሁን፤ እግዚአብሔር ምርትን እንድታበዛ ተፈጥሮን አዟታልና። ይህ በንግድ ብቻ ገንዘብን ከማግኘት እጅጉን የተሻለ ክብር ያለበት ነው።

እንግዲህ አካሄዳችን ወዴት ነው? የአንድን ነገር ብዛት ወይም እሴት መጨመር አለብን። እንዲህ ያሉ ሥራዎች የእግዚአብሔርን ይሁንታ ያገኙ ናቸው። ንግድ ብቻ ግን በእርሱ ዘንድ ተቀባይነት የለውም። ለሕዝቅኤል 28 ትልቅ ትኩረት ሊሰጥ ይገባል፤ ምክንያቱም በመጽሐፍ ቅዱስ ለመጀመሪያ ጊዜ በንግድ የማትረፍ የታየው በጢሮስ ንጉሥ ላይ፤ በዚህ ክፍል ነው። “መንገድህ ስለደረጀ፤ ... ገጢአትንም ሠራህ፤ ጢል ጌታ ይቃወመዋል። የንግድ ምንጩ ስህተተኛ ነው። ከዚያ ወደ ራእይ 18 እንመጣለን፤ ይህ ክፍል ባቢሎን፤ በዚህ ዓለም መጨረሻና በሚመጣው መንግሥት መጀመሪያ ላይ ምን እንደሚፈረድባት የሚያሳየን ነው። በዚያን ጊዜ የምድር ነጋዴዎች፤ ከሕዝቅኤል 28 ጀምሮ ለብዙ ክፍለ ዘመናት የነበሩ ሁሉ፤ ለባቢሎን ያዝኑላታል፤ ያለቅላሉም። ሲነግዱ ከነበሩት መካከልም፤ ወርቅ ዝቅተኛው ሲሆን “የሰዎች ነፍስ” ደግሞ ትልቁ ነው (ቁ 12:13)። ከወርቅ እስከ የሰው ነፍስ፤ እነዚህ ነጋዴዎች የተቻላቸውን ሁሉ

ነግደዋል። ዋናው ምኞታቸው ትርፍ ማጋበስ እና ሀብታም መሆን ነው። በዚህ ምክንያት፤ በክርስቶስ ወንድሞችና እህቶች የሆኑ ሁሉ፤ ከዚህ መሸሻ አለባቸው።

ሆኖም ንግድ ብቻ የሆነውና የምርት ሽያጭ የሆነው መለየት አለበት። ምርትን መሸጥ የተፈቀደ ነው፤ ሆኖም መግዛትና መሸጥ ብቻ የሆነ የንግድ ልውውጥ እና መሰል ልምምዶች በእግዚአብሔር በፍጹም ተቀባይነት የላቸውም። ሁለቱም መሸጥ ቢሆኑም፤ አንዱ ከአንዱ በእጅጉ የተለዩ ናቸው። ድንኳን ብሰራና በሚቀጥለው ቀን ብሸጠው፤ ጳውሎስ ይሰራው የነበረውን ዐይነት ሥራ እየሰራሁ ነው፤ ሆኖም ዛሬ ዐስር ድንኳኖች ብገዛና ነገ ብሸጣቸው፤ ጳውሎስ ይሰራ ከነበረው ሥራ በጣም የተለየ ሥራ ውስጥ ነኝ። የሠራችሁትን ነገር መሸጥ፤ ጌታ የባረከው ሥራ ነው፤ ነገር ግን እንደ ነጋዴ ሽቀጦችን እየገዙ መሸጥ ያልተገባ ትርፍን ለማግኘት የታለመ ነው። በክርስቶስና በመጽሐፍ ቅዱስ ዕይታ፤ ይህ ከሥራዎች ሁሉ ዝቅተኛው ሥራ ነው። አንድ ሰው ትርፍ እንዲያገኝ ከማድረግ ባለፈ፤ የሀዘቡን ሕይወት ለማሻሻል ምንም አይጠቅምም።

ንግድ ብቻ በሆነ ሥራ የተሰማራ ሰው፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ጎላፊነት የሚሰጠው ወንድም መሆን የለበትም። እንዲህ ዐይነቱ ሰው ከገንዘብ ጎይል ወይም ተጽዕኖ ነጻ የመሆኑ ጉዳይ በጣም አጠራጣሪ ነውና። መንገዳችን ግልጽ ነው፤ የእግዚአብሔር ልጆች ከገንዘብ ተጽዕኖ ሙሉ በሙሉ ነጻ ካልወጡ በስተቀር ሊያገለግሉ አይችሉም። አሁንም ለገንዘብ የሚሮጡ ከሆነ፤ ቤተ ክርስቲያን ቀጣይነት አይኖራትም። በመሆኑም ትክክለኛውን ሥራ መምረጥ አለብን።

ወንድሞችና እህቶች ለሥራቸው የተለዩ ትኩረት መስጠት አለባቸው፤ ጌታ መምጫውን የሚያዘገየው ከሆነ፤ ቤተ ክርስቲያን ብዙ ሙከራዎችን ማድረግ አለባት። ከዚያም አስተሳሰባችን ሙሉ በሙሉ ይለወጣል፤ ዋናው ጉዳይ ምን ያህል ገንዘብ

አገኘን የሚለው አይደለም፤ እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኙ ነገሮችን እንዴት እናከናውን የሚለው ነው።

6. ከሁሉም የሚሻል ሥራ

እረኞችና ገበሬዎች አምራች ሰዎች ናቸው፤ ነጋዴዎች ግን አምራች አይደሉም። በመሐል ብዙ ዐይነት ሠራተኞች አሉ፤ ሐኪሞች፤ ነርሶች፤ ግንባሮች፤ የፋብሪካ ሠራተኞች፤ እና ሌሎችም። ጉልበታቸውን ያፈላሉና በመጽሐፍ ቅዱስም ሥራቸው መልካም ሥራ እንደሆነ ይወሰዳል። ባያመርቱም፤ ከማንም ምንም አይወስዱም። ትርፋቸውን የሚያገኙት ከተፈጥሮም ከሌሎች ሰዎችም አይደለም። ጊዜያቸውን፤ የሰውነት ጥንካሬያቸውንና አእምሮአቸውን ተጠቅመው ለሕይወት የሚያስፈልጋቸውን ያገኛሉ። ሠራተኛ ደመወዙ ይገባዋል። ከሁሉም የሚሻለው ግን የማምረት ሥራ ነው፤ ከዚያ ቀጥሎ ደግሞ ሠራተኛነት ነው።

አምራች ሰዎች ከሰው ምንም ሳይወስዱ፤ ከተፈጥሮ ብቻ ትርፋቸውን ያገኛሉ፤ ሠራተኞች ደግሞ ከሰውም ከተፈጥሮም ምንም አይወስዱም፤ ነጋዴዎች ግን ከተፈጥሮ ምንም አይወስዱም፤ ሌሎች ሰዎችን እየጎዱ የማይገባቸውን ትርፍ ያገኛሉ። እነዚህ ሶስቱ በየራሳቸው ባህርይ ይለያያሉ። አምራችኑ ከሁሉም የተሻለ ሥራ አላቸው፤ ትርፋቸውን ከተፈጥሮ ይሰበስባሉና። የሠራተኞች መደብ በጉልበታቸውና በአእምሮአቸው ወይም በሁለቱም ደመወዛቸውን ያገኛሉ። ማግኘታቸውም ማንንም የበለጠ ደሃ አያደርግም። ነጋዴዎች ብቻ ግን በዝቅተኛ ሥራ የተሰማሩ ናቸው፤ ምክንያቱም ትርፋቸውን የሚያገኙት ከጓደኞቻቸው በመንጠቅ ነው።

7. በፊታችን ያለው መንገድ

ውይይታችንን ከመዝጋታችን በፊት፤ ስለዚህ ጉዳይ ስንናገር በተወሰነ መልኩ መለሳለስ አለብን። ነጋዴ እና ደላላ የሆኑ ወንድሞቻችንን እስከ ማግለል መኮነን የለብንም፤ ምክንያቱም እነዚህ ሰዎች የራሳቸውን ሥራ የመምረጥ አጋጣሚው አልነበራቸውም። ሆኖም ከዚህ በኋላ ሥራቸውን እንደሚቀይሩ ተስፋ እናደርጋለን። አንድ ወንድም አውቃለሁ፤ ከትምህርት ቤት በወጣ ጊዜ ጥሩ ክርስቲያን ነበር። ወደ ንግዱ ዓለም ከተቀላቀለ በኋላ ግን፤ ይህ ሊቀጥል አልቻለም፤ ልቡ ተበላሽቷል። ያልተገባ ትርፍ ከማግኘት ውጪ ሌላ ምንም አያስብም። የሆነ ነገር እንዲገዛ ሲጠየቅ፤ ከነገሩ ጥሩ ትርፍ ለማግኘት አብዝቶ ይሞክራል። እንደገና እላለሁ፤ ልቡ ተበላሽቷል። ለዚህም ነው የትኛውም ወንድም ንግድ ብቻ በሆነ ሥራ ለመሰማራት እንደማይመርጥ ተስፋ የምናደርገው።

ንግድ ብቻ የሆነ ሥራ በመጽሐፍ ቅዱስ ተቀባይነት ስለሌለው፤ ከዐስርና ከሃያ ዓመታት በኋላ አስተሳሰባችን ሙሉ በሙሉ ተለውጦ፤ ማንም ንግድን እንደማይመርጥ ተስፋ አደርጋለሁ። እኛ አማኞች ከመነገድ ይልቅ ማስተማርን፤ ገዝቶ ከመሸጥ ይልቅ በእጆቻችን መሥራትን መምረጥ አለብን። በእርግጥ በእርሻና በከብት እርባታ ያመረትነውን መሸጥ፤ ወይም አንድ ነገር ላይ የተወሰነ እሴት ጨምረንበት መሸጥ፤ ትክክለኛ ሥራ ነው። ብዙ ጉልበታችንን ባፈሰስንበት መጠን ብዙ ባርኮትን ከእግዚአብሔር እናገኛለን።

ዛሬ ሀብታም መሆን ሰንቸል፤ ድሆች ነን። ለእኛ ሀብታም መሆን ከባድ አለመሆኑን መግለጽ እወዳለሁ፤ ምክንያቱም እኛ እንደ አማኞች ታማኝና ጠንቃቄች ነን፤ እንዲሁም ገንዘባችንን በማጨስ፤ በመጠጣትና በድሎት ኑሮ እናጠፋለን። ጆን ዌስሌይ ከመሞቱ በፊት ዌስሌያኖች ታማኞችና ጥንቁቆች በመሆናቸው፤

በዓለም ላይ ከሁሉ የበለጡ ሀብታሞች እንደሚሆኑ ገምቶ፤ ጉዳዩም በጣም እንዳሳሰበው ሲናገር ነበር። እንደ ገመተውም ሆነ፤ ዌስሌያኖች በጣም ሀብታም ናቸው፤ እግዚአብሔርስ አላቸውን?

በመደምደሚያው፤ ወጣት አማኞች ገንዘብ የሚያገኙት ታማኝ በሆነ መንገድ እንደሚሆን እንጠብቃለን ማለት እወዳለሁ። በመግዛትና በመሸጥ ብዙ ነገር ለመሥራት አታልሙ። መርሆኦችን ገንዘብን ሳይሆን ሀብትን መጨመር መሆን አለበት። በመሆኑም የምናገኘው ገንዘብ ንጹህ ይሆናል፤ ለእግዚአብሔር የቀረበ እንደመሆኑም ይባረካል። ስለዚህ ሀጋችን ሰራተኛ መሆን ወይም ማምረት የሚል ነው። ንግድን ለመከልከል ባንደፍርም፤ ንግድን ብቻ ለመሥራት መምረጥን ግን እናስወግዳለን። ይህ ዐይነት ሥራም ክርስቲያንን ወደ ጥፋትና ወደ መፍረስ የሚያዘቅጥ፤ እንዲሁም ራሳቸውን በብዙ ስቃይ እንዲወጉ የሚያደርግ ነው (1ጢሞ 6 ÷ 9-10)።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- አንድ ክርስቲያን ትክክለኛውን ሥራ ካልመረጠ፤ በጌታ የሚኖረው እድገት ይገታል።
- የተፈቀዱ ሥራዎች የተመሰረቱበት መሰረታዊ መርህ አለ፤ ይህም፤ ሰዎች ከተፈጥሮ መጠቀም ያለባቸው፤ ጊዜያቸውን ወይም ብርታታቸውን ተጠቅመው ሠርተው በማግኘት ነው፤ የሚል ነው።
- በቀላሉ ንግድ ማለት ሳያመርቱ ያልተገባን ትርፍ ማግኘት ማለት ነው፤ የዓለምን ሀብት እንዲጨምር ሳላደርግ፤ ገንዘቤ እንዲጨምር አድርጌአለሁና።
- ሥራችንን እንድንመርጥ ምርጫው ከተሰጠን፤ ገንዘባችንን ብቻ ከሚያሳድግ ነገር ይልቅ እሴትን ወይም ሀብትን የሚጨምር ነገርን እንምረጥ።
- ንግድ የሌሎችን ገንዘብ የመውሰድ ክፉ መርህን ይከተላል።
- የክርስቲያን መሰረታዊ እስተሳሰብ፤ የእግዚአብሔር ሕዝብ ሌሎችን በፍጹም መዝረፍ የለበትም፤ የሚል ነው።
- ምርትን መሸጥ የተፈቀደ ነው፤ ሆኖም መግዛትና መሸጥ ብቻ የሆነ የንግድ ልውውጥ እና መሰል ልምምዶች በእግዚአብሔር በፍጹም ተቀባይነት የላቸውም።
- ንግድ ብቻ በሆነ ሥራ የተሰማራ ሰው፤ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ንግድነት የሚሰጠው ወንድም መሆን የለበትም።
- ነጋዴ እና ደላላ የሆኑ ወንድሞቻችንን እስከ ማግለል መኮነን የለብንም፤ ምክንያቱም እነዚህ ሰዎች የራሳቸውን ሥራ የመምረጥ አጋጣሚው አልነበራቸውም።
- እኛ አማኞች ከመነገድ ይልቅ ማስተማርን፤ ገዝቶ ከመሸጥ ይልቅ በእጆቻችን መሥራትን መምረጥ አለብን።
- ህጎችን ሠራተኛ መሆን ወይም ማምረት የሚል ነው።
- ንግድን ለመክልከል ባንደፍርም፤ ንግድን ብቻ ለመሥራት መምረጥን ግን እናስወግዳለን።

ከፍል ሦስት

የእግዚአብሔር ሙሉ ማዳን

የእግዚአብሔር ጽድቅ

1 እንደ መግቢያ እንዲጠቅመኝ ሁለት ጥያቄዎችን ላንሳ፡፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጽድቅ የተነሳ የእግዚአብሔር ጽድቅ ሆነን ተቆጥረናልን? የኢየሱስ ክርስቶስ ጽድቅ የሚለውን ሐሳብ በዐዲስ ኪዳን ውስጥ ምን ያህል ጊዜ ተጠቅሷል? የሁለተኛውን ጥያቄ በቅድሚያ ልመልስ፤ ሙሉ ዐዲስ ኪዳንን ብናገላብጥ የኢየሱስ ጽድቅ የሚለውን ሐሳብ የምናገኘው አንድ ጊዜ ብቻ ነው፡፡ በ2 ጴጥ 1÷1 “... በአምላካችንና በአዳኞችን በኢየሱስ ክርስቶስ ጽድቅ በኩል እንደ ተቀበልነው ዐይነት ክቡር እምነት ለተቀበሉት፤” ብሏል፡፡

ወደ መጀመሪያው ጥያቄ እንመለስ! በኢየሱስ ጽድቅ የእግዚአብሔር ልጅ ሆኛለሁ ብሎ መናገር ትክክል አይደለም፡፡ የክርስቶስ ጽድቅ እርሱን በእግዚአብሔር ፊት የእኛ አዳኝ እንዲሆን ብቁ የሚያደርገው ብቻ ነው፡፡ በእውነቱ የክርስቶስ ጽድቅ እኛን ማዳን ቢችል ኖሮ፤ መስቀል አስፈላጊም ባልሆነ ነበር፡፡ የእርሱ ጽድቅ በምድር ሲመላለስ የነበረው ጽድቅ ነው፡፡ በክርስቶስ ጽድቅ አልዳንንም ይልቁንም የዳንነው እርሱ በመስቀል በእግዚአብሔር ፊት በፈጸመው ጽድቅ ነው፡፡

የበለጠ ግልጽ ለማድረግ፤ የዳንነው በሞቱ ነው፡፡ አለበለዚያ፤ ሕይወቱ እኛን ከማጽደቅ ይልቅ ይኮንናል፡፡ ምክንያቱም እርሱ የእግዚአብሔር ውድ ልጅ ነው እናም ነቀፌታ የለበትም፡፡ በተቃራኒው ደግሞ እኛ ንጢአተኞች እና ከእርግማን በታች ነን፡፡ ስለዚህም የእርሱ ጽድቅ በአባቱ ፊት ለኩነኔ የተገባን መሆኑን ይበልጥ የሚያጋልጥ ነው፡፡

በእግዚአብሔር ጽድቅ ድነናል የሚል ሐሳብ በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ ማግኘታችን በጣም አስገራሚ ነው፡፡ ይህ በሮሜ ምዕራፍ

አንድ እና ምዕራፍ ሶስት ላይ ተደጋግሞ ተገልጿል፡፡ ስለዚህ የዳንነው በክርስቶስ ጽድቅ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ መሆኑን ልብ እንበል፡፡ እርሱ አዳንን፡፡ ሮሜ ምዕራፍ ሶስት እንደሚናገረው ማለት ነው፤

“አሁን ግን ሐግና ነቢያት የመሰከሩለት፤ ከሐግ ውጭ የሆነ፤ የእግዚአብሔር ጽድቅ ተገልጦአል፡፡ ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን የሚገኝ ጽድቅ ነው፡፡ ልዩነት የለም፤ ምክንያቱም ሁሉም ንጢአትን ሰርተዋል፤ የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሎአቸዋል፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ቤዛነት እንዲያው በጸጋው ጸድቀዋል፤ በደሙም በሆነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተሰራያ መሥዋዕት አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ንጢአት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን ለማሳየት ነው፤ በአሁኑ ዘመን ይህን ያደረገው፤ ጽድቁን ይኸውም እርሱ ራሱ ጸድቅ ሆኖ፤ በኢየሱስ የሚያምነውን የሚያጸድቅ መሆኑን ለማሳየት ነው” (ሮሜ 3 ÷ 20-26)፡፡

እንደተረዳሁት፤ የእግዚአብሔር ጽድቅ ከባህርይው ጋር የግድ መስማማት አለበት፡፡ እግዚአብሔር ምንም ዓይነት ነገር ሲያደርግ ከባህርይው ጋር እንደማይጣረስ እርግጠኛ ነው፡፡ ስለዚህም የእግዚአብሔር ጽድቅ ምንድን ነው? ባህርይውስ? እውነት ለመናገር፤ እንደ ንጢአተኛ በምንም እንዳን ግድ የለንም፤ ዋናው መዳኖችን ነው፡፡ ነገር ግን እግዚአብሔር ጸድቅ ነው፡፡ እኛን በሚያድንበት ጊዜ እንኳ ቢሆን የጽድቅ ባህርይውን ይከላከላል፡፡ እግዚአብሔር ይቅር ሲለን በቸልተኛነት ይቅር ብያችኋለሁ አላለም፡፡ ምንም ዓይነት መንገድ እኛን ለማዳን ይጠቀም፤ ራሱን መካድ አይችልም፤ ለማዳን የተመረጠው መንገድ ከእግዚአብሔር ባህርይ የሚጣላ ከሆነ ለማዳን አይጠቅምም፡፡ ይህን መንገድ ጭጠቀም እንኳ ቢችል ጽድቁን

ስለሚጣረስ አይጠቀምበትም! ከሰው በተቃራኒ እግዚአብሔር እኛን ለማዳን ብሎ አያመቻቸንም፡፡

እውነት ለመናገር፤ እኛ ኀጢአተኞች እንደመሆናችን ለዳንንበት መንገድ የምንሰጠው ቦታ ዝቅተኛ ሊሆን አይገባውም፡፡ ነገር ግን ምግባራችንን የጠበቅን ሰዎች ብንሆን፤ እግዚአብሔር ያለ ምንም ልዩነት ማዳኑ ትክክል አይደለም እንላለን፡፡ እኛን ለማዳን የተጠቀመበት መንገድ የእርሱን ክብር መቀነስ የለበትም፡፡ አለበለዚያ፤ እግዚአብሔር ሰላዳነን አናመሰግነውም፤ ነገር ግን ግድ የለሽ እንደሆነም እንናገራለን፡፡ በምትኩም፤ እግዚአብሔር እኛን ለማዳን ለራሱ ሲል እውነተኛ እንዲሆን እንፈልጋለን፡፡ ምንም እንኳ ይህ ሐሳብን የሚከፋፍል ቢሆንም፤ ድነት ታማኝ የሚሆነው በዚህ መንገድ ብቻ ነው፡፡

በናኪንግ ደስ የሚል አጋጣሚ ተፈጠረ፤ እናም ይህንን ምሳሌ ከዚህ ጋር ላመሳሰለው፡፡ አንድ ጊዜ አንድ ሚሽነሪ በናኪንግ ዩኒቨርሲቲ እንድሰብክ ጋበዘኝ፡፡ ኮሌጅ ስድረስ ቻንስለሩ ራሱ መጥቶ ተቀበለኝ፡፡ የሚያስፈራ ፊት ስላለው ተማሪዎቹ ፊቱን አያዩትም፡፡ ወደ አጥቢያው አንድ ላይ ገባን፡፡ እንዲሁም እርሱ ፕሮግራሙን መራ፡፡ በመድረኩ አካባቢ የተቀመጠ አንድ የአበባ ማስቀመጫ ነበር፡፡ እናም በስብክቱ ወቅት ቻንስለሩን በመጠየቅ ሐሳቤን ለማብራራት ተጠቀምኩበት፡፡ “አንድ ተማሪ ይህንን የአበባ ማስቀመጫ ቢሰብር ምን ታደርጋላችሁ?” “በትምህርት ቤቱ መተዳደሪያ ደንብ መሰረት ሰማንያ ዶላር መክፈል አለበት” ቻንስለሩ መለሰልኝ፡፡ “ተማሪው ይህ ገንዘብ ባይኖረውስ?” ጠየኩት፡፡ “ቢኖረውም ባይኖረውም መክፈል አለበት” በማለት ሐሳቡን አጸና፡፡ “ለምሳሌ ያንን ተማሪ በተለየ ሁኔታ ትወደዋለህ እንበል” ቀጠልኩኝ “በጣም ስለምወድህ ይህንን ገንዘብ መክፈል የለብህም ትለዋለህ?” መለሰልኝ፤ “እንዲህ ዐይነት ነገር የለም ምክንያቱም በትምህርት ቤቱ ሕግ መሰረት መክፈል አለበት፡፡” የሕጉ መከበር ቻንስለሩ ተማሪውን መውደዱ እና አለመውደዱ

ላይ አይመሰረትም፡፡ በርግጥም የዩኒቨርሲቲው ሕግ ላይ ሊደራደር አይችልም፡፡ አለበለዚያ ሁሉም የአበባ ማስቀመጫዎች ተሰባብረው ያልቃሉ፡፡

በቻንስለሩ ደንብ መሸርሸር ምክንያት የአበባ ማስቀመጫዎቹ ሁሉ መሰባሰባቸው እንደማይቀር ለማንም ይገባዋል፡፡ የሚወደውን ተማሪ መርዳት ከፈለገ ግን፤ በራሱ ላይ ምንም ችግር መፍጠር የለበትም፡፡ በተመሳሳይ መንገድ እግዚአብሔር ሰዎችን ሲያድን፤ ሰዎች እንዲያመሰግኑት እንዲሁም እንዳይታዘቡት ብቻ ሳይሆን ሰይጣንንም አፋን ባዘጋ መንገድ ደህንነታችንን መፈጸም ነበረበት፡፡

ስለዚህም ቻንስለሩን “ይህ ዕቃ ተሰብሯል፤ ሕጉ ደግሞ መከበር አለበት፤ ተማሪውን በጣም ስለምትወደው ምን ታደርጋለህ?” በማለት ጠየኩት፡፡ “ጥሩ...” አቅማማ፡፡ እንዲህ በማለት ተጨንኩት፤ “ምን ታደርጋለህ ታድያ?” “እስከጋሪ ነው” መለሰልኝ፡፡ “በርግጥ ተማሪውን የምትወደው ከሆነ” ቀጠልኩኝ፤ “በተመሳሳይ የትምህርት ቤቱ ሕግ እንዲጣስ ካልፈለክ መክፈል አለብህ አትለውም፡፡ ይልቁንም ወደ ቤት ትቸኩላለህ ሰማንያ ዶላር ከአካውንትህ ትወስድና ለተማሪው ይህን ገንዘብ ወስደህ ክፈል ትለዋለህ፡፡ ያን ጊዜ ሕጉ አልተጣሰም በተመሳሳይ ተማሪውን እረድተኸዋል፡፡”

በዩኒቨርሲቲው ሕግ መሰረት ገንዘቡን ስለከፈለ ተማሪውን ከዚህ በኋላ ማንም አይናገረውም፡፡ ስለዚህ ይህ የቻንስለሩ ጽድቅ ነው ሊባል ይችላል፡፡ ይህ እኛን እግዚአብሔር የቀረበበት መንገድ ይመስላል፡፡ እኛ ኀጢአት ሠራን እግዚአብሔር ጻድቅ ነው፡፡ ይወደናል፤ ስለዚህ ዝም ብሎ ጻድቃችኋል አላለንም፡፡ ይልቁንም “ልጄን እስጣችኋለሁ በእርሱ መዳን ትችላላችሁ” አለን፡፡ ይህ ምን ዐይነት ተጨዋጭ ድነት እንደሆነ አያችሁ? ድነት ዝም ብሎ እግዚአብሔር አዳነን አይደለም፡፡ ድነት ማለት

እግዚአብሔር ውድ ልጁን ሰጠን ማለት ነው። ምንም እንኳን በኅጢአታችንና በበደላችን ከእግዚአብሔር ክብር የነደልን ብንሆንም የእግዚአብሔርን ልጅ እንደራሳችን ጽድቅ ይዘን መቅረብ እንችላለን።

አንድ እንግዳ አጋጣሚ ተፈጠረ። ከሰበክሁ ከጥቂት ቀናት በኋላ፣ የአበባ ማስቀመጫው ተሰበረ። የቻንሰለሩ ፊት ደስተኛ አልነበረም። “እንዲከፍል ትፈልጋለህ?” ስል ጠየቅኩት፤ “አዎን” ብሎ መለሰልኝ። ቻንሰለሩ ምንም ፍቅር ከሌለው፣ በቀላሉ በሕጉ መሰረት ይዳኛል። ነገር ግን እግዚአብሔር እኛን ይወደናል። በተመሳሳይ፣ እግዚአብሔር ለእኛ ፍቅር ባይኖረው ትልቅ ችግር አልነበረም። ነገር ግን እግዚአብሔር እኛን በጣም ይወደናል፤ እንዲሁም ከባህርይው ጋር የማይስማማ ነገር ለማድረግ ፍቃደኛ አይደለም።

ድነት ምንድን ነው? ድነት ምንም እንኳን ኅጢአተኛ ብሆንም በልጁ ወደ እግዚአብሔር መግባት አግኝቻለሁ ማለት ነው። ስለዚህ በኢየሱስ ጽድቅ አልዳንንም። ነገር ግን እርሱ የእግዚአብሔርን ጽድቅ ሙሉ አደረገው። እርሱ ጻድቅ ስለሆነ እኛን ለማዳን ብቁ ሆኗል።

አንድ ጊዜ የተወሰኑ ተማሪዎች ወደ እኔ መጡ እነዚህ ተማሪዎች ሶስት ዓመት መጽሐፍ ቅዱስ ከተማሩ በኋላ የተመረቁ ናቸው። ወጣት ቅዱሳንን ጥያቄ መጠየቅ እወዳለሁ፤ ስለዚህም “በእግዚአብሔር ጽድቅ ወይስ በእግዚአብሔር ፍቅር ዳንን?” በማለት ጠየቅኳቸው። የቱ ነው የተሻለ ዋስትና ያለው በእግዚአብሔር ጽድቅ ወይስ በእርሱ ፍቅር መዳን? “ፍቅር” በማለት በአንድነት መለሱልኝ። “አይደለም”፤ መለስኩላቸው። “በእግዚአብሔር ፍቅር ብንድን ኖሮ የተሻለ ዋስትና አናገኝም ነበር።”

ፍቅር ማጣት ኅጢአት አይደለም። ጽድቅን ማጣት ግን ጽኑ ችግር ነው። በእግዚአብሔር ፍቅር ከዳንን እግዚአብሔር ለዚህ ዓመት ይወደን ይሆናል፤ በሚቀጥለው ዓመት ላይወደን ይችላል። ስለዚህ በዚያን ዓመት ደህንነታችን አደጋ ላይ ነው። በእግዚአብሔር ጽድቅ ከዳንን ግን እግዚአብሔር ጽድቅ አልባ ሊሆን አይችልም። እግዚአብሔር ያዳንን በፍቅሩ ብቻ ከሆነ ምናልባት “ከዚህ በኋላ አልወዳችሁም” ሊለን ይችላል። ያን ጊዜ ምንም ማድረግ አንችልም።

ለምሳሌ በዩኒቨርሲቲ ውስጥ ያለውን የአበባ ማስቀመጫ ሰበራችሁት እንበል። ቻንሰለራችሁ ከጀርባ ወዳሉት ክፍሎች ወስዶ “በሕጉ መሰረት መክፈል ነበረብህ፤ ነገር ግን እኔ ስለምወድህ ዝም በል፤ ለማንም እንዳትናገር እኔም ዝም እላለሁ” ብሎ ሊያረጋጋችሁ ይችላል? እኔ በእናንተ ቦታ ብሆን የሚሰማኝን ልንገራችሁ። ቻንሰለሩን ባየሁት ቁጥር ልቤ ሊወጣ ይደርሳል። ምክንያቱም ይህ ሰው ነገ ሐሳቡን ቀይሮ እንደከፍል ሊጠይቀኝ ይችላል። ነገር ግን ሰማንያ ዶላሩን ከሰጠኝ እና ለትምህርት ቤቱ ከክፈልኩ በድፍረት እመላለሳለሁ። ገንዘቡን ማን እንደሰጠኝ ብዙ አይጨንቀኝም። ትልቁ ነገሪ በሕጉ መሰረት መክፈሌ ነው። ቻንሰለሩም ይሁን ማንም ገንዘቡን ከሰጠኝ ለትምህርት ቤቱ ለመመለስ እጠቀምበታለሁ። ድነትንም በተመለከተ፣ ኢየሱስም በመስቀል በፈጸመው ጽድቅ እግዚአብሔር ይቅር ብሎናል።

ስለዚህም የዳንነው በእግዚአብሔር ጽድቅ እንጂ በእግዚአብሔር ፍቅር አይደለም። ከዚህም ተነስተን ልባችን ታርፋለች፤ ጻድቅ አምላካችንንም እናመሰግናለን!

መስቀል ላይ ከተሰራው ሥራ በኋላ እግዚአብሔር ባይፈቅድ እንኳ እንድናለን። ይህንን በማለቱ እግዚአብሔር ይቅር ይበለኝ እናንተም ምህረት አድርጉልኝ። (እዚህ ጋ ማሳየት የፈለኩት

በመስቀል ላይ የተሰራውን ሥራ ትልቅነት ነው) ደህንነታችን የተመሰረተው እኛ በምናሰበው ነገር ላይ አይደለም። በዚህ ነገር ላይ ስህተት እንዳትሰሩ። ገንዘቡ አንዴ ከተከፈለ በኋላ ዕዳ እንደሌለባችሁ ሁሉ ማለትም አንዴ ከዳናችሁ በኋላ በፀዕት የተሞላችሁ ብትሆኑ እንኳ አለመዳን አትችሉም። አንድ ጊዜ የድነት ፍሬ አፍርቷልና።

ድነት የተመሰረተው በእግዚአብሔር ፍቅር ላይ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ ላይ ነው። እግዚአብሔር ጽድቅ ስለሆነ ድነናል። በርግጥ እኛን ለማዳን ልጁን እንዲሰጠን ያደረገው ፍቅሩ ነው። ስለዚህም በልጁ በኩል ወደ እግዚአብሔር እንቀርባለን። ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው። ፍቅር ወደ መስቀል መራው፤ መስቀል ወደ ጽድቅ አደረሰን። የእግዚአብሔር ፍቅር ልጁን ለእኛ እንዲሰጥ አስገደደው። የእግዚአብሔር ጽድቅ ደግሞ እኛን ወደእርሱ እንድንቀርብ አበቃን።

ከመስቀል በፊት፤ ጉዳዩ የእግዚአብሔር ፍቅር ነበር፤ ከመስቀል በኋላ ግን የእግዚአብሔር ጽድቅ ጉዳይ ነው። አንዴ ከዳንን ጉዳዩ ተፈጸመ!

እግዚአብሔር ከሕጉ ሳይጣላ አጸደቀን። ሮሜ 3 + 21-26 ያለውን እናንብብ፤ “አሁን ግን ሕግና ነቢያት የመሰከሩለት፤ ከሕግ ውጭ የሆነ፤ የእግዚአብሔር ጽድቅ ተገልጦአል። ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ኢየሱስ ክርስቶስን በማመን የሚገኝ ጽድቅ ነው። ልዩነት የለም፤ ምክንያቱም ሁሉም ኅጢአትን ሰርተዋል፤ የእግዚአብሔርም ክብር ጎድሎአቸዋል፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ቤዛነት እንዲያው በጸጋው ጸድቀዋል፤ በደሙም በሆነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተሰሪያ መሥዋዕት አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ኅጢአት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን

ለማሳየት ነው፤ በአሁኑ ዘመን ይህን ያደረገው፤ ጽድቁን ይኸውም እርሱ ራሱ ጻድቅ ሆኖ፤ በኢየሱስ የሚያምነውን የሚያጸድቅ መሆኑን ለማሳየት ነው” (ሮሜ 3 ÷ 20-26)።

የእግዚአብሔርን ጽድቅ እንዳየን ችግራችን ይፈታል። እግዚአብሔር ካዳንን በኋላ አላዳንኳችሁም አይለንም። ምክንያቱም እርሱ ጻድቅ ነው። ኅጢአተኛ ሊሆን አይችልም። ስለዚህ መንግሥተ ሰማያት የምንገባው በስውር አይደለም። ወደ መንግሥተ ሰማያት መግባታችንን ሰይጣንም ሆነ መላዕክት ሊቃወሙት አይችሉም። ምክንያቱም ድነትም ሆነ ጽድቅ ያገኘነው በእግዚአብሔር ነው።

ይህ በመልካም ሥራችን ላለመዳናችን ሕያው ማሰረጃ ነው። ምናልባት አንዳንዶች ሕጉን ሳልጠብቅ ከዳንኩ፤ ሕጉን መጠበቅ ምን ያደርግልኛል ብለው ያስባሉ። ቁጥር 27፤ 28 እና 31ን እናንብብ “ታዲያ ትምክህት ወይት ነው? እርሱማ ቀርቶአል። በየትኛው ሕግ? በሥራ ሕግ ነውን? አይደለም፤ በእምነት ሕግ ነው እንጂ። ማንም ሰው ሕግን በመፈጸም ሳይሆን፤ በእምነት እንደሚጸድቅ እናረጋግጣለን። ... ታዲያ እንዲህ ከሆነ ከእምነት የተነሳ ሕግን ዋጋ የሌለው እናደርግ ይሆን? ፈጽሞ አይደረግም፤ ሕጉን እናጸናለን እንጂ።” ጳውሎስ እዚህ ጋ የሚጠቀመው “አይደለም” ጠንካራ ነው። ሕጉን መጠበቅ ብቻ አይደለም በክርስቶስ ኢየሱስ ላይ ባለ እምነት እናጸናለን እንጂ።

ይህንን ነገር እንደሚከተለው ላብራራው። የአበባ ማስቀመጫውን ሰበርኩ። ይህ ማለት ኅጢአትን በመሥራቱ ሕጉን ተላለፍኩ፤ ምናልባት ሕጉን ተቀብያለሁ ብዬ ችክ ማለት እችላለሁ። ምክንያቱም ሁለት አማራጮች ሰላሉኝ ነው። ለምሳሌ አውቶብሱ ላይ ከመሳፈሬ በፊት ትኬት እገዛለሁ፤ አለበለዚያ ሰወርድ እጥፍ እከፍላለሁ። በሁለተኛው መንገድ ሕጉን ማጽናት እችላለሁ። መደበኛ ትኬት ካልገዛሁ ሁለት

እጥፍ የመክፈል ቅጣትን መቀበል አለብኝ። ስንደርስ ጠብቀን አይባልም፤ በመስኮት ወጥቶ መሮጥም አይቻልም። ምክንያቱም ይህ የማይቻል ነገር ነው። ስለዚህ የድርጅቱን ቅጣት በመቀበል ሕጉን ጽኑ እናደርገዋለን።

ከእግዚአብሔር ሕግ የሚያመልጥ በምድር ላይ ማንም የለም። ሁላችንም ኅጢአትን ሠርተናል። ልጁን የሰጠን እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን፤ ኅጢአትን ያደረግን እንኳ ብንሆን ኢየሱስ ለኛ የተሰጠ ዋጋ ነው። ዛሬ እግዚአብሔርን በማመን ሕጉን እናጸናለን። ሰይጣንም ምንም ይበለን የእግዚአብሔር ልጅ ቅጣታችንን በመስቀል በመሰቃየት እንደተቀበለን እናውቃለን።

ሕጉ ኅጢአትን የሰራ ሁሉ መቀጣት አለበት ይላል። ልጁ ለኔ ስለተቀጣልኝ እግዚአብሔር የተመሰገነ ይሁን። ልጁ ኢየሱስ በመስቀል ስለተፈረደበት ዛሬ እኛ መጻን ሆናልናል። ስለዚህ ኢየሱስን ስቀበል የእግዚአብሔርን ጽድቅ እቀበላለሁ። በኢየሱስ ወደ እግዚአብሔር መምጣት ሆናልኛል። ኢየሱስን ስለሰጠኝ እግዚአብሔር እንደሚወደኝ እርግጠኛ ነኝ። ስለዚህ በእግዚአብሔር ፊት ስመላለስ በፍርሃት አይደለሁም። ምክንያቱም በኔ ኅጢአት ምክንያት ኢየሱስ ተቀጥቶልኛል። ስለዚህም እግዚአብሔር የኅጢአቴን ክፍያ እሱም ኢየሱስን ከእጁ እንደወሰደ አይክደኝም።

ዕድሜያቸው ወደ ዐሥራ ሁለት ዓመት የሚጠጋ ሁለት እህቶች ነበሩ። አንድ ክርስቲያን ወንድም ስለ ድነታቸው ሲጠይቃቸው በዕድሜ ከፍ የምትለው “በእግዚአብሔር ጸጋ ድኛለሁ” ብላ መለሰችለት። ታናሽዬዋ ግን “በእግዚአብሔር ጽድቅ ሳላቋርጥ ድኛለሁ” አለችው። በእውነት መልሳቸው ግሩም ነው። በሰው የማይታሰቡ መልሶች ናቸው።

የእግዚአብሔር ጽድቅ አይለወጥም። በእኛ ላይ ምንም ይድረስ ራሳችን የምናስበው ምንም ይሁን መጻናችን የማይለወጥ ሆኖ ይቆያል። የኛ ድነት የማይናወጠው የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው። እግዚአብሔርን ጽድቅ አልባ የሚያደርግ ስለሌለ የተባረከ ይሁን። እውነታው ይህ ከሆነ፤ የእግዚአብሔር ልጆች ከማመስገን እንዴት ያመልጣሉ?

ስንድን፤ ከእግዚአብሔር እንድንሸከመው የተሰጠን ነገር አለ፤ ያም የክርስቶስ መስቀል ነው። መስቀል ካለ የምንፈራው ነገር የለም። እንጠፋለን ብንል “መስቀሉስ?” ብለን ጌታን እንጠይቀዋለን። አንድ ነገር ልንገራችሁ እግዚአብሔር መስቀሉን ያከብረዋል። ልጁን የሰጠን በመስቀል እንዲሞት ነው። በልጁ ሞት ወደ እርሱ እንመጣለን፤ ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ነው።

በኢየሱስ ጽድቅ መጻናችን የዐዲስ ኪዳን ትምህርት አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ የሚለን የእግዚአብሔር ጽድቅ አድኖናል ነው። የኢየሱስ ጽድቅ ኢየሱስ በእግዚአብሔር ፊት ለእኛ ዋጋ ሙሉ እንዲሆን ያደረገው ነው። የርሱ የግል ጽድቅ ከእኛ ድነት ጋር አይገናኝም። በጽድቅ ጎዳና ስንቀመጥ የምንይዘው ራሱን ክርስቶስን እንጂ የእርሱን ጽድቅ አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ ኢየሱስ ራሱ የጽድቅ መጎናጸፊያ ሆነን ይላል። (1 ቆሮ 1 ፥ 30) ስለዚህ በእርሱ ጸድቀናል። ይህ ማለት ግን በእርሱ ጽድቅ አልሆነም። ወደ እግዚአብሔር የምንቀርበው በኢየሱስ በራሱ በኩል ነው።

ይህ የእግዚአብሔር ጽድቅ ማለት እኛን ያዳነን እግዚአብሔር ጸድቅ እንደሆነ ያሳየ ነው። ይህም ዕዳችንን ለመክፈል ችሏል። እኛ ልንቀበለው የተገባን ቅጣትን ሌላ ሰው ተቀበለን። ስለዚህ አምልጠው ለመውጣት እንደሚጮሩ እስረኞች አይደለንም። በፍጹም እዳችን ስለተከፈለ ዛሬ ነጻ ወጥተናል።

አሁን ጽድቅ የሆነው ለምንድን ነው ብለን እንጠይቅ ይሆናል። ለምሳሌ በአውቶቡስ ላይ ኪስ አውላቂ ነህ ብለን እናሰብ። ተደረሰብህና ተያዝክ፤ እናም ወደ ዳኛ ቀረብክ። ዳኛው ቦርሳ እንደሰረቅህ ሲጠይቅህ አዎን ብለህ የእምነት ቃልህን ሰጠህ። ዳኛውም የሰረቅከውን እንድትመልስ ፈረደብህ። የሰረቅከው በእጅህ ካለ በቀላሉ ትመልሰዋለህ። ነገር ግን በእጅህ ከሌለ ላጠፋኸው ጥፋት መቶ ዶላር ትቀጣለህ። መቶ ዶላሩስ ከሌለህ? በዚያን ሰዓት ባትከፍል እንኳ ፍርድ ቤቱ ለቀቀህ እንበል። ሌብነትህን ትተህ እንኳ ሰውዬውን ባየኸው ቁጥር ትደነግጣለህ። ላጠፋኸው ጥፋት ግን ከክፈልህ ግን እንድከፍል ይጠይቀኛል ብለህ ስለማትፈራ ዳኛውን መንገድ ስታየው አትደነግጥም። ከዚህ በተመሳሳይ ኀጢአተኛ ነበርሁ። ነገር ግን እግዚአብሔርን (ዳኛውን) ሳየው፤ አንድ ጊዜ ስለከፈልኩ ዳግም እንደማይጠይቀኝ እርግጠኛ ነኝ። ስለዚህም አሁን ጽድቅ ሰው ነኝ፤ የጸደቅሁ ኀጢአተኛ። ኀጢአትን ሠርተናል በልጁ ሥራ ግን ጸድቀናል። በእግዚአብሔር ፊት ጽድቅ ነን፤ ጽድቅ ማለት ዕዳዬን በከፈለልኝ በልጁ በኩል በእግዚአብሔር ፊት ጽድቅ ሰው ሆኖ ተቆጥሬአለሁ ማለት ነው። ታሪኩ ላይ ያለውን ሌባ ብሆን፤ መቶ ዶላር ተከፍሎልኛል ማለት ነው፤ እግዚአብሔር መቶ ዶላሩን አልቀበልም ካለ እስከአሁን ኀጢአተኛ ነኝ። እርሱ አንድ ጊዜ ከተቀበለ፤ ከዚህ በኋላ ኀጢአተኛ አይደለሁም።

የኢየሱስ ጽድቅ የኛ አዳኝ እንዲሆን አበቃው፤ በመስቀል ጽድቅን ስለፈፀመ እኛን አዳነን። የእግዚአብሔር ጽድቅ በክርስቶስ በኩል ለእኛ ይገለጣል።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- የኢየሱስ ጽድቅ እርሱን ለእኛ የኀጢአት ዋጋ ብቁ የሚያደርገው የራሱ ጽድቅ ነው።
- የክርስቶስ ጽድቅ እኛን ማዳን ቢችል ኖሮ መስቀል ባላስፈለገ ነበር።
- የክርስቶስ ሕይወት እኛን ከማጽደቅ ይልቅ ይኮንናል።
- የዳንነው በክርስቶስ ጽድቅ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ ነው።
- እግዚአብሔር እኛን በሚያድንበት ጊዜ እንኳ ቢሆን ለጽድቁ ይጠነቀቃል።
- ለማዳን የመረጠው መንገድ ከባህርይው ጋር የማይገጥም ከሆነ ለማዳን አይጠቅምም።
- ምግባራችንን የጠበቅን ከሆንን፤ እግዚአብሔር ማንነቱን በሚያሳንስ መንገድ ተጠቅሞ እንዲያድነን አንፈልግም።
- እኛን የሚያድንበት መንገድ የእርሱን ክብር መቀነስ የለበትም።
- ድነት ዝም ብለን ድነናል ማለት አይደለም፤ እግዚአብሔር እኛን ለማዳን ውድ ልጁን መስጠት ነበረበት በዚህም የሰይጣንን አፍ ዘጋ።
- እግዚአብሔር ሰውን ባይወድ ኖሮ የእግዚአብሔር ጽድቅ በአስፈሪ ፍርድ በቀላሉ ይረጋገጥ ነበር።
- ድነት የተመሰረተው በእግዚአብሔር ፍቅር ላይ ሳይሆን በእግዚአብሔር ጽድቅ ላይ ነው።
- ፍቅር ልጁን እንዲሰጠን ወደ መስቀል መራው፤ መስቀል ላይ የተሰራው ጽድቅ እኛን አዳነን።
- የእግዚአብሔርን ጽድቅ /ኢየሱስን/ ካልያዝን ህጉን በመቀጣት እናጸናለን።

2

ኅጢአት የሚለው ቃል በሮሜ መጽሐፍ

የእግዚአብሔርን ጽድቅና ሰዎችን ለማዳን የተጠቀመበትን መንገድ አይተናል። እግዚአብሔር ከምንድን ነው ያዳኝን? የሚለውን ሐሳብ ደግሞ ቀጥለን እናያለን። የድኅነትን ገንቢ ጎን አይተናል። አሁን ደግሞ አፍራሽ ጎኑን እናያለን። በአንድ በኩል የእግዚአብሔር ጽድቅ ሲኖር በሌላ በኩል ደግሞ ኅጢአት አለ።

በዐዲስ ኪዳን መጽሐፍት ኅጢአት ከሁለት የተለያዩ ጎኖች ይታያል። በብዙ ቁጥር እና በነጠላ ቁጥር ተለያይቶ ተቀምጧል። ልዩነታቸው የሚመሠረተው በእውቀትና በተግባር ላይ ነው። የሐንሰና ጳውሎስ ኅጢአት የሚለውን ቃል በብዛት የተጠቀሙ ጸሐፍት ናቸው። የሐንሰ አንዳንድ ጊዜ በብዙ ቁጥር ቢጠቀም፣ አብዛኛውን ጊዜ በነጠላ ቁጥር ነው የሚጠቀመው፤ ጳውሎስ ግን በሁለቱም (በብዙም በነጠላም) ቁጥር ይጠቀማል። ጳውሎስ ኅጢአትን በብዙ ቁጥር ሲጠቀም ሊያሳየን የሚፈልገው የሠራነውን ኅጢአት ነው። ሊቆጠሩ ይችላሉ፤ ያ ማለት የግብር ኅጢአት ነው ማለት ነው።

ነገር ግን እያንዳንዱን የሕይወት ክፍላችንን የሚመለከት ኅጢአት የሚባል በነጠላ የተገለጸ አለ፤ ይህ የኛን ሕይወት የሚያሳይ ነው። ብዙ ስለሆነው የግብር ኅጢአት የሚያወራ አይደለም። በውስጣችን የኅጢአት ምንጭ አለ ማለት ነው። ጳውሎስ ሁለቱን እንዴት እንደለያያቸው እንመልከት። የመጀመሪያው ከኅጢአት ሥራ ጋር ይገናኛል። ሁለተኛው ደግሞ ኅጢአተኛውን ይመለከታል። ኅጢአተኛ ማን ነው ብላችሁ አንድን ህፃን ብትጠይቁት ኅጢአትን የሚሠራ ሁሉ ኅጢአተኛ ነው ይላችኋል። መጽሐፍ ቅዱስን ያነበቡ ሰዎች መልስ ግን ከዚህ በጣም የተለየ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ኅጢአትን

የሚሠሩ ኅጢአተኛ ይሆናሉ አይለንም። ይልቁኑም ኅጢአተኞች ስለሆንን አንድን ኅጢአት ባንዱ ላይ እንሠራለን። እኔ ቻይናዊ ነኝ፤ ስለዚህ ቻይንኛ እናገራለሁ። ነገር ግን ቻይንኛ የሚናገሩ ሁሉ ቻይናዎች ናቸው ማለት አይቻልም። ስለዚህ ጳውሎስ ኅጢአት የሚለውን ቃል የሚጠቀመው በጥንቃቄ ነው። ኅጢአት የሚለውን በብዙ ቁጥር ሲጠቀመው ግብራችንን ያሳያል፤ ብዙ ኅጢአቶችን እሠራለሁ ምክንያቱም እኔ ኅጢአት (ነጠላ) ነኝ። ኅጢአተኝነቴ እና ኅጢአት አለመሆኔ የሚወሰነው በውስጤ ባለው የኅጢአት ምንጭ ነው። የኅጢአት ሥር በውስጤ ስላለ በስሩ የኅጢአት ፍሬ አፈራለሁ።

የሮሜ መጽሐፍ ኅጢአትን በአንድ በኩል፣ ጽድቅን በሌላ በኩል ያስቀምጥልናል። የመጀመሪያዎቹ ስምንት ምዕራፎች በተፈጥሮአቸው ጠንካራ አስተምህሮ ይዘዋል፤ እናም በሁለት ይከፈላሉ። ከ5÷12 በፊት እና ከ5÷12 በኋላ። የመጀመሪያው ክፍል ስለ ኅጢአት ይቅርታ ያወራል። (የኅጢአት ይቅርታን ስለማግኘት፤ 4÷3, 22) ሁለተኛው ክፍል ደግሞ ጽድቅ ስለማድረግ ያወራል (5÷19)፤ የመጀመሪያው ምህረት ነው። ይህም ብዙ ኅጢአቶችን ስለሠራን ነው። የሁለተኛው ደግሞ አርነት ነው። ከ5÷12 በፊት ኅጢአተኛ የሚለውን ቃል አናገኝም። ምክንያቱም የምናነበው ስለተፈፀመ በደሎች ነው። ከ5÷12 በኋላ የተዘረዘሩ ኅጢአቶች አናገኝም፤ ያለው ኅጢአተኛውን ራሱን እንድናየው ሆኖ ነው።

አንድ የወንጌል አገልጋይ ሮሜ 3÷23ን ሲጠቅስ “ሁሉም ኅጢአትን ሰርተዋል፤” ቢል ሁሉም ኅጢአተኞች ናቸው ማለት ነው? ኅጢአተኛ የሚለው ቃል ኅጢአተኛውን እንደማይደርስ ልብ በል። ይልቁንም ኅጢአትን ሰርተዋል የሚለው የሚናገረው ስለ ኅጢአተኛው ነው። በትክክል ስንመለከተው ኅጢአተኛው ኅጢአተኛ እንደሆነ አያስተውልም። በርግጥም እውነተኛ ማንነቱን ማወቅ አይችልም። ይህ ይሰርቅ ዘንድ የተገባ ነው?

እንደዚህ ዐይነቱን ነገር ምን ትሉታላችሁ? በዚህ ክፍል ውስጥ ጳውሎስ ስለ ተፈጸሙ ኅጢአቶች ብቻ ነው የሚያወራው። በፍጹም ስለ ኅጢአተኛው አያወራም። ኅጢአትን ሰርተዋል የሚለው ቃል የድርጊት ኅጢአቶችን የሚያሳይ ነው። በዚህ መሠረት ግለሰቡ የሚያውቀው የተፈጸሙ ኅጢአቶችን ነው። እርሱ ኅጢአተኛ እንደሆነ ምንም እውቀት የለውም። ይህ እውነት የሚኖረው በመቶዎች የሚቆጠሩ ጊዜያት ከወደቀ በኋላ ነው። ከዚያ በኋላ ግን ኅጢአተኛ እንደሆነ ይገነዘባል።

ብዙዎች ኅጢአተኛ እንደሆኑ ያምናሉ። ይህ በእውነት ነገርን ማቅለል ነው። በዚያን ጊዜ የሚናገሩት ኅጢአትን እንዳደረጉ ነው። ኅጢአት መሆናቸው አይታያቸውም። ከኅጢአት እንደመወለዳችን ጳውሎስ ሁላችንም ኅጢአትን ሠርተናል ሲል መናገር የፈለገው ኅጢአትን በብዙ ቁጥር ነው። ስለዚህ ገና ኅጢአትን በነጠላ ቁጥር አላየነውም ማለት ነው። በእውነት በዳንበት ጊዜ ከኅጢአት እንደተወለድን አይተነው ይሆን? መዝሙረኛው አንድ ቀን “ሰፍር ቁጥር የሌለው ክፉት ከሶኛልና የኅጢአቱ ብዛት ስለያዘኝ ማየት ተስኖኛል” (መዝ 40÷12) በማለት ተናገረ። ሰዎች የሚመለከቱት የሚሰሩትን ኅጢአት ብቻ ነው። ስለዚህም እግዚአብሔር ኅጢአትን በመማር ጀመረ (ብዙ ቁጥር ያለውን ኅጢአት) ስለዚህም የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኅጢአታችን ሁሉ አነፃ። በሮሜ መጽሐፍ ከ1-8 ባለውም የመጀመሪያ ክፍል በእግዚአብሔር ምህረት የኅጢአት ይቅርታ ማግኘታችን ላይ ያተኩራል። ሌላ ምንም ነገር አይናገርም። ሁለተኛው ክፍል ስለ ልጁ ደም አያወራም። በዚህ ክፍል ምህረት በዚያኛው ደግሞ አርነት። እግዚአብሔር የገለጠውን ሰው አይሸፍነው።

አንድ ቀን በጃንጋይ አንድ ሚሽነሪ “እግዚአብሔር ኅጢአቱን ይቅር አለኝ (ነጠላ)” በማለት መሰከረ። እኔ “ኢመጽሐፍ ቅዱሳዊ ነገር እየተናገርክ ነው፤ እግዚአብሔር ኅጢአትን ይቅር

አይልም” አልኩት። “ምን ልዩነት አለው?” ጠየቀኝ። “ብዙ ነው” መለስኩለት፤ “በመጀመሪያ እግዚአብሔር በነጠላ ቁጥር ኅጢአትን ይቅር ማለት አይችልም፤ ምህረት ግን ያስፈልገኛል። እግዚአብሔር ባዘጋጀልን ጽድቅ በኩል ብቻ ምህረትን አገኛለሁ። በእኔ ውስጥ ያለው ኅጢአት ግን ኃያል ነው። ምንም ያክል ኅጢአት ይቅር ቢባል በኔ ያለ ኅጢአት እንዳለ ይኖራል። እግዚአብሔር ይህንን ኅጢአት ከክርስቶስ ጋር በመስቀል ነፃ አውጥቶኛል። ይህ ጣትን በመቁረጥ አይሆንም፤ መቆረጥ ያለበት አንገቱ ነው። በውስጣችን የኅጢአት ኃይል አለ፤ ነገር ግን ከ5÷12 በኋላ ያለው ክፍል የሚያሳየን እሮጌው ሰው እንደተሰቀለ ነው፤ መንገዱ በግልፅ ተሰምሯል። ሁለት ነገሮች ይረብሹኛል፤ የመጀመሪያው የኅጢአት ልምምድ ነው፤ ሌላው በውስጤ ያለው የኅጢአት ስር ነው። ለመጀመሪያው በደሙ የተደረገ ምህረት አለን፤ ለሁለተኛው በመስቀሉ በኩል አርነት መውጣትን አግኝቻለሁ። ሞቻለሁ ስለዚህ የሞተ ሰው ከኅጢአት ሕግ አርነት ወጥቷል። ስለዚህም በኅጢአት (ነጠላ) እና በኅጢአት (ብዙ) መካከል ያለውን ልዩነት ልብ ልንል ይገባል።

አሁን ደግሞ ዮሐንስ ኅጢአት ሲል ሌላ ትርጉም ይሰጠናል። ይህም ጳውሎስ ያልተጠቀመበት ነው። እንዲሁም መጽሐፍ ቅዱስን የምናጠና ሁሉ ልብ ልንለው ይገባል። ብዙ ጊዜ ዮሐንስም፤ ጳውሎስ በተጠቀመበት መልኩ ኅጢአትን በብዙ ቁጥርና በነጠላ ቁጥር ይጠቀመዋል። ነገር ግን 1 ዮሐ1÷7 ላይ ኅጢአት ነጠላ ቁጥር ነው። በዚህ ክፍል ጳውሎስ ቢሆን ብዙ ቁጥር ይጠቀም እንደነበር እርግጠኛ እንሆናለን። በመቀጠል በቁጥር 8 ላይ ያለው ኅጢአት ነጠላ ነው፤ ነገር ግን ቁጥር 9 ላይ ኅጢአት በብዙ ቁጥር ሁለት ጊዜ ተገልጧል። ይህ ደግሞ እንደ ጳውሎስ ነው። ነገር ግን ሁለቱም የሚጠቁሙት የግብር ኅጢአትን ነው። በርግጥ ቁጥር 8 ላይ የተጠቀመው ከጳውሎስ ጋር በተመሳሳይ መንገድ ነው። ይህ የኅጢአትን መኖር

ያሳየናል። የሐንሰ ይህንን የጻፈው ኅጢአት እንሠራለን ለሚሉት አይደለም ነገር ግን ኅጢአት የለብንም ለሚሉት ነው። ነገር ግን “ኅጢአት የለብንም” ለየሐንሰ ውሸት ነው።

የአጠቃቀም ልዩነት ያለበት ቦታ ቁጥር 7 ብቻ ነው። “የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኅጢአት ሁሉ ያነፃል” ብሎ ሲናገር የሚያወራው ስለ መርህ ነው። የኅጢአት ሥር በደሙ አይነፃም፤ መጥምቁ የሐንሰ በየሐንሰ ወንጌል 1÷29 ላይ ተመሳሳይ አጠቃቀም አለው። በማግስቱ፤ ኢየሱስ ወደ እርሱ ሲመጣ አይቶ እንዲህ አለ፤ “እነሆ! የዓለምን ኅጢአት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ!” ካለን መረጃ በመነሳት የኢየሱስ ደም የግብር ኅጢአታችንን ያነጻል። ስለዚህ የሆነ ሌላ ሊናገረው የፈለገው ተጨማሪ ሐሳብ አለ ማለት ነው። እዎ ያም ከኅጢአት ስለሚነሳ ችግር ነው።

ኢየሱስ የኅጢአትን ችግር ሊፈታ መጥቷል። እንደ እግዚአብሔር በጎነት ኅጢአታችንን በመስቀል ላይ ተሸከመ። በዚህም ምክንያት የኅጢአትን ችግር ለመጨረሻ ጊዜ ፈታው። በእግዚአብሔር ብርሃን እንደሆነ በብርሃን የምንመላለስ ከሆነ እርስ በርሳችን ሀብረት አለን፤ ምክንያቱም የኢየሱስ ደም ከኅጢአታችን ያነጻናል።

ብርሃን ምንድን ነው? በመጽሐፍ ቅዱሳችን ላይ ሁለት ዐይነት ብርሃን እናገኛለን። የመጀመሪያው ቅድስና ነው። ሁለተኛው ወንጌል ነው። በዚህ ክፍል ያለው ብርሃን የሚያወራው ቅድስናን ነው? በአንድ በኩል ብርሃን የጨለማ ተቃራኒ ነው። በሌላ በኩል ደግሞ የመደበኛ ተቃራኒ ነው። ብርሃን የሚቃረነው ከጨለማ ጋር ነው ወይስ ከሚሰወር ጋር? ይህ ክፍል ስለ ቅድስና ነው የሚያወራው የምንል ከሆነ የሚከተለውን በአትኩሮት እናንብብ! “እርሱ ቅዱስ እንደሆነ በቅድስና ብንመላለስ እርስ በርሳችን ሀብረት አለን”፤ ይላል ነገር ግን ቀጥሎ የሚመጣው ቃል (“የልጁ የኢየሱስ ደም ከኅጢአት ያነፃል”) ከዐውዱ የወጣ

ይመስላል። ስለዚህ ብርሃኑ የወንጌልን መገለጥም ያወራል እንላለን።

በወንጌል ብርሃን ብንመላለስ የእግዚአብሔር ልጅ እንዴት ሰው እንደሆነ እና ለሰው እንዴት እንደሞተ እናውቃለን። እግዚአብሔር ከዚህ በኋላ ከክፋት የተነሳ አይሰወርም። በብሉይ ኪዳን ዘመን የምናውቀው ነገር በኖር እግዚአብሔር እንደተሰወረ ነው። ዛሬ ግን እግዚአብሔር ራሱን ገልጧል። የብርሃንን አምላክ ካወቅን የልጁ የኢየሱስ ደም ከኅጢአት ሁሉ ያነፃል። ስለዚህ የሐንሰ የተጠቀመው ኅጢአት (ነጠላ) ግልፅ የሆነ ይመስለኛል። ስለዚህም እሁን የኅጢአት ባህርይም ይሁን ኅጢአት ለዘላለም እንደተረቱ እናያለን።

ዳንኤል ስቲል በ19ኛው ምዕተ ዓመት ከተነሱ ሜቶዲስቶች መካከል በጣም ጥሩው ነው። የጄ.ኤን.ደርቢ ጥሩ ጓደኛው ነበር። በሁለተኛው የወንጌል መገለጥ ላይ ጥርጣሬ አለው። አንድ ቀን ደርቢ በወንጌል ብርሃን የምንሄድ ከሆነ የልጁ የኢየሱስ ደም ከኅጢአት ያነፃል ብሎ አስተያየት ሰጠ። ስለዚህም ዛሬ እግዚአብሔር በብርሃን ሰላላ ወንጌልን ከሰማን በብርሃን እንመላለሳለን በማለት አወጀ። ስቲል፤ የደርቢን “ወንጌል ሁሉ ነገር ነው” የሚለው ሐሳብ አልተዋጠለትም፤ ስለዚህም ጥያቄ አነሳ። “ደርቢ ሰው ወደዚህ ብርሃን ባይመጣስ?” በማለት ጠየቀ። “እግዚአብሔር ብርሃን ስለሆነ ጀርባው ላይ ያበራል” በማለት መለሰለት። ጥያቄው ሰውዬው ወደ ጌታ ከመምጣቱ በፊት ምን ያህል ንፁህ ነበር የሚለው አይደለም። እግዚአብሔር የፍቅር አምላክ ነው። በብርሃኑ ከተመላለስኩ ኅጢአቴን ያነፃኛል። ለብርሃኑ ጀርባዬን ከሰጠሁ የእርሱ ብርሃን አይቋረጥም። ይህ የምናመልጥበት ወንጌል ነው። እግዚአብሔር የኅጢአትን ችግር እንዴት እንደፈታው አያችሁ! በእኔ ውስጥ ኅጢአት የሚባል ነገር አለ፤ ከእኔ ውስጥ ደግሞ የኅጢአት ግብር ይወጣል።

ዳውሎስ በመልዕክቱ በብዙ ቁጥርና በነጠላ ቁጥር የተገለጸውን ኅጢአት ግልጽ ያደርገዋል። በ2 ቆሮ5፥21 “እኛ የእግዚአብሔር ጽድቅ ሆነን እንቆጠር ዘንድ ኅጢአት ያላወቀውን እንድ ልጁን ስለ እኛ ኅጢአት አደረገው” ይላል። እዚህ ጋ ኅጢአት የሚለው አጠቃቀም ከዮሐንስ ጋር ይስማማል። “ኅጢአት ያላወቀው” የሚለው በግብሩ ውስጥ ኅጢአት እንደሌለ የሚያሳይ ነው። ነገር ግን ኢየሱስ ራሱ እንድ ወቅት ላይ ኅጢአት ሆኗል። ኢየሱስ ስለ እኛ ኅጢአት አላደረገም፤ ራሱ ኅጢአት ሆኖ ኅጢአታችንን በመስቀል ገደለው። በዚያ ቀን የኅጢአትን ጥያቄ ሁሉ በእኛ ቦታ በመሆን መለሰው። እግዚአብሔር ኢየሱስን ሰዋው፤ በኅጢአት ምክንያት የተፈጠረው ችግር ይፈታል።

ወደ ሮሜ መጽሐፍ እንመለስ። ሰው በክርስቶስ ኢየሱስ ለመጀመሪያ ጊዜ ሲያምን የሚገባው ነገር በጣም የቆሸሸ እንደሆነ ነው። ስለዚህ ነገር ብዙ ያወራል። በእግዚአብሔር ፊት አቀርቅሮ ይኖራል እና ከ5፥12 በፊት ባለው ክፍል መሠረት ትኩረት የተሰጠው በግብር ኅጢአት ላይ ነው። ከኅጢአት ላይ ኅጢአት ... እንዴት እንደታጠበ። ምናልባት በዚያን ጊዜ ሰውየው ከኅጢአት እንደተወለደ አይገባውም።

ኅጢአት በእኔ ሰላለ መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ኅጢአተኛው በግልጽ ያወራል። ስለዚህም ቶሎ እናደጻለሁ። በውስጤ ያለው የኅጢአት ስር ኅጢአትን እንድሰራ ያደርገኛል። ስለዚህ ያን ጊዜ ኅጢአተኛ መሆኔን አምናለሁ። አንድ ቀን ጥሩ ልሆን እንደማልችል ከመገንዘቤ በፊት ሮሜ 7 ላይ ያለውን ልምምድ ብዙ ጊዜ አለማመደዋለሁ። በመስተዋት ላይ ፊቴ ላይ ጭቃ አያለሁ። ስለዚህም ስለ መስተዋቱ እግዚአብሔርን አመስግናለሁ። ኅጢአት በመሥራቱ እጸጸታለሁ። ኢየሱስ እንዲያነፃኝ አጠይቀዋለሁ። ምክንያቱም የማየው በጭቃ የተለወሰ ፊቴን ብቻ ነው። የሚያሳዝነው ከጭቃ መሠራቱን አለማወቁ ነው። ምናልባት ከሺህ በላይ ኅጢአት ቆጥራ በደሙ

ነዕቻለሁ። ነገር ግን ከጭቃ የተሠራሁ ነኝ። በታጠብኩኝ ቁጥር ጭቃ እየሆንኩ እመጣለሁ። ከኅጢአት መወለዳችሁን አታውቁም? ስለዚህ እግዚአብሔር መጨረስ ያለበት ከእናንተ ጋር ነው። እግዚአብሔርን ልትጠይቁት የሚገባው የኅጢአት ይቅርታን ብቻ አይደለም፤ ከራሳችሁ አርነት መውጣት አለባችሁ።

በአንድ በኩል የግብር ኅጢአት፤ ዕብራውያን 10 ከኅጢአት ወቀሳ ህሊናችን መንጻቱን ያሳየናል። በሌላ በኩል ከኅጢአት አርነት የምንወጣበት መስቀል ያስፈልገናል። ስለዚህም አማኝ ድነትና አርነት ያስፈልገዋል። ኅጢአትን የሰራ የኅጢአት ይቅርታ ያስፈልገዋል። ያው ሰው ኅጢአት በውስጡ ስላለ አርነት መውጣት አለበት።

ሮሜ 7፥7 እናም “እንግዲህ ምን እንላለን? ሕግ በራሱ ኅጢአት ነው? በፍጹም አይደለም፤ ነገር ግን በሕግ በኩል ባይሆን ኖሮ፤ ኅጢአት ምን እንደሆነ ባላወቅሁም ነበር፤ ሕጉ “አትመኝ” ባይል ኖሮ፤ ምኞት ምን እንደ ሆነ በርግጥ አላውቅም ነበር። ኅጢአት ግን ትዕዛዙ ባስገኘው ዕድል ተጠቅሞ በእኔ ውስጥ ማንኛውንም ዐይነት አጉል ምኞት አስነሣ፤ ኅጢአት ያለ ሕግ ምጣኑ ነው” (7-8) የሚለው እንዴት ግልፅ ነው። ከዚያ ውድቀት በኋላ ብዙ ኅጢአቶችን ሠርቼ ራሴን ማየት እጀምራለሁ። አሁን ጉዳዩ አንድ ወይም ብዙ ኅጢአት ማድረጌ አይደለም፤ ትልቁ ችግር ያለው ራሴን አለመጨረሱ ላይ ነው። ምንም እንኳን ጥቂት ጥሩ ነገሮችም ብሠራ ከኅጢአት የተወለድኩ ኅጢአት ነኝ።

ይህንን እንዳለ አስቀምጦን ለመጀመሪያ ጊዜ ኅጢአት ስንሠራ የተወሰኑ የተሳሳቱና በጣት የሚቆጠሩ ልምምዶች ያሉን ይመስለን ነበር። በመጨረሻ ግን ሁሉ ነገራችን ከኅጢአት እንደተሰራ ይገባናል። እኔ ሙሉ በሙሉ የማልጠቅም ነኝ። ከሮሜ 7፥7-8 ቀጥሎ የሚመጣው ምንድን ነው? “የማደርገውን አላውቅም፤ ለማድረግ የምፈልገውን አላደርገም፤ ... በእኔ፤

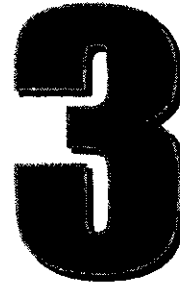
ማለትም ንጢአተኛ በሆነው ተፈጥሮ ውስጥ ምንም በጎ ነገር እንደማይኖር ዐውቃለሁ፤ በጎ የሆነውን የማድረግ ምኞት አለኝ፤ ነገር ግን ልፈጽመው አልችልም” (ሮሜ 7÷15፣ 7÷18)።

ስለዚህ የንጢአት ጉዳይ ውጫዊ አይደለም፤ ነገር ግን የውስጥ ችግር ነው። መጀመሪያ አካባቢ ድርጊቱ የተሳሳተ ቢሆን እንኳ ልቤ ጥሩ ነው እል ነበር። ጌታን በደንብ እያወቅሁ ስመጣ ግን ምንም እንኳ የምሰራው መልካም ቢሆን ልቤ ግን መጥፎ ነው እላለሁ። ከብዙ ወደ ነጠላው እንሄዳለን። አማኝ በመጀመሪያ ንጢአትን ዐይነት በዐይነት ይፈታል። ይህ ካልሆነ ንጢአትን በነጠላ ማየት አይችልም። እግዚአብሔር ሁል ጊዜ ዐይኖቻችንን ይክፈትልን። እንዲሁም እነዚህን ትንሽ ቃላት ይባርክ!!!

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ጳውሎስ ንጢአትን በብዙ ቁጥር እና በነጠላ ሲጠቀም አጠቃቀሙ የተለያየ ነው።
- ንጢአት በነጠላ ቁጥር የንጢአት ስር በውስጣችን እንዳለ ሲያሳይ ንጢአት በብዙ ቁጥር የሠራናቸውን ንጢአቶች ያሳያል።
- ንጢአት ስለሆንኩ ንጢአትን አሰራለሁ።
- ሰው ድርጊቶቹ ላይ ካተኮረ ማንነቱን ይረሳል።
- ብዙዎች የንጢአት ስር በውስጣቸው እንዳለ የሚያውቁት ደጋግመው ከወደቁ በኋላ ነው።
- እግዚአብሔር የንጢአት ይቅርታ ብቻ ሳይሆን የሰጠን ከንጢአትም አርነት አውጥቶናል።
- ደሙ የንጢአት ይቅርታን ሲያመጣ መስቀል ደግሞ ከንጢአት አርነት አወጣን።
- ሁለት ዐይነት ብርሃን አለ፤ የመጀመሪያው ቅድስና ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ ወንጌል ነው።
- በወንጌል ብርሃን ብንመላለስ እግዚአብሔር ከከፍት የተነሳ ራሱን አይሰውርም።

የመጀመሪያ ንጢአት

“አዳም ሚስቱን ሔዋንን ተገናኝቶ እርሷም ፀንሳ ቃዩንን ወለደች፤ “በእግዚአብሔር ርዳታ ወንድ ልጅ አገኘሁ” አለች። ደግሞም ወንድሙን አቤልን ወለደች። አቤል የበግ እረኛ፤ ቃዩንንም አራሽ ነበር። በአንድ ወቅት፤ ቃዩን ከምድር ፍሬ በእግዚአብሔር መሥዋዕትን አቀረበ። አቤልም መጀመሪያ ከተወለዱት በጎች መካከል ሰባቸውን መስዋዕት አድርጎ አቀረበ። እግዚአብሔር ወደ አቤልና ወደ መሥዋዕቱ ተመለከተ፤ በቃዩንና በመሥዋዕቱ ግን እልተደሱትም፤ ስለዚህ ቃዩን ክፉኛ ተናደደ፤ ፊቱም ጠቆረ።

እግዚአብሔር አምላክም ቃዩንን እንዲህ አለው፡- “ሰምን ተናደድህ? ለምንስ ፊትህ ጠቆረ? መልካም ብታደርግ ተቀባይነትን አታገኝምን? መልካም ባታደርግ ግን ንጢአት በደጅህ እያደባች ናት፤ ልታሸንፍህ ትፈልጋለች፤ እንተ ግን ተቆጣጠራት። ቃዩንም ወንድሙን አቤልን፡- “እስቲ ና፤ ወደ መስኩ እንውጣ” አለው፤ በመስኩም ሳሉ፤ ቃዩን ወንድሙን አቤልን አጠቃውነ ገደለውም።” (ዘፍ 4 ÷ 1-8)

የመሥዋዕት ትርጉም ምንድን ነው? አንደኛው መሥዋዕት ትርጉም፤እግዚአብሔር ለስጦታ ያለውን አቋም የሚያሳይ ነው። መሥዋዕት ምሳሌያዊ ነው። መሥዋዕት የሚጠላን ሰው ስጦታ እግዚአብሔር አይቀበልም። በዕብራውያን 11 ÷ 4 አቤል ኢየሱስን አይቶ በሱ በኩል ወደ እግዚአብሔር ቀረበ። በሰዋው በኩል ኢየሱስን እያየው ነበር። እግዚአብሔርም በበጉ ውስጥ ኢየሱስን ተመለከተ። ቃዩን ግን ንጢአት በእርሱ እንዳለ ስለዘነጋ የእህል ቁርባን አቀረበ። አዳም ንጢአትን በመሥራቱ፤ ንጢአት ወደ እርሱ መድረሱን ዘንግቶታል። ምናልባትም ለራሱ “አልገደልኩም፤ ምንም ንጢአት አላደረኩም” ሳይል አይቀርም። ስለዚህም የራሱን መልካም ነገር ይዞ ቢቀርብ መስዋዕቱን እግዚአብሔር እንደሚቀበለው እርግጠኛ ነበር።

ቃዩን ያልገባው ነገር ንጢአትን የመሥራትና ያለመሥራት ጉዳይ አለመሆኑ ነው። ይህ ሰው በመንፈሱ ደነዝ ነበር፤ በራሱ

ኩራት አለው፤ እናም እውር ነው። ሰው ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ግንኙነት መበላሸቱን ረስቷል። ራሱ አሊያም አዳም መሳቱን ዘንግቷል። ኅጢአትን ስላልሰራ ምን ይሁን? በአንድ ሰው ምክንያት ኅጢአት ወደ ዓለም መግባቱን አያውቅም። (ሮሜ 5 ÷ 12) ይህ ሰው አዳም ነው። የእርሱ ኅጢአት እና የኅጢአት ሁሉ ምንጭ ነው። ቃየን ከወጣትነቱ ጀምሮ የራሱን ህሊና እንደጠበቀ ይታየዋል። ስለዚህም ወደ እግዚአብሔር ያለ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ቀረበ። የሰው ልጅ ኅጢአትን በመሥራቱ ምክንያት ኅጢአት ወደ ምድር መግባቱን አሳስተዋለም።

አንድ ጊዜ ከአንድ ሙስሊም ጋር እየተወያየሁ ነበር። ሁለታችንም አንድ ዐይነት አምላክ እንደምናምንና እንደምናመልክ ነገረኝ። ነገር ግን የመለስኩለት በዚህ መልኩ ነበር “ብዙ ሰዎች እግዚአብሔርን ደስ የማሰኘት ስሜት የላቸውም። ቢኖራቸውም፤ በኅጢአታቸው ሊያመልኩት አይችሉም። ምክንያቱም እግዚአብሔር ቅዱስ አምላክ ነው።” ሙስሊሞች በመልካም ሥራቸው ወደ እግዚአብሔር ሊደርሱ እንደሚችሉ ይናገራሉ። አንድ የመንደር አባባል አለ። “ምናልባት ሀብታም አያት እንዲኖርህ ትመኛለህ” ነገር ግን ካልፈለገህስ? እግዚአብሔር የጡት አባትህ መስሎህ በዚያው መንገድ ልትቀርበው ትሞክር ይሆናል። እውነታው ግን እግዚአብሔር እንደሚያሞላቅቅህ አያት አይቀበልህም፤ ስለዚህ ምን እናድርግ?

ዘፍጥረት 4 ÷ 1-8 ወደ እግዚአብሔር እንዴት መምጣት እንዳለብን ያሳያል። የተጠቀምከው መንገድ ከተሳሳተ ወደ እርሱ መቅረብ አትችልም። ምናልባት ብዙ አክብሮት እንዳሳየህ ልትናገር ትችል ይሆናል። ካልተቀበለውስ? ኅጢአት ወደ ዓለም መግባቱ እውነት ነው። ይህ ደግሞ በአዳም በኩል ነው። አቤልና ቃየን ወደ እግዚአብሔር ለመጀመሪያ ጊዜ ሲመጡ ሁለቱም ንፁሕን ነበሩ። እስከዚያች ጊዜ ድረስ ሁለቱም

ኅጢአት አልሠሩም። ቃየን ገበሬ ነበር፤ እናም ታማኝ ነበር። ወደ እግዚአብሔር የቀረቡበትን አቀራረባቸውን ስንመለከት በኤደን ገነት እግዚአብሔር ሰውን የሚያይበት መነፅር ነበር። ከኤደን ገነት ውጪ ያለው ህብረት የሰው ልጅ ፍላጎት ላይ የተመሠረተ ነበር። ሁለቱም ወንድማማቾች ትልቅ ኅጢአት ነበረባቸው። ነገር ግን ከሁለቱ የአንዱ (ቃየን) ስህተት እንደ ነበር እግዚአብሔር ተናገረ። ስለዚህም ወደ እርሱ አልተመለከተም። አቤልን ግን ተራኪው እንደጻፈልን የበግ መሥዋዕትን በኩራት ስላቀረበ ተቀበለው።

“በፊትህ ላብ ትበላላህ” የሚለው ትልቅ እውነት (ዘፍ 3 ÷ 14) ሰው በአትክልቱ ስፍራ እንደማይኖር የሚያሳይ ነው። በኤደን ገነት እግዚአብሔር ሰውን ፈልጎ ይመጣ ነበር። ሳር በተፈጥሮ ያድጋል፤ እህል ያለማቋረጥ ያፈራል፤ ማዳበሪያ አያስፈልገውም ነበር። ምርቱም የተትረፈረፈ ነበር። አሁን ግን ገበሬ ሲኮን መሬት ከሰው ተቃራኒ ሆነች። ምክንያቱም ተረግማለችና ነው። በግብርናም ይሁን በፖለቲካ አሊያም በትምህርት፤ ሁሉ ነገር በኤደን ገነት እንዳለመኖራችን መራር ነው። ከኤደን ገነት ውጪ ያለው ሰው እንዴት እንደ ኤደን ገነት ነዋሪ ሆኖ ይሠዋል? እንዴት ምንም እንዳልተፈጠረ ማስመሠል ይቻላል? ከክርስቶስ ውጪ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርስ መንገድ የለም።

ዛሬ ላይ ያለው ጥያቄ ሰው ምን ያህል መጥፎ ነው የሚል አይደለም። ይልቁንም ምን ያህል የደነዘዘ ነው የሚል ይሆናል። ለምሳሌ አንድ ልጅ ደስተኛ አይደለም። ሳህኑን መስበር ብቻ ሳይሆን ሾርባውንም ይደፋል። ከትምህርት ቤት በኋላ ምንም እንዳልተፈጠረ ሆኖ መጣ። እርሱ ሊረሳው ይችላል ቤተሰቦቹ ግን አይረሱትም። በዝንጉ ባህርይው እጅጉን ተረብሸዋል። ቃየን ይህንን ልጅ ይመስላል ብዬ ልናገር። አቤልም ሆነ ቃየን የሚኖሩት በኅጢአት ዓለም ነው። በራሳቸው መልካም ሥራ

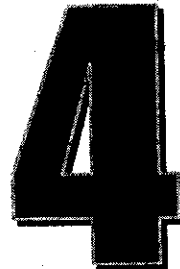
ተመስርተው መምጣት የለባቸውም። የእግዚአብሔር በግ ለእነርሱ ያስፈልጋል።

የጎጢአትን ምንጭ የማያውቅ ሰው ይዘግይም ይፍጠን ጎጢአቱ ወደ ፊት መውጣቱ አይቀርም። የክርስትና ወንጌል፣ ጎጢአት ብቻ ሳይሆን ለጎጢአት ባህርያችንም ኢየሱስ ያስፈልገናል በማለት ይነግረናል። የምንኖረው በኤደን ገነት አይደለም፤ ቃየን እግዚአብሔርን ይወዳል ስለዚህም እግዚአብሔርን ማምለክ ፈለገ። ነገር ግን መሥዋዕቱ ስህተት ነበር። ስለዚህም ተቀባይነትን አጣ። እንደ ቃየን ጥሩ ልንሆን እንችላለን። ሆኖም እግዚአብሔር ክቡርና ቅዱስ አምላክ ነው። በብዙ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ወደፊቱ ስንመጣ እግዚአብሔር ያን ጊዜ እንደ ውድ ልጁ ይቀበለናል።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- በራሱ ኩራት ያለው ሰው እውር ነው።
- አዳም ጎጢአት እና የጎጢአት ሁሉ ምንጭ ነው።
- የተጠቀምከው መንገድ ከተሳሳተ ወደ እግዚአብሔር መቅረብ አትችልም።
- ግብርናም ይሁን ፖለቲካ አሊያም ትምህርት፣ ሁሉ ነገር በኤደን ገነት እንዳለመኖራችን መራር ነው።
- ከክርስቶስ ውጪ ወደ እግዚአብሔር የሚያደርስ መንገድ የለም።
- የጎጢአትን ምንጭ የማያውቅ ሰው ይዘግይም ይፍጠን ጎጢአቱ ወደ ፊት መውጣቱ አይቀርም።
- ጎጢአት መሆናችንን አውቀን በብዙ ፍርሀትና መንቀጥቀጥ ወደፊቱ ስንመጣ እግዚአብሔር ያን ጊዜ እንደ ውድ ልጁ ይቀበለናል።

የአሮጌውና የዐዲሱ ሰው ተጋድሎ

አማኝ ዳግም ከተወለደ በኋላ ልብ ሊለው የሚገባ ነገር በዐዲስ ፍጡርነቱ ምን ያህል እንዳተረፈ እና ከተፈጥሮ ውርሱ እንዴት እንዳመለጠ ነው። ይህ እውቀት በመንፈሳዊው እውነት እንዲያድግ ይረዳዋል። ስለዚህም በሥጋ ያለውን ነገር መዘርዘር ይገባናል።

እናም ጌታ ኢየሱስ በመዋጀቱ በሥጋ ውስጥ ያሉ ብዙ ነገሮችን እንዴት እንደፈታ እንዘረዝራለን። አርነት በሥጋ ውስጥ ያሉ ብዙ ነገሮችን ይፈታል። በአጠቃላይ ዐዲስ ፍጥረት በመሆናችን ያገኘነውን ነገር በሙሉ እንነጋገራለን።

“ሕጉ መንፈሳዊ እንደሆነ እናውቃለን፤ እኔ ግን ለጎጢአት እንደ ባርያ የተሸጥኩ ሥጋዊ ነኝ።” (ሮሜ 7 ÷ 14)

“እንዲህ ከሆነ ይህን የማደርገው እኔ ራሴ ሳልሆን በኔ የሚኖር ጎጢአት ነው።” (ሮሜ 7 ÷ 17)

እነዚህን ሁለት ክፍሎች በማንበብ ሥጋ በጎጢአት የተሞላ መሆኑን እንገነዘባለን። እንዲሁም እኔ ተብሎ የተገለፀው ጎጢአት የጎጢአት ጉልበት ነው። እዚህ ጋ እኔ የተባለው በተለምዶ እኔነት የምንለው ነው። መንፈሳዊውን ሕይወት በእውነት ለማድነቅ ከፈለግን ሥጋ የያዛቸውን ነገሮች መርሳት የለብንም።

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከጎጢአታችን በመስቀል ገላግሎናል። መጽሐፍ ቅዱስ “አሮጌው ሰዎችን ከእርሱ ጋር ተሰቅሏል” (ሮሜ 6 ÷ 6) ይለናል። በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ አንድም ቦታ ራሳችን እንደተሠቀልን አናነብም። በዚህም ኢየሱስ ሁሉን መሥራቱን እናያለን። እኛ ምንም መሥራት አያስፈልገንም። እኛ ማድረግ

ያለብን በዚህ እውነት መተማመን ብቻ ነው(ሮሜ 6 ÷ 11):: ከዚያም የእርሱ ሞት ከገጠአት ገይል ነፃ ሲያወጣን እናየዋለን (ሮሜ 6 ÷ 14)::

መጽሐፍ ቅዱስ በገጠአት ምክንያት ራሳችንን እንድንሠቅል አያስተምረንም:: የሚያስተምረን መስቀሉን እንድንሸከም ነው:: ብዙ ጊዜ ጌታ ኢየሱስ ራሳችንን እንድንክድ ነግሮናል:: እንዲሁም መስቀሉን ተሸክመን ልንከተለው ይገባል:: እንግዲህ ጌታ ኢየሱስ ራሳችንን የዳኘበት መንገድ ገጠአታችንን በመስቀል በዳኘበት መንገድ የተለየ መሆኑን ያሳያል:: መስቀል ላይ እስከሚመጣ ጌታ ገጠአታችንን እንዳልተሸከመ እናውቃለን:: ነገር ግን መስቀሉ ጋ ከመድረሱ በፊት በኖረበት ዘመን ሁሉ ማንነቱን ዝቅ አድርጎ እንደተመላለሰ የታወቀ ነው:: በዚህ ምክንያት አማኝ ገጠአትን ለማሸነፍ የሚያስፈልገው ሁለት ደቂቃ ብቻ ነው:: ሆኖም ዕድሜውን ሙሉ ራሱን መካድ አለበት::

የገላትያ መጽሐፍ በግልፅ በአማኝና በሥጋ መካከል ያለውን ግንኙነት ያሳያል:: በአንድ በኩል “የክርስቶስ ኢየሱስ የሆኑት ሥጋን ከክፉ ምኞቱና መሻቱ ጋር ሰቅለውታል” (5 ÷ 24) ይለናል:: ይህ ማለት ሰው የጌታ የኢየሱስ በሆነበት ቅጽበት ሥጋ ተሰቅሏል ማለት ነው:: መንፈስ ቅዱስ ካልበራለት በስተቀር አማኝ አንድ ጊዜ ስለተሠቀለሁ ሥጋ የለም ብሎ ሊያስብ ይችላል:: ነገር ግን መጽሐፍ በሌላ በኩል “እንግዲህ በመንፈስ ኑሩ እሳለሁ! የሥጋንም ምኞት አትፈጽሙም:: ሥጋ መንፈስ የማይፈልገውን መንፈስም ሥጋ የማይፈልገውን ይመኛልና! እነዚህ እርስ በርሳቸው ስለሚጋጩ የምትፈልጉትን አታደርጉም” (5 ÷ 16-17) ይለናል:: ይህ በጌታ በኢየሱስ አምኖ መንፈስ ቅዱስን የተቀበለ ሰው ሥጋ እንዳለው ብቻ ሳይሆን ገይለኛ እና በምኞት የተሞላ መሆኑንም ጭምር የሚያሳይ ነው:: እነዚህ ሁለት ምንባቦች እርስ በርስ ይጋጭሉ?

በፍጹም:: ቁጥር 24 የገጠአትን ሥጋ ሲያሳይ ቁጥር 17 ደግሞ ስለ እኔነት ያወራል:: መስቀል ስለ ገጠአት የተሠራ ሥራ ነው:: በመስቀሉ ጌታችን ሰዎችን ከገጠአት ነፃ አድርጓቸዋል! ገጠአት ከዚያ በኋላ ነገር አይሆንም:: በመቀጠል በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት ኢየሱስ ወደ ሕይወታችን ሲገባ አማኝ ራሱን ማሸነፍ ይችላል:: ገጠአትን ማሸነፍ የአንድ ጊዜ ጉዳይ ሲሆን ራስን መካድ ግን የዕለት ተዕለት ተግባር ነው::

አንድ አማኝ እውነተኛ ድነትን ሲረዳ ማለትም ጌታን እንደ ግል አዳኙ አድርጎ ሲቀበል ዐዲስ ፍጥረት ይሆናል:: ወዲያውኑ ዳግም ይወለዳል! ገጠአትንም ድል ይነሳል:: በጣም አሳዛኙ ነገር ብዙ መልካም ሥራዎች በዳነው ገጠአተኛ ሕይወት አለመገለጣቸው ነው:: ስለዚህ ገጠአትን ድል ማድረጉ የሚያመጣለት የድነትን ግማሹን ክፍል ብቻ ነው:: ገጠአቱ ሁሉ ይቅር ተብሏል:: ሆኖም ዳግም ገጠአት አለማድረግ አይችልም:: አንዳንድ ጊዜ የእግዚአብሔር ማዳን በሙላት ይሰበክ ይሆናል:: ነገር ግን አማኞች ሙሉ በሙሉ አርነት አይወጡም! ምክንያቱም የምህረቱ ፀጋ እና በጎ ምኞት የገጠአትን ገይል ድል የማይነሳ በመሆኑ ነው::

ነገር ግን አማኝ በዳነበት ጊዜ ሙሉ ድነትን ይቀበላል:: ጥቂት ጊዜ የገጠአት ሽንፈት ሲያጋጥመው! ከራሱ ጋር ግን ሁል ጊዜ ጦርነት ላይ ነው:: እንዳለመታደል ሆኖ እንደዚህ ዐይነት አማኞች ጥቂት ናቸው:: ይህን ያህል ናቸው ብለን በቁጥር ማስቀመጥ ባንችል እንኳ: ብዙ ግን እንዳልሆኑ መናገር ይቻላል:: ከዚህ በተቃራኒ አብዛኛው አማኝ የያዘው ግማሽ ድነትን ብቻ ነው:: አማኞች ገይላቸውን የሚጨርሱት ገጠአት ላይ ነው:: ምናልባት እነዚህ ሰዎች ዐዲስ ሕይወትን ሲያገኙ እኔነት ምን እንደሆነ እንኳ አያውቁ ይሆናል::

ዐዲስ ፍጥረት ከመሆኑ በፊት አማኝ የነበረው ተሞክሮ ከዚህ ነገር ጋር ይያያዛል። ብዙዎች ከመጻናቸው በፊት ጥሩ ወደመሆን ያዘነበሉ ነበሩ። ምንም እንኳን በተፈጥሯቸው የቁጣ ልጆች ቢሆኑም ሀሊናቸው በብርሃን የተሞላ ነው። ጥሩ የማድረግ ጎይላቸውም አስተማማኝ ነው። እነዚህ ሰዎች ከጎጢአት ጋር ትግል የለመዱ ናቸው። ይህ በምክንያትና በምኞት መካከል ያለ ትግል ነው። እነዚህ ሰዎች ወንጌልን በሙሉ ሲሰሙ፣ የጎጢአትን ይቅርታ ቶሎ እንደተቀበሉ ሁሉ የድል መንሳትንም ፀጋ ይቀበላሉ። በሌላ ክፍል ያሉ ሰዎች ግን፣ በክርስቶስ ኢየሱስ ያለ እምነታቸው ጨለማ የነበረ እና ብዙ ጎጢአትን የተለማመዱ ምንም መልካም በሕይወታቸው የማይታይ ናቸው። የጎጢአትን ይቅርታ ይቀበሉና ጎጢአትን ድል የማድረግን ፀጋ ይዘነጉታል። እነዚህ ሰዎች ከጻኑ በኋላ ከጎጢአት ጋር ግብ ግብ ሲያደርጉ ይኖራሉ።

ለምንድን ነው እንዲህ የሆነው? ምክንያቱም ሰው ደግሞ በተወለደበት ቅፅበት መታዘዝን የሚሻ ዐዲስን ሕይወት ስለሚቀበል ነው። ሕይወት ከመታዘዝ ባሻገር ከሥጋ ነፃ መሆንን ይፈልጋል። የእግዚአብሔር ሕይወት ፍፁማዊ ስለሆነ ፍፁም ሥልጣን ይሻል። በሰው ልጅ መንፈስ ላይ የመለኮት ሕይወት በቅጽበት የድሮ ጌታውን ጎጢአትን ትቶ በመንፈስ ቅዱስ እንዲያፈራ ይጣራል። ምንም እንኳን በሰው ውስጥ ያለው ጎጢአትም ስር የሠደደ ቢሆንም፣ የሰው ፍቃድ በከፊል በዐዲሱ ሕይወት ይታደሳል። ስለዚህም ዐዲሱ ሕይወት ከጎጢአትና ከእኔነት ጋር ይጋጠማል። ይህም ሆኖ ድሉ ብዙ ጊዜ ወደ ጎጢአት ያደላ ነው።

በዚህም የተነሳ በሥጋና በዐዲሱ ሕይወት መካከል ያለውን የተጠቃሚ ትግል ማጥፋት አይቻልም። እንደዚህ ዐይነት ሰዎች ብዙ ስለሆኑ ስለ ልምምዳቸው እንናገራለን። አንባቢዎቼን

ማስታወስ የምፈልገው ከጎጢአት ጋር ያለ ትግልና ሽንፈት (ከራስ ጋር አላልኩም) አላስፈላጊ መሆኑን ነው።

ሥጋ የሚፈልገው ሙሉ በሙሉ ሊቆጣጠረን ነው፤ ይህ ደግሞ ከዐዲስ ሕይወት ፍላጎት ጋር ሙሉ በሙሉ ተመሳሳይ ነው። ሥጋ ሰውን ሁል ጊዜ ሊገዛው ይፈልጋል። ዐዲሱ ፍጥረት ደግሞ ለመንፈስ ቅዱስ ሙሉ በሙሉ መገዛት ይሻል። ዐዲሱ የመንፈስ ሕይወትና ሥጋ ሁሉ እንደተቀዋመ ነው። የመጀመሪያው አዳም ተፈጥሮ ከዐዲሱ ሰው ተፈጥሮ (ከክርስቶስ) ይለያል። የእርሄው ሰው ምኞት ምድራዊ ነው፤ መንፈሳዊው ሰው ግን ምኞቱ ሰማያዊ ነው። ሥጋ ራሱን የሁሉ ነገር ማዕከል ሲያደርግ፣ ዐዲሱ ሕይወት ግን ኢየሱስን ማዕከል ያደርጋል። ሁለቱ የተለያዩ ስለሆኑ አማኝ በሕይወቱ የማያቋርጥ ትግል ውስጥ ሲኖር ሊገረም አይገባም። ሥጋ ሰው ጎጢአትን እንዲሠራ ይሻል። የመንፈስ ሕይወት ግን ጻድቅ እንዲሆን ያደርገዋል። ሙሉ ድነትን ያልተቀበለ ሰው ዐዲስ ፍጥረት ከሆነ በኋላ እንደዚህ ዐይነት ትግል በሕይወቱ ይበዛል።

ዐዲስ አማኞች እንደዚህ ዐይነት ትግል በሕይወታቸው ሲያገኙ ሁል ጊዜ ይገረማሉ። ከዚህም የተነሳ ወደፊት ለመጓዝ የማይችሉ ይመስላቸዋል። እንዳንደች ደህንነታቸውን እስከመጠራጠር ይደርሳሉ። ይህ ትግል በውስጣቸው ያየለው ደግሞ ስለተወለዱ እንደሆነ ማየት ይሳናቸዋል። በፊት ሥጋ ያለምንም ጣልቃ ገብነት ገዢ ነበር። ስለዚህም ብዙ ጎጢአት ይሠራሉ። ቢሆንም ምንም ያደረጉ አይመስላቸውም ነበር። በመንፈሳቸው መታን ነበሩ። ዐዲሱ ሕይወት ብዙ ሰማያዊ ቁምነገሮችን፣ ፍላጎቶችን፣ ብርሃናትን፣ እና እውነታዎችን ይዞ ስለመጣ ይህ ብርሃን እርሄው ሰው ቆሻሻ እና ብልሹ መሆኑን ያጋልጣል። ዐዲሱ ፍላጎት ለዘመናት የቆየውን እድፈት ይጸየፈዋል። ከዚህ በተቃራኒው የእግዚአብሔርን ምኞት ለመመላት ይሻል። ስለዚህ ሥጋ ከመንፈስ፣ መንፈስ ከሥጋ

ጋር ይቀዋውማሉ። ይህ ልምምድ አማኝ በውስጡ ሁለት ሰዎች እንዳሉ ያስረዳል። ሁለቱም የራሳቸው ሐሳብና ኀይል አላቸው። ሁለቱም ለድል ይጋደላሉ። መንፈስ ካሸነፈ አማኝ በደስታ ይጥለቀለቃል፤ ሥጋ ካሸነፈ አማኝ በወቀሳ ይሞላል። ይህ በርግጥም የሚያሳየው ደግሞ እንደተወለዱ ነው።

እግዚአብሔር ሥጋን የማደስ ሐሳብ የለውም። ነገር ግን ያጠፋው ዘንድ ይሻል። እግዚአብሔር ለአማኞች ዐዲስ ሕይወት የሰጠው የሥጋን ማንነት ፈጽሞ ለማጥፋት ነው። ምንም እንኳ እግዚአብሔር የሰጠን ኀይል ብርቱ ቢሆንም ዐዲሱ ሰው ግን ገና ጨቅላ ነው። ሥጋ ብዙ ስለሚያስጨንቀው እና ዐዲስ የተወለደው ለእምነት በእግዚአብሔር ላይ ማረፍን ስላልተለማመደ ሙሉ ደህንነቱን ማጣጣም ይከብደዋል። በዚህ ጊዜ ምንም እንኳ ዳግም ቢወለድም፤ ሥጋዊ ነው። ሥጋዊ ስንል በሥጋ ቁጥጥር ስር የዋለ ማለታችን ነው። እዚህ ጋ ሊሠመርበት የሚገባው ነገር ዳግም መወለዱ ነው። በሕይወቱ የበራ ሰማያዊ ብርሃንን አንዴ ተቀብሏል። ከዚህም የተነሳ የሥጋን ክፋት ይረዳል። እናም ምኞቱ ሁሉ ደህንን የኀላጊነት ሥጋ ማንበርከክ ይሆናል። ነገር ግን ጨቅላ ከመሆኑ የተነሳ ደህንን ፍላጎቱን ማሟላት ይከብደዋል። በዚህን ጊዜ ሕይወቱ በእንባ የተሞላ ነው። በእርግጥም ሁሉም ዳግም የተወለደ ሰው እግዚአብሔርን ደስ ለማሠኘት በዚህ ሂደት ውስጥ አልፏል። ነገር ግን ኀላጊነትን ለማንበርከክ ብቁ አይደለም። ከዚህም የተነሳ ከድል ይልቅ ውጤቱ አብዛኛውን ጊዜ ውድቀት ይሆናል። ይህ ወቅት እንዴት ዐይነት የቅሬታ ዘመን መሠላችሁ ! ጳውሎስ በሮሜ 7 የገለፀው ደህንን የመሠለ አሳዛኝ ታሪክ ነው።

“የማደርገውን አላውቅም፤ ለማድረግ የምፈልገውን አላደርገም። ነገር ግን የምጠላውን ያን አደርጋለሁና። ማድረግ የማልፈልገውን የማደርግ ከሆነ፤ ሕጉ በጎ እንደሆነ እመሰክራለሁ፤ እንዲህ ከሆነ፤ ይህን የማደርገው እኔ ራሴ

ሳልሆን፤ በእኔ ውስጥ የሚኖረው ኀላጊነት ነው። በእኔ ማለትም ኀላጊነትኛ በሆነው ተፈጥሮዬ ውስጥ ምንም በጎ ነገር እንደማይኖር አውቃለሁ፤ በጎ የሆነውን የማድረግ ምኞት አለኝ፤ ነገር ግን ልፈጽመው አልችልም። የማደርገው ላደርገው የምፈልገውን በጎ ነገር አይደለም፤ ዳሩ ግን ለማድረግ የማልፈልገውን ክፉ ነገር ነው። ላደርገው የማልፈልገውን ነገር የማደርገው ከሆነ፤ ያን የማደርገው እኔ ራሴ ሳልሆን፤ የሚያደርገው በእኔ ውስጥ የሚኖረው ኀላጊነት ነው።

ስለዚህ ይህ ሕግ እየሰራ እንደ ሆነ ተረድቻለሁ፤ ይኸውም በጎ ነገር ለመሥራት ስፈልግ፤ ክፋት ከእኔ ጋር አለ። በውስጤ በእግዚአብሔር ሕግ ሐሄት አደርጋለሁ፤ ነገር ግን በብልቶቼ ውስጥ ለሚሰራው የኀላጊነት ሕግ እኔን እስረኛ በማድረግ፤ ከአዕምሮዬ ሕግ ጋር የሚዋጋ ሌላ ሕግ በብልቶቼ ውስጥ ሲሠራ አያለሁ።” (ሮሜ 7 ÷ 15-23)

“እኔ ምን ዐይነት ኀላጊነት ሰው ነኝ!” የመጨረሻ ዕይታው ነበር። “ከዚህ ለሞት ከተሰጠ ሰውነት ማን ሊያድነኝ ይችላል?” ይህ በብዙዎች ልብ ያለ ህመም መልስ እንዴት ነው የሚያገኘው?

እንደዚህ ዐይነት ተጋድሎ ምንድን ነው? ይህ ተጋድሎ የመንፈስ ቅዱስ ሥርዐትም ነው። ለሰው ልጅ እግዚአብሔር ሙሉ አርነት ሰጥቶታል። ሰው ደህንን ታላቅ ድነት መጠበቅ ያቃተው ስላላወቀ አይደለም፤ ይልቁንስ እንዲኖረው ስላልፈቀደ እንጂ። በእውነት ልናምነው ልንቀበለውና ለራሳችን በሙሉ ሐሳብ ልናውጀው የተገባ ነው። ለዚህም ነው ሰው ዳግም በተወለደበት ጊዜ ከእግዚአብሔር ምህረትን ሲጠይቅ የኀላጊነት ይቅርታና ዐዲስ ሕይወት የተሠጠው። ከዚህ ባሻገር፤ ከላይ ባየነው ተጋድሎ ውስጥ አማኞች በክርስቶስ ሆነው ለሥጋ በሙሉ እንዳይንበረከኩ እግዚአብሔር ይሻል። ምናልባት አማኝ

ከእውቀት ማጣት የተነሳ ድል ያጣ ይሆናል። እንደዚህ ዐይነት የሚያጋጥሙት ልምምዶች እንዲያውቅ ያስቸኩሉታል። በዚህም እግዚአብሔር ክርስቶስ ከአሮጌው ሰው ጋር በምን ዐይነት ሁኔታ እንደጨረሰ ይረዳል፤ እናም በማመን የተሠራለትን ይቀበላል። የተሠራለትን ነገር በእምነት ካልተቀበለ ግን እውነታው እውቀት ብቻውን ለተጋድሎ ምንም ፋይዳ እንደሌለው ይገባዋል። ብዙ ሽንፈቶች ምናልባት ቀድሞ የምናውቀውን እንድንለማመድ ረድተውን ይሆናል።

ይህ ተጋድሎ ጊዜ በጨመረ ቁጥር እያደገ ይመጣል። አማኝ ተስፋ ቆርጦ ወደ ፊት መገስገሱን ካላቆመ ብዙ ተጋድሎዎችን በሕይወቱ ይለማመዳል። ይህ ትግል አርነትን እስኪያገኝ አይቆምም። ነገር ግን አርነት በመጨረሻ ይገለጣል።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ከኅጢአታችን በመስቀል ገላግሎናል።
- ኢየሱስ ሁሉን ስለሰራው በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ አንድም ቦታ ራሳችን እንደተሠቀልን አናነብም።
- የእግዚአብሔር ቃል ራሳችንን በኅጢአት ምክንያት እንድንሠቅል ሳይሆን የሚያስተምረን መስቀሉን እንድንሸከም ነው።
- አማኝ ኅጢአትን ለማሸነፍ የሚያስፈልገው ሁለት ደቂቃ ብቻ ቢሆንም መስቀሉን ግን ዕድሜውን ሙሉ መሸከም አለበት።
- የ“ሥጋን ምኞት አትፈጽሙ” የሚለው ቃል ሥጋ እንዳለን ብቻ ሳይሆን ኅይለኛ እና በምኞት የተሞላ መሆኑንም ጭምር የሚያሳይ ነው።
- ኅጢአትን ማሸነፍ የአንድ ጊዜ ጉዳይ ሲሆን ራስን መካድ ግን የዕለት ተዕለት ተግባር ነው።
- ዳግም የተወለደ አማኝ ኅጢአትን ድል ቢነሳም ብዙ መልካም ሥራዎች በዳነው ኅጢአተኛ ሕይወት ስለማይገለጡ፤ ኅጢአትን ድል ማድረጉ የሚያመጣለት የድነትን ግማሹን ክፍል ብቻ ነው።
- በሥጋና በዐዲሱ ሕይወት መካከል ያለውን የተጠጠረ ትግል ማጥፋት አይቻልም።
- የአሮጌው ሰው ምኞት ምድራዊ ነው፤ መንፈሳዊው ሰው ግን ምኞቱ ሰማያዊ ነው። ሥጋና መንፈስ የራሳቸው ሐሳብና ኅይል አላቸው፤ ሁለቱም ለድል ይጋደላሉ፤ መንፈስ ካሸነፈ አማኝ በደስታ ይጥለቀለቃል፤ ሥጋ ካሸነፈ አማኝ በወቀሳ ይሞላል።

አማኝ የሚሸነፍበት ምክንያት

5

“ስለዚህ በክርስቶስ ኢየሱስ ያሉት አሁን ዘንጌ የለባቸውም ምክንያቱም የሕይወት መንፈስ ሕግ በክርስቶስ ኢየሱስ ከገጠአትና ከሞት ሕግ ነጻ አውጥቶአችኋል።” (ሮሜ 8 ÷ 1-2)

የእግዚአብሔር ልጆች ትልቅ ችግር አለባቸው። እንደ እግዚአብሔር የልብ ምኞት መኖር አይችሉም። ብዙዎች እንደጸገኑ ይናገራሉ በርግጥም ድነዋል ከግብራቸው አንጻር ካየነው ግን፤ ለአትክልት ስፍራው አይደሉም። ደህንንነት ሙሉ ነው፤ ቃል የተገባልንም መሬት ማርና ወተት የሚያፈስ ነው። ስለዚህም ለሮሜ 7 ሙሉ ትኩረት ልንሰጥ ይገባል። ይህ ምዕራፍ ወደ ተትረፈረፈው ዓለም ይመራናል።

“ምክንያቱም ሁሉም ኀጢአትን ሰርተዋል፤ የእግዚአብሔርም ክብር ኀድሎአቸዋል፤ በኢየሱስ ክርስቶስ በሆነው ቤዛነት እንዲያው በጸጋው ጸድቀዋል፤ በደሙም በሆነው እምነት፤ እግዚአብሔር የማስተሰተሰረያ መሥዋዕት አድርጎ አቅርቦታል፤ ይህንም ያደረገው ቀድሞ የተፈጸመውን ኀጢአት ሳይቀጣ በትዕግስት በማለፍ ጽድቁን ለማሳየት ነው።” (ሮሜ 3 ÷ 23-25)። አሜን! በክርስቶስ ደም አርነት ወጥቻለሁ። ሮሜ 6 በእኔና በክርስቶስ መስቀል መካከል ያለውን ግንኙነት አሳይቷል። ስለዚህም ጽድቅ ተደርጌያለሁ። ይህ የመስቀሉን ተፅዕኖ እንድንረዳ ያደርገናል። እውነት ለመናገር ሮሜ 7 በአሮጌውና በዐዲሱ ሰው መካከል ያለውን ተጋድሎ አያሳይም። በተመሳሳይ በሁለቱ ተፈጥሮዎች መካከል ያለውን ተቃርኖም አያሳይም። ሮሜ 7 የሚነግረን ከራሳችን እንደምንጣላ ብቻ ነው። ይህም ማለት የምወደው እያለ የማልወደውን አደርጋለሁ የሚል ነው። አሳፋሪው ነገር ትሁት ልሆን ሲገባኝ ኩሩ መሆኔ ነው። እንዲሁም ትዕግስተኛ መሆን ሲገባኝ ተናጻጅ መሆኔ ነው። ይህ በዓለም ያለ ትልቅ ተጋድሎ ነው።

ዳውሎስ የድልን ሚስጥር ያገኘው እንዴት ነው? እባካችሁን ሮሜ 7 ላይ ላሉ ሁለት ሐሳቦች የተለየ ትኩረት ሰጡ። አንድ ሕግ፤ በሌላ በኩል ፍቃድ ነው። ስለዚህ እዚህ ጋር የምናገኘው በአሮጌውና በዐዲሱ መካከል ያለ ግጭትን አይደለም፤ ይልቁንም በሕግና በፍቃድ መካከል ያለውን ነው። ይህ ግጭት በሰው ብቻ ሳይሆን በሙሉ አፅናፈ ዓለም ያለ ነው። ሰው ፍቃዱ ከተፈጥሮ ጋር ሁሉ ተቃራኒ ሲሆን ያገኘዋል። የሰበት ሕግ ተፈጥሯዊ ነው። ሁል ጊዜ አንድ ዐይነት ስለሆነ ሕግ ነው እንላለን። በሁሉም ቦታ አንድን ነገር ከከፍታ ላይ ብትለቁት ወደ ታች ይወድቃል። የሰበት ኀይል ሁሉን ወደ መሬት ማዕከል ይጎትታል። አንድን መጽሐፍ ይገፍ ላለመልቀቅ ከወሰንኩ የሰበትን ሕግ እቋቋመዋለሁ። ለመጀመሪያ በእጄ ያለው ክብደት ሁለት ኪሎ ይመዝናል። ቀስ በቀስ ክብደቱ ወደ አራት ኪሎ ሲያድግ ይሰማኛል። ከዚያ አራት ኪሎ ይሆናል። ከዚያም መጽሐፉን ለዘላለም ይገፍ መቆም እንደማልችል እረዳለሁ። ተስፋ መቁረጥ አለብኝ ነው። የማይቋቋሙት ነው። ከዚህም በተጨማሪ ሕግ ሁሉ ያሸንፋል፤ ፍቃድ ሁል ጊዜ ይንበረከካል። ይህ በዓለም ያለ እውነት ነው። ሕግ በጊዜ እና በቦታ ስለማይወሰን ኀይሉን ሁል ጊዜ ያሳያል።

ሮሜ 7 ኀጢአትን በተመለከተ ትልቅ መገለጥ ነው። ኀጢአት ድርጊት ብቻ አይደለም። ኀጢአት ሕግም ነው። አማኞች ሁል ጊዜ ሲወድቁ የሚገኙት የኀጢአትን ባህርይ ባለማወቃቸው ነው። ለምሳሌ አንዲት እህት አንድ ጊዜ “ዛሬ ለምን ስሜቴን መቆጣጠር እንዳቃተኝ አልገባኝም” አለችኝ። ከአባባሏ የተረዳሁት፤ ለወትሮው ጥሩ ነበርኩ ዛሬ ግን ያለ ልማዴ ስሜቴን መቆጣጠር አልቻልኩም የሚል ነው። ይህች እህት ከእግዚአብሔር ዕይታ አንጻር ኀጢአት በመሆንዋ እንደሆነ አላወቀችም። ሌሎች ብዙ ኀጢአቶችን እንደምትሰራ ጥርጥር የለውም።

የቆዳ በሽታን በምሳሌነት እንወሰድ። በሰውዬው ላይ ያለው ቁስል በቆዳው ውስጥ ጥልቅ ከሆነ፤ እርሱ የሥጋ ደዌ ነው። ስለዚህም እርሱስ ነው ይባላል። ነገር ግን የቆዳ በሽታው ሰውነቱን ሙሉ ቢሸፍነው ሆኖም ግን ጠልቆ ካልገባ ንጹህ ነው (ዘሊዋውያን 13)። ለምንድን ነው እንዲህ የሆነው? በመንፈሳዊ ቋንቋ የኅጢአተኛ ምሳሌ የሆነው የቆዳ በሽተኛ በመጨረሻ የኅጢአትን ምንነት ያሳወቀ ነው። ኅጢአትሕግ ነው፤ ድርጊት ብቻ አይደለም። ይህንን ማወቃችን ወደ ድል ያመጣናል።

አንድ ቀን በእኔ ማለትም በሥጋዬ ምንም መልካም እንደሌለ ተረዳሁ። ኅጢአትን የማደርገው አንዳንድ ጊዜ ሳይሆን ሁል ጊዜ ነው። በሮሜ 7 ÷ 21 ጳውሎስ ያገኘውን ታላቅ ግኝት ያሳየናል። “ስለዚህ ይህ ሕግ እየሰራ እንደሆነ ተረድቻለሁ፤ ይኸውም በኅ ነገር ለመሥራት ስፈልግ ክፋት ከእኔ ጋር አለ።” በተደጋጋሚ የመውደቁ ምክንያት ሕጉ መሆኑን ተረዳ። ከዳንን በኋላ ዐዲስ ፍቃድ አለን፤ ይህንን ፍቃዳችንን ከኅጢአት ጋር ማጋጠም ትልቅ ስህተት ነው። የመጽሐፍ ቅዱስ ሰባኪን ሊያሳስበው የሚገባው ሰዎች ኅጢአትን ሲሠሩ ከማየት በላይ ጥሩ ነገር ለማድረግ ሲታገሉ መመልከት ስህተት መሆኑን ነው። ለምሳሌ አንድ ሰው ትሁት ለመሆን ዘወትር ጥረት ያደርጋል። የዚህ ሰው ጫና ይሰማናል። በውስጡ ያለውን የኅጢአት ሕግን በፍቃዱ መቋቋም እንዴት ከባድ እንደሆነ አውቃለሁ። ብዙ ክርስቲያኖች እንዲህ በማድረጋቸው ደስታቸውን አጥተዋል። ለምንድን ነው የድልን ሚስጥር ማግኘት ያቃታቸው? ጠንካራ ሠራተኛ መሆናቸው በርግጥም “ክርስቲያን” የሚለውን ስም ሞገስ ነስቶታል።

በፍቃዳቸው ኅጢአትን ማሸነፍ የሚሹ ክርስቲያኖች ሁሉ በጭቆና ውስጥ አሉ። ለምሳሌ ኩሩ ነኝ! ለዚህ ነገር መፍትሔው ምንድን ነው? በፍቃዴ ውስጥ ያለውን ኃይል በመጠቀም ይህንን ኩራቴን ለመያዝ መሞከር አለብኝ? ልክ መጽሐፉን ይዞ

መቆየት እንዳቃተኝ ፍቃዴስ አይወድቅምን? ቅዱሳን የሚያወሩት ድል ብዙውን ጊዜ ጊዜያዊ ነው። የሚናገሩት የተፈጥሮን መቀየር አይደለም። ይህ ድል ከጌታ የመነጨ አይደለም።

ጳውሎስ ያማጠበት ነጥብ ይህ ነው። ክርስቲያን የሚያቃስት ከሆነ ብሩክ ነው። ስንቶች ነን ስሜታችንን መቆጣጠር ያቃተን? ራሳችንን ስላልገዛን እንደሆነ የገባን? ከዚህ ተነስተን ለሚቀጥለው ጊዜ የተሻልን እንሆናለን ብለን እናስባለን። የሚገርመው በሚቀጥለውም ጊዜ አንድ ዐይነት ነገር መፈጠሩ ነው። ከውድቀት በኋላ በአዕምሮአችን የሚመጣው ሐሳብ በደንብ ስላልታገልን መሸነፋችን ነው። እዚህ ጋ ግልጽ የሆነ መረዳት ሊኖረን ይገባል። ያም በፍቃዳችን ላይ ተመስርተን የምናገኘው ድል ጊዜያዊ መሆኑን ነው። ከዚህም የተነሳ ይቀየራል። የኅጢአት ሕግ ግን የማይቀየርና ሁል ጊዜም የሚኖር ነው።

ሮሜ 8 ÷ 1 ላይ እንደምናነበው “ስለዚህ በክርስቶስ ኢየሱስ ያሉት አሁን ዙንኔ የለባቸውም።” የሚለው “ደካሞች አይደሉም” ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ምክንያቱም በክርስቶስ ኢየሱስ ያለው የሕይወት መንፈስ ሕግ የኅጢአትና የሞት ሕግን ያሸንፋልና ነው። እዚህ ጋ ያለው ችግር ያለመቃዘዝ አይደለም። እግዚአብሔር አርነትን ያወጣን ከኅጢአት ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ከኅጢአትም ሕግ ከሞት ሕግ ነጻ ወጥተናል። በቀላሉ እግዚአብሔር ይህንን ሕግ ለማጥፋት ሌላ ሕግ አመጣ። እርሱም ፍቃድ አይደለም። አሮጌውን ሕግ የሚቋቋም ዐዲስ ሕግ እንጂ። በስበት ሕግ መሰረት ብረት ወደ ምድር ይወድቃል። ይህ እውነት የሚሆነው በምድር ስበት ሕግ ነው። ሌላ የማግኔቲዝም ሕግ ግን ብረቱን ከመውደቅ ያድነዋል።

የሕይወት መንፈስ ሕግ በውስጣቸው ገብቷል። እያንዳንዱ ሕይወት የራሱ ሕግ አለው። በቀላሉ ስናስቀምጠው ሕግ ባህርይ ነው። ስድን ያገኘሁት ሕይወት ብቻ አይደለም። ይህንን በዚህ መንገድ ልግለጸው። ዓሳ የራሱ ሕይወት አለው። የሁል ጊዜ ሕጉ ደግሞ በውሃ ውስጥ መዋኘት ነው። ሕይወት የራሷ ሕግ አላት። በውሃ ውስጥ የሚኖር እና የማይዋኝ ዓሳ አታገኘም። ዓሳ ከሆነ ይዋኛል። ሕይወት ባለበት ሕግ አለ። ሕግም ባለበት ሕይወት አለ። እንደገና ወፍ የራስዋ ሕይወት አላት። መብረር የወፎች ሕግ ነው። የወፍ ሕይወት ያለው መብረርን መማር አለበት የሚባለው አባባል በስህተት የተሞላ ነው። መብረር የማይችል ወፍ የወፍ ሕይወት የለውም። ወፍ ለመብረር ትምህርት አያስፈልጋትም።

እግዚአብሔር ዐዲስ ሕይወት ሲሰጠን የሕይወት መንፈስ ሕግም ሰጥቶናል። የሰጠን ሕይወት ብቻ ሳይሆን የዚህን ሕይወት ባህርይ ነው። ይህ ነው እንግዲህ ዐዲስ ፍጥረት መሆን። የክርስቲያን ባህርይ ስነ ምግባር የሚመሰረተው በተቀበለው ዐዲስ ሕይወትና በዚያ ጊዜ ባገኘው የሕይወት መንፈስ ሕግ ነው። መልካም ማድረግ የአማኙን ጉልበት የሚጨርስ አይደለም። የሚመጣው ከተቀበለው ዐዲስ ሕይወት ነው። በውስጣችሁ ያለው የእግዚአብሔር ሕይወት እንድትከተሉት ያደርጋችኋል። በመስቀል ዕዳዬን ሁሉ የክፈለ ጌታ አሁን ይተወኛል? የመሬት ስበት ሕግን ምሳሌን በሚመስል መልኩ በጠረጴዛ ላይ የተቀመጠው መጽሐፍ ቅዱስ መቼም አይወድቅም። መጽሐፍ ቅዱስን ደግፋችሁ መያዝ አያስፈልጋችሁም። እናንተም የሕይወት መንፈስ ሕግ እንዳላችሁ ካወቃችሁ፤ ጳውሎስ እንዳለው አሁን ኩነኔ የለብኝም ማለት ትችላላችሁ።

በ1884 በግብፅ የተገኘውን መጽሐፍ ብትመለከቱ፤ ኩነኔ የሚለው የግሪክ ቃል ሁለት ትርጉም አለው። እንደኛው ህጋዊ

ትርጉሙ ሲሆን ሌላው ነጻ ትርጉሙ ነው። በሕግ ቋንቋ ኩነኔ ተብሎ ተተርጉሟል። በነጻው ትርጉም መሰረት ደካማ መሆን ወይም ውሱንነት ተብሎ ተተርጉሟል። በክርስቶስ ኢየሱስ ከእንግዲህ ደካማ ወይንም ውሱን አይደላችሁም። በሮሜ 7 ላይ ማድረግ የምትወዱትን ሳይሆን የምትጠሉትን ነገር በማግኘታችሁ ተሰቃይታችኋል። ሮሜ 8ን ስታነቡ ዐዲሱ ወንጌል ሲታወጅ ታያላችሁ። ይህ እውነት ወደድንም ጠላን ሕግን በሕግ የሚሸር ነው። ፈተና ካጋጠማችሁ ይህንን ሚስጥር ተጠቅማችሁ ታንበረክኩታላችሁ። እግዚአብሔር የሚያጋጥማችሁን ፈተናዎች ሁሉ ማሳለፍ ይችላል።

አንድ ጊዜ አንዲት መበለት ልጇ ሞተባት፤ ዕድሜው ሃያ ሶስት ዓመት ነበር። ሬሳውን መጥታ እንድትወስድ ስልክ ስደወልላት፤ ተንበርክካ “እግዚአብሔር ሆይ አንተ ካላሳለፍክኝ ይህንን ማለፍ አልችልም!” ብላ ጸለየች። በርግጥም እግዚአብሔር ረዳት እናም ያንን ጊዜ አለፈችው። አንዲት ወፍ መብረር እጅግ ቀላል ነው ልትል ትችላላች፤ መዋኘት ግን መከራዋ ነው። በተመሳሳይ፤ክርስቲያን ጽድቅ ቀላል ነው ሊል ይገባል። ንጢአት ለእርሱ አስቸጋሪ ነገር ሊሆንበት ይገባል። አሜን!

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ሁሉም አሸናፊ ስለሆነ፤ ፍቃድ ይዘግይም ይፍጠን ለህግ ይንበረከካል።
- ኅጢአት ድርጊት ብቻ ሳይሆን ሕግም ጭምር ነው።
- ከዳንን በኋላ የተቀበልነውን ዐዲሱን ፍቃዳችንን ከኅጢአት ጋር ማጋጠም ትልቅ ስህተት ነው።
- በፍቃዳቸው ኅጢአትን ማሸነፍ የሚሹ ክርስቲያኖች ሁሉ በጭቆና ውስጥ አሉ።
- ቅዱሳን የሚያወሩት ድል ብዙውን ጊዜ ጊዜያዊ ነው። የሚናገሩት የተፈጥሯቸውን መቀየር አይደለም፤ እንደዚህ ዐይነቱ ድል ከጌታ የመነጨ አይደለም።
- በቀላሉ እግዚአብሔር ሕጉን ለመሻር ያመጣው ሌላ ሕግ ነው።
- እያንዳንዱ ሕይወት የራሱ ሕግ ያለው እንደመሆኑ የሕይወት መንፈስ ሕግ የዐዲሱ ሰው ባህርይ ሆኗል።
- የክርስቲያን ባህርይ እና ስነ ምግባር የሚመሰረተው በተቀበለው ዐዲስ ሕይወትና በዚያ ጊዜ ባገኘው የሕይወት መንፈስ ሕግ ነው።
- እናንተም የሕይወት መንፈስ ሕግ እንዳላችሁ ካወቃችሁ፤ በመጽሐፍ እንደተጻፈ አሁን ኩነቴ የለብኝም ማለት ትችላላችሁ።
- ለአንዲት ወፍ መብረር እጅግ ቀላል እንደሆነ፤ ለክርስቲያን ጽድቅ ቀላል ሊሆን ይገባል።

እምነት

6

የእግዚአብሔር ልጆች የሚያስፈልጋቸው እምነት መሆኑን አይተናል። ያለ እምነት እግዚአብሔርን ደስ ማሰኘት አይቻልም (ዕብ 11 ÷ 6)። እያንዳንዱ መንፈሳዊ በረከት እና የገባንበት ዐዲስ ሁኔታ ሁሉ የሚገኘው በእምነት ነው። እግዚአብሔር እምነት ላይ ምን ያህል አትኩሮት እንዳደረገ ስንመለከት በእውነት እንገረማለን። መጽሐፍ ቅዱስ ላይ የምናገኘው ሙሉ ድነት ሁል ጊዜ ለማለት በሚያስችል ደረጃ የሚገኘው በእምነት ነው።

አንድ ነገር መጽሐፍ ቅዱስ ላይ እርግጥ ነው። ያም እግዚአብሔር ክፉ ሥራ ይጠየቀዋል። ይህ ደግሞ ከኅጢአተኛውም ሆነ ከቅዱሳን የሚወጣ ሊሆን ይችላል። ከራሳቸው ማንነት ከወጣ ክፉ ነው። ይህንንም እግዚአብሔር ይጠላዋል። ብዙ ጊዜ በሰው ፊት መልካም የሚመስሉ ነገሮች በእግዚአብሔር ፊት የተጠሉ ሆነው ይገኛሉ። ጌታ ኢየሱስ ራሱ ከአንዱ ከእግዚአብሔር በስተቀር ቸር እንደሌለ ነግሮናል (ማር 19 ÷ 7)። ከክርስትና ከተነሳን አንድም በራሱ መልካም የሆነ ነገር የለም። በእግዚአብሔር ፍቃድና በእግዚአብሔር ጉልበት ያልተሠራ የቱም ነገር ክፉ ነው። ከእግዚአብሔር ውጪም ምንም መልካም ነገር የለም። ከእርሱ ፍቃድና ኀይል ውጪ የሆነው ሁሉ ክፉ ነው። የእማኞች ሥራ መልካም ሊሆን የሚችለው የእግዚአብሔርና በእግዚአብሔር ሊሆን ብቻ ነው።

እዚህ ጋ ነው እንግዲህ እምነት የሚመጣው። እምነት ሁለት መሠረታዊ ነገሮችን ይይዛል። (1) የሰውን መልካም ሥራ መካድ እና (2) እግዚአብሔር እንዲሠራ ሞጠበቅ። ራስን መከልከል ለእግዚአብሔር ሥራ መጀመር እጅግ አስፈላጊ መሆኑን ልብ እንበል። ራስን ለመከልከል የእምነት አቋም

ትልቁን ስፍራ ይወስዳል። የእግዚአብሔር ሥራ የሚጀመረው በእማኞች ልብ ነው። ስለዚህም አይታይም። የራሱን መከልከል ግን የሚታይ ነው። ስለዚህም ሰዎች ሊያውቁት ይችላሉ። የእምነት ታላቅነትም የሚታየው እግዚአብሔር ከመሥራቱ ይልቅ አማኙ ከራሱ ምንም ነገር እንደሌለ ሲያሳይ ነው።

የዚህ ነገር ደረጃ ሊጋነን አይገባውም። እግዚአብሔር መቼም የሰውን ሥራ ከራሱ ጋር አያቀላቅልም። እግዚአብሔር ከአማኝ የሚጠብቀው የራሱ የሆነውን ነገር ሁሉ እንዲተው ነው። ይህ ደግሞ ሐሳቡን እና ብቃቱን ሁሉ ይጨምራል። እግዚአብሔር አማኝ ሲደገፈውና ሲያርፍበት መደሰቱ ጥርጥር የለውም። ነገር ግን እንደዚህ ዐይነት እምነት የሚገለጠው እንዴት ነው? ከራስ ነጻ ወጥቶ በእርሱ ላይ ሙሉ በሙሉ ታምኖ በመቆም ነው። ይህ በእምነት የመጀመሪያው ደረጃ ነው።

በንደኞቹ ተማምኖ በማቀድና በመሥራት ሥራ የበዛበት ሰው የት ታገኛላችሁ? እግዚአብሔር ታማኝ እና እርዳታ የማይሻ ከሆነ ከእኛ ትብብር ይጠይቃል? እግዚአብሔርን ሥራዬን ይሠራልኛል ብለን ካሰብን ጭንቀትን ምን አመጣው? ምን አልባት ጥሩ አድርጎ አይሠራው ይሆናል ብለን እናስብ ይሆን? ይህ ከሆነ በእውነት እንደማናምን ያሳያል። እምነት ከእኛ (ከራሳችን) ሙሉ በሙሉ እንድናርፍ ይጠይቃል። በልባችን መጨነቅ አሊያም በሰውነታችን ድካም አያስፈልግም። በልባችንና በሰውነታችን እረፍት ከሌለን እስካሁን እየፈራንና እየተጠራጠርን ነው።

የመጀመሪያው የእምነት መርህ በራስ ከመተማመን መከልከል ነው። በማይረባ ማንነታችን እና በአስቸጋሪው ሁኔታችን መጨነቃችንን መቀጠል አለብን? ይህ ከሆነ ዐይኔን ወደ እግዚአብሔር አንስቻለሁ እንዴት እንላለን? እስካሁን ቅልጥፍናችንና ጥንካሬያችንን ተጠቅመን፤ ለራሳችን መሥራት

ከቀጠልን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ግንኙነት ታላቅ መሆኑን እና እኛ ደካማ መሆናችንን መናገር እንችላለን? ሰው ደካማነቱን ሲያየው ራሱን በእግዚአብሔር እጅ ላይ ይጥላል። የእምነት ሕይወት ራሱን የመካድ ሕይወት ነው። የእምነትም ሥራ ራሳችንን ስንክድ የሚሠራ ነው። እምነት በራሳችን ያለንን መደገፍ፤ ድካማችንን እንዲሁም ብርታትና ቅልጥፍናችንን ሁሉ አሽቀጥረን እንድንጥል ይጠይቃል። አንድ ሰው በራሱ መተማመንን ለማቆም የእምነት ሥራ መገለጥ አለበት።

አስቀድሞ አማኙ እንዲህ ዐይነት እምነት አልነበረውም ማለት እንግዳ አባባል ነው። ዐዲስ ሕይወት ስናገኝ እንዲህ ዐይነቱ እምነት ተሰጠን (ኤፌ 2 ÷ 8)። ስለዚህም ለየዕለት ኑሯችን እምነትን ከእርሱ ልንቀበል ይገባናል። እምነቱን ከእግዚአብሔር ካልተቀበለው በስተቀር ቢያምን እንኳ የአማኝ ሕይወት እርባና ቢሰ ለመሆኑ ማረጋገጫ ነው። እምነት ሁሉ ከእግዚአብሔር የተቀበለው ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ከመገፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ጋር የዘረዘረው እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው (1 ቆሮ 12 ÷ 4)።

በእግዚአብሔር ለመታመንና ነገራችንን በሙሉ ለእርሱ ለማስገዛት የፈለግንባቸው ጊዜያቶች የሉም? በእግዚአብሔር ለማመን ብዙ እንደክማለን ነገር ግን በዐጭር ቃል እናምንም። አንዳንድ ጊዜ ልባችን ደረታችንን ፈንቅላ ልትወጣ እስከምትደርስ በብርቱ እንታገላለን። ነገር ግን የሚገለጠው እምነት ሥራ መሥራት አይችልም። ያለንን ገይል በሙሉ አውጥተን ጥርጣሬን ለማስወገድ እንሠራለን። ሆኖም ያሻነውን አናገኝም። ይህ በእውነቱ በጣም ያማል። አማኝ ከነጥርጣሬው ሲኖር እንዴት ዐይነት ስቃይ መሰላችሁ!

ይህ እምነት አይደለም፤ እምነት ሰው የሚያመጣው ወይንም የሚፈበርከው አሊያም የሚፈጥረው ነገር አይደለም። እምነት

ከእግዚአብሔር የምንቀበለው ነው። እግዚአብሔር ዐይኖችን ለመምራት የሰጠው እምነትን ነው። አማኞች አይደሉም ይህንን እምነት የሚገዙት። ብዙ ጊዜ የሆነ ነገርን ለመሥራት እምነት እንዲኖረን እንሻለን። ጥያቄው ይህንን እምነት የት ነው የምናገኘው? ይሆናል። ለረዥም ጊዜ ፈልገንዋል ወይንም በሐሳባችን ተመላልሷል። ነገር ግን እግዚአብሔር የሰጠን እምነት የሚገለጸው በጸሎት እኛን ወደ ላቀ ስኬት በማምጣት ነው።

እግዚአብሔር እምነት የሚሰጠን ምኞታችንን ሊያጠግበን አይደለም። እኛ ያለብን መሞት ነው። ራሳችንን እንደ አፈር መቁጠር አለብን። እንደ መጽሐፍ ቅዱስ እውነት ቅዱሳን መኖር ያለባቸው ለእግዚአብሔር ፍቃድና ክብር ነው። አማኝ ትክክልና ስህተት ነው ብሎ ለራሱ መወሰን አይችልም። እግዚአብሔር ለፍቃዱ እንደ አሸንዶ ሊጠቀምብን ይሻል። ይህ ግን መሞታችንን ይጠይቃል። እግዚአብሔርን በማመን የፍቃዱን ለመሙላት እግዚአብሔር እኛን እንደ አሸንዶ ይጠቀምብናል። እግዚአብሔር ሥራን ለመሥራት እምነትን ሰጥቶናል። ስለዚህም እንዲሠራ በጸሎት እንጠይቀዋለን። ፍቃዱ እስከሚሟላ እግዚአብሔር ይሠራል። በርግጥ ሥጋ ምችቱ ይጠፋል። ምክንያቱም ለሥጋ የምኞቱን ያደርግ ዘንድ አንድም መሰረት አይሰጠውም። ለራሱ ሳይሆን ለጌታው የሚኖር አማኝ በደስታ የተሞላ ነው። የእግዚአብሔርን ታላቅ ፍቃድ በመሙላት የሞቱ መጠቀሚያዎች እንሁን!

አምላካችን ምን ያህል አዋቂ እንደሆነ አያችሁ? ምናልባት እምነት እኛ ያለን እና ከእኛ የሚነሳ ቢሆን በእምነታችን ላይ እንሠለጥን ነበር። ስለዚህ የሆነ ነገር ስንፈልግ የሚያስፈልገን ማመን ብቻ ነው፤ ከዚያም እግዚአብሔር ለእኛ ምኞት ባሪያ ይሆናል ማለት ነው። ይህ ግን በፍጹም አይሆንም፤ እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው። እግዚአብሔር እምነትን ለኛ

ከመስጠቱ በፊት ለማመን አንችልም። ብዙ ክርስቲያኖች ከኛ መካከል በቀላሉ ወደ እረፍት መግባት የማንችለው እምነትን መፈብረክ ስለማንችል ነው። ድንገት ግን እግዚአብሔር እምነትን ይሰጠናል (አንዳንድ ጊዜ በአንድና በሁለት የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ሊሆን ይችላል፤ አንዳንድ ጊዜ ደግሞ ከጸላይን በኋላ ይሆናል)፤ ያን ጊዜ ልባችን በቅፅበት ይረጋጋል። እኛም ወደረፍታችን እንገባለን። ይህ ደግሞ የሆነ ዋስትና የተሰጠን ዐይነት ነው። እንደዚህ ዐይነት እምነት ያለምንም ትግል፤ ጭንቀትና ልምምድ ወደ ሕይወታችን የሚመጣ ነው። እግዚአብሔር እምነትን እንደሰጠ፤ አማኝ የእምነትን ሥራ ይገልጣል። ያም ያለምንም ሐሳብ በዕረፍት ተዘልሎ መኖር ነው። በሰው የተፈበረከ የቱም ነገር እምነት ስላይደለ ወደ እረፍት አይወስደንም።

እዚህ ጋ አንድን ነገር በግልጽ ማስጠንቀቅ እፈልጋለሁ። ያም እስከ አሁን ያየነው ነገር እኛ ምንም ሌላ ንገራት የለብንም ተብሎ መወሰድ እንደሌለበት ነው። ስለዚህም እምነትን መጠበቅ አለብን። እምነትን በሁለት እንከፍለዋለን። ልዩ እምነት እና እምነት ብለን። ይህ ልዩ እምነት ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ነው። ይህም እግዚአብሔር ያቀደውን ነገር ለመፈፀም እንድንችል እንድናምን ያስችለናል። ይህ እምነት ሁል ጊዜ የሚፈጠር አይደለም። እምነት ደግሞ የቱም በሳል አማኝ ለእግዚአብሔር ያለው ልብ ነው። ይህ ከተወሰነ ነገር ጋር የሚገናኝ አይደለም። ይህ ምንም ይሁን ምን እግዚአብሔር የሚሠራው ትክክል ነው የሚል አመለካከት ነው። መውደቅም ይሁን መነሳት ብቻ የእግዚአብሔር ፍቃድ ይሁን። ልዩ እምነት ግን አንዳንድ ጊዜ የሚፈጠር ነው። ሁሉ ነገር ላይ እምነት ሊኖረን ይገባል። እግዚአብሔርን ማመናችን ምንም ስህተት የለውም። እግዚአብሔር ለእኛ እንደሚያሰብ ጌና እርሱ ያየልን መልካም መሆኑን መቀበላችን እጠየው የሚያስኝ ነው። ምንም

ይሁን ይህንን የሁል ጊዜ እምነት ልንይዝ ይገባል። ይህ ደግሞ በሰኬትም ሆነ በውድቀት ጊዜ ሁሉ እውነት ነው። ዐዲስ ነገር እንኳ ቢፈጠር ይህ እምነት ሊጠፋብን አይገባም።

ለማንኛውም፣ የቱም ዐይነት እምነት ይሁን በተግባር መገለጥ አለበት። ይህ ማለት እምነት አማኝ ከራሱ ድካምና ቅልጥፍና ነጻ ወጥቶ ወደ እረፍት ሊያደርሰው ይገባል ማለት ነው።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- እያንዳንዱ መንፈሳዊ በረከት እና የገባንበት ዐዲስ ሁኔታ ሁሉ የሚገኘው በእምነት ነው።
- ከጎጠኦቻቸውም ሆነ ከጻድቁ የሚወጣውን ክፉ ሥራ እግዚአብሔር ይጠየቃል።
- በእግዚአብሔር ፍቃድና በእግዚአብሔር ጉልበት ያልተሠራ የቱም ነገር ክፉ ነው።
- እምነት ሁለት መሠረታዊ ነገሮችን ይኸውም የሰውን መልካም ሥራ መካድ እና እግዚአብሔር እንዲሠራ መጠበቅን ይይዛል።
- የእምነት ታላቅነት የሚታየው እግዚአብሔር ከመሥራቱ ይልቅ አማኝ ከራሱ ምንም ነገር እንደሌለ ሲያሳይ ነው።
- በልባችንና በሰውነታችን እረፍት ከሌለን እስካሁን እየተጠራጠርን ነው።
- አንድ ሰው በራሱ መተማመንን ለማቆም የእምነት ሥራ መገለጥ አለበት።
- እምነት ከእግዚአብሔር የምንቀበለው ነው፤ እኛም የምንቀበለውን እምነት መጠበቅ አለብን።
- እግዚአብሔር እምነት የሰጠን ከምኞታችን ሊያጠግበን አይደለም።
- እግዚአብሔርን በማመን የፍቃዱን ለመመላት እግዚአብሔር እኛን እንደ አሸንዶ ሊጠቀምብን ይወዳል፤ ይህ እንዲሆን እኛ መሞት ይጠበቅብናል።

ለመንፈሳዊ ሕይወት የሚያስፈልጉ ቅድመ ሁኔታዎች

“የነቢያት ማህበር ወገን ከሆነ የአንደኛው ሚስት፣ አገልጋይህ ባሌ ሞቷል፤ እርሱ እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው እንደነበር አንተ ታውቃለህ፤ አሁን ግን ባለዕጻ ልጆቼን ባሪያ አድርጎ ሲወስዳቸው መጥቷል፤ ስትል ወደ ኤልሳዕ ሮክሽት። ኤልሳዕም ታዲያ ከእኔ ምን ትፈልጋለሽ? በቤትሽ ምን እንዳለ ንገሪኝ፤ አላት። እርሷም ፡አገልጋይህ ጥቂት ዘይት በቀር በቤቷ ምንም ነገር የላትም፤ አለችው። ኤልሳዕም እንዲህ አላት ፡እንግዲህ ሂጃና ከነረቤቶችሽ ሁሉ ጥቂት ሳይሆን ብዙ ማድጋ ተዋሺ፤ በማድጋሽ መዝጊያውን ባንቺ እና በልጆችሽ ላይ የጓሊት ዝጊው፤ ዘይቱንም በማድጋሽ ሁላ ጨምራው፤ አንዱ ማድጋ ሲሞላ በአንድ በኩል አትራው። ስለዚህም ትታው ሂዳ መዝጊያውን በእርሷ እና በልጆቿ ላይ የጓሊት ዘጋችው። ማድጋዎቹም እየቀረቡላት እርሷም ትሞላው ጀመር። ማድጋዎቹ በአንድ በኩል ከሞሉ በጓላ ልጇን ፡ሌላ ማድጋ አምጣ አለችው። እርሱም ፡ምንም የቀረ ማድጋ የለም፤ ሲል መለሰላት። ከዚያም ዘይቱ መውረዱን አቆመ።”

(2 ነገስት 4 ÷ 1-6)

“ጽድቅን የሚራቡ እና የሚጠሙ ብፁዓን ናቸው፤ ይጠግባሉና።”(ማቴ 5 ÷ 6)

“የተራቡትን በበጎ ነገር አጥግቦአቸዋል፤ ሀብታሞችን ግን ባዶአቸውን ሰዶአቸዋል።”(ሉቃ 1 ÷ 53)

ያለማደግ ምክንያት

አማኞች የማያድጉበትና የውድቀታቸው ምክንያቶች (1) ራስን አለማወቅ (2) የእግዚአብሔርን ባለጠግነት አለመረዳት ናቸው። አንድ ያልታወቀ ክርስቲያን በኬውስኪ ስምምነት የአማኞች ሽንፈት እነዚህ ሁለቱ መሆናቸውን ተናግሯል።

የእድገት ብቸኛው መንገድ

ለማደግ ወይንም የእግዚአብሔርን ባለጠግነት በማወቅ ለመባረክ ብቸኛው መንገድ ራስን ባዶ ማድረግ ነው። ሁል ጊዜ

ራሳችንን ባዶ ማድረግ አለብን፡፡ ያን ጊዜ ነፍሳችንን ከመልካምነቱ ያጠግባል፡፡ እግዚአብሔር መንፈሳዊ ፀጋን ያዘጋጀው ለተራሱ ብቻ ነው፡፡

መንፈስ ቅዱስ በእኛ ሥራ ለመጀመር የመጀመሪያ ተግባሩ በውስጣችን ረሃብን መክተት ነው፡፡ ያን ጊዜ እርካታ የሚባል ነገር አይታይብንም፡፡ መንፈስ ቅዱስ እኛን ከመሙላቱ በፊት ባዶ ያደርገናል፡፡ እግዚአብሔር ባዶ ሲያደርገን ሊሞላብን ነው ማለት ነው፡፡ ባዶ መሆን የእግዚአብሔር መንገድ መጀመሪያ ነው፡፡ ሙሉ መሆን ፍጻሜው ነው፡፡ እግዚአብሔር እኛን ለማስጨረስ በሕይወታችን አስቸጋሪ ሁኔታዎች እንድናልፍ ያደርገናል፡፡ እነዚህ ሁሉ አስቸጋሪ ሁኔታዎች በመንፈስ ቅዱስ የተዘጋጁ ናቸው፡፡ ዐላማቸውም እኛን ፍርሃት ውስጥ መክተት ነው፡፡ የኢያሪኮ ድል ትንሿን የጋይን ከተማ ለመግጠም አይጠቅምም፡፡ የትናንቱ ትልቅ ድል የዛሬን ትንሽ ተጋድሎ ለማሸነፍ አይረዳም፡፡ ያለፈው ዘመን ልምዶችን የዛሬን ፍላጎት ለመሙላት ምንም አይጠቅምም፡፡ እግዚአብሔር የትናንትን መና እንድንበላ ፈጽሞ አይፈልግም፡፡

ችግሮች ሰላሉን እግዚአብሔር ይመስገን! በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት እግዚአብሔር ችግሮችን ሲያመጣ፤ የዛሬውን ችግር በትናንት ድል እንድንሞክረው ዕድል ይሰጠናል፡፡ ውጤቱም ሽንፈት ይሆናል፡፡ ከዚህ ሽንፈት ፍላጎት ይመነጫል፤ ዐዲስ ጥማት! እምነት መቼም የትናንቱን አይደግምም፡፡ የእምነትን ሥራ ከትናንትና ተነስተን ማምጣት አንችልም፡፡ የሌሎችን ሰዎች እምነትም መኮረጅ አይቻልም፡፡ በሰባት እንጀራና በጥቂት ዓላ አራት ሺህ ሰዎችን መግቦ ሰባት መሰብ ሙሉ ቁርስራሾችን ካነሱ በኋላ ደቀ መዛሙርቱ የተሻለ እውቀት ሊኖራቸው በተገባ ነበር፡፡ ምንም ባይኖር እንኳ፤ ኢየሱስ ሊመግባቸው ይቻለው ነበር፡፡ ነገር ግን በቀጣዩ ጊዜ እርስ ሊመግባቸው ይቻለው ነበር፡፡ ነገር ግን በቀጣዩ ጊዜ እርስ በእርሳቸው “ምግብ የለንም” ተባባሉ (ማር 8 ÷ 10)፡፡

ምክንያቱም ጌታን በደንብ ስላላወቁት ነው፡፡ እግዚአብሔር እርሱን በጥልቀት እንድናውቀው እንዲሁም ራሳችንን በጥልቀት እንድናውቅ አካባቢያችንን ይጠቀምበታል፡፡ እግዚአብሔር እንድናውቅ ይፈቅዳል፡፡ ይህም የማንጠቅምና ባዶ መሆናችንን እንድንረዳ ያግዘናል፡፡ እኔና እናንተ በመስቀል ላይ ተሰቅለን መሞታችን የግድ ነው፡፡

ወደ ሙሉ የሚወስደው መንገድ በ2 ነገስት 4 ÷ 1-6 ተገልጿል፤ መበለቷ በባሏ ድህነት ምክንያት ደሃ ነበረች፡፡ የነበራት ጥቂት ዘይት ብቻ ነው፡፡ ነገር ግን ይህች ጥቂት ዘይት ዕዳዋን ሁሉ ለመክፈል በቂ ነበረች፡፡ ያጣችው ባዶ እንስራ ብቻ ነው፡፡ ስለዚህም ኤልሳዕ ባዶ እንስራዎችን እንድትበደር ጠየቃት፡፡ በእኛም ሁኔታ ከአዳም የተነሳ ጎስቋሎች ሆነናል፡፡ ነገር ግን እግዚአብሔር ይመስገን መንፈስ ቅዱስ አለን፡፡ ያጣነው ለመንፈስ ቅዱስ የሚሆን ባዶ ክፍል ነው፡፡ ይህንን እንወቅ፤ ራሳችንን ሙሉ ማድረግ አንችልም፡፡ መንፈስ ቅዱስ የሚሞላው ባዶውን ነው፡፡ በመንፈስ ለማደግ ሁል ጊዜ ባዶ መሆን መቻል አለብን፡፡ ያን ጊዜ ሙሉ እንሆናለን፡፡ አንድ ጊዜ ባዶ ሆነን ለዘላለም እንሞላለን ማለት አይደለም፡፡ በፍፁም እየደጋገምን ባዶ እየሆንን እንሞላለን፡፡

ሶስት ነገሮች የዘይቱን ሙሉ በተመለከተ ተገጸውልናል፡፡ እነዚህ ነገሮች በመንፈሳዊ እውነት እንድናድግ እና ሙሉ እንድንሆን ሶስት መሰረታዊ መርሆዎችን ያሳዩናል፡፡

1. ባዶ እንስራ እናዘጋጅ፡፡
2. በሩን መዝጋት፡፡ ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ሚስጥር ይኑራችሁ፡፡ ያም በአደባባይ አይሁን፤ ሥጋን አውጡና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በራችሁን ዝጉ፡፡ ምንም ዐይነት ችግር ሲገጥመን ከመንፈስ ቅዱስ ጋር በጋራ መጨረስ

አለብን፡፡ ይህ በሕይወታችን ያለውን ችግር ሁሉ ይፈታል፡፡

3. ባዶ እንስራ ከሌለ ዘይቱ ይቋረጣል፡፡ ሙላቱ የተቋረጠው ባዶ እንስራ ሲጠፋ ነው፡፡ ባዶነታችን ልክ የሌለው ከሆነ ሙላቱ የተትረፈረፈ ይሆናል፡፡ ኢያሱ በራሱ የረካ ስለነበረ መጨረሻው ባዶ መሆን ነው፡፡ ሁል ጊዜ ባዶ መሆን አለብን፡፡ ያን ጊዜ ዘወትር ሙሉ እንሆናለን፡፡ ባዶ የመሆን ኅላፊነት አለብን፡፡ መንፈስ ቅዱስ ጻግም እኛን ሙሉ በማድረግ ኅላፊነቱን ይወጣል፡፡

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- እማኞች የማደጋቸውም ሆነ የውድቀታቸው ምክንያቶች ራስን አለማወቅ እና የእግዚአብሔርን ባለጠግነት መረዳት/አለመረዳት ናቸው፡፡
- ለማደግ ወይም የእግዚአብሔርን ባለጠግነት በማወቅ ለመባረክ ብቸኛው መንገድ ራስን ባዶ ማድረግ ነው፡፡
- መንፈስ ቅዱስ እኛን ከመሙላቱ በፊት ባዶ ያደርገናል፡፡
- የኢያሱ ድል ትንሿን የጋይን ከተማ ለመግጠም እንደ አልጠቀመ ሁላ የትናንቱ ትልቅ ድል የዛሬን ትንሽ ተጋድሎ ለማሸነፍ አይረዳም፡፡
- የሌሎችን ሰዎች እምነት መኮረጅ አይቻልም፡፡

8

የክርስቶስ ኢየሱስ ዝቅ ማለት

ራሱን ዝቅ የሚያደርገው ከፍ ያለው ብቻ ነው፡፡ የኢየሱስን ሕይወት ስንመለከት ራሱን ከሁሉ እንዴት ዝቅ እንዳደረገ እንገነዘባለን፡፡ አራቱንም ወንጌላት ስናነብ ራሱን ዝቅ ያደረገ ታሪክ ሲተረክ እናገኛለን፡፡ ይህ ደግሞ ክርስቶስን እያደነቅን የምናመልክበት መሠረታዊ ምክንያትን ይይዛል፡፡ ራሱን ዝቅ ማድረግ ብዙ ነገሮችን ያሳየናል፡፡ ከሁሉ በላይ ግን ዝቅ ብሎ ከፍጡር ጋር መሥራቱ አስገራሚ ነው፡፡ በእውነት የፈጠራቸውን መጠቀሙ ያስደንቃል፡፡

የሌለውን እንዳለ አድርጎ መጥራት የሚችል የሁሉ አስገኚ ነው (ሮሜ 4፡17)፡፡ ቃልን ሲናገር ሁሉ ይሆናል፡፡ እርሱ ረዳትም ሆነ ጥሬ ዕቃ አያስፈልገውም፡፡ የእርሱ ገይልና ሥልጣን ሁሉን ለማድረግ ከበቂ በላይ ነው፡፡ ፈጣሪ ረዳትም ሆነ ጥሬ ዕቃ፣ ሥራን ለመሥራት አያስፈልገውም፡፡

ቢሆንም ኢየሱስ በምድር የሠራው ሥራ እንዴት አስደናቂ ነው! ሰባት እንጀራና ጥቂት ዓሳዎችን ደቀ መዛሙርቱ አራት ሺህ ሰዎችን ለመመገብ እንዲሰጡት ጠየቀ፡፡ በዚህች ጥቂት ነገር ይህን ሁሉ መመገብ ከቻለ በርግጥ ሁሉን ለመመገብ ዓላና ዳቦውንም መፍጠር ይችላል፡፡ ይህ የመፍጠር ሥራ ደግሞ እንደተጠቀመበት መንገድ ቀርፋፋ አይሆንም ነበር፡፡ እርሱ ተአምራትን ማድረግ ይችላል፡፡ ይህ ሁሉን ዐይነት ተአምራትን ይጨምራል፡፡ የሌለውን እንዳለ መጥራትም ይሁን ነገሮችን ማብዛት ለራሱ ቀላል ነው፡፡ ነገር ግን ራሱን ዝቅ አድርጎ ከደቀ መዛሙርቱ ጋር ተግባርና ክብርን ተካፈለ፡፡

ፍቅር ራሱ መሥራት የሚችለውን ነገር ለሌሎች ያሠራል፡፡ የሌሎችን እርዳታ የማይጠይቅ መሆን አልፈለገም፡፡ ሁሉን ነገር

ብቻውን መሥራት አልፈለገም። የእርሱ የሆኑት አብረውት ሲሠሩ ማየት ያስደስተዋል። እርሱ በሠራው ነገር ሰዎች ሲካፈሉ ማየት ደስታው ነው። የተፈጠሩትን ወደ ፈጣሪ ሥራ ማምጣት ያስደስተዋል። እርሱ እንዴት እንደሚጠቀምባቸው ሲያውቁ ደስ ይለዋል። እንዲሁም ሕይወታቸውን ባስገዛለት ከብሩን ይገልጥባቸዋል። እርሱ እንዴት ከቡርና እንዴት ትሁት ነው? እርሱ ሁል ጊዜ በእርሱና በህዝቡ መካከል ያለውን አንድነት ያደንቃል።

ወደ ኢየሩሳሌም ሊገባ ሲል ያለውን የመፍጠር ብቃት ተጠቅሞ ዘፍጥረት 1 ላይ ብዙ ህያዋን ፍጥረትን በፈጠረበት መንገድ ለራሱ ውርንጭላ ማዘጋጀት ይችላል ነበር። እርሱ ምድርን ዘርግቷል፤ ነገር ግን ደቀ መዛሙርቱን የታሠረች አህያ እንዲያመጡለት “ለጌታ ታስፈልገዋለች” ብሎ ያዛቸዋል (ማቴ 21 ÷ 3)። በእውነት የተፈጥሮ ጌታ እጥረትና ፍላጎት ይኖርበታል የሚለው ቃል ይታመናል? ነገር ግን ራሱ ተናግሯል። በእርግጥ ከመናገሩ በፊት የታሠረች አህያ እንዳለች ያውቃል። በውርንጭላዋ ላይ ከዚህ በፊት ማንም እንዳልተቀመጠባትም ያውቃል፤ ፈተው ሲያመጧት ባለቤቷ የሚጠይቀውንም ጥያቄ ያውቃል። የመለሰለት ጌታ በነገራቸው መንገድ ከሆነ ባለቤቷ እንደሚፈቅድላቸውም ያውቃል። ይህ ሁሉ ተአምራዊ ነበር። ጌታ ኢየሱስ በራሱ ውርንጭላ ከመፍጠር ይልቅ ደቀ መዛሙርቱን ባሳተፈ ሁኔታ መጠቀሙን መረጠ። ይህ ራሱን ዝቅ ማድረግ ነው።

በአንድ ቃል ውርንጭላ መፍጠር ይችላል። ይህ ውርንጭላ ደግሞ ከሌሎች በምድር ካሉ ውርንጭላዎች በመቶ እጅ ይሻላል። ነገር ግን የሰውን እርዳታ መጠየቅ መረጠ።

በብዙ አክብሮት እንዲህ ልቦል፤ “ከቡር ሆኖ ላለ በምድር በነበረበት ጊዜ የሰውን አስተዋፅዖ ጠየቀ”፤ ሰውን የእርሱ አጋር

ማድረግ ፈለገ። ከሚያከብሩትና ከሚወዱት እጅ ምንም ይሁን ምን እርዳታን መቀበል መረጠ። የማንንም እርዳታ ሳይጠይቅ ብቻውን መቀጠል ይችላል። ነገር ግን ይህንን መንገድ አልወደደም፤ ራሱን አዋርዶ ከሰዎች እርዳታን መቀበል ትልቅ እርካታን ሰጠው። ዛሬም ሰው ከራሱ ድርሻ በመስጠት ከፍ ሲያደርገው ደስታን ይቀበላል።

“ለጌታ ታስፈልገዋለች” (ጌታ የአህያ እጥረት አለበት፤ ሉቃ 19 ÷ 31)። ይህ ማለት የእርሱ ፍላጎት ባለቤቱ ባይስማማ አይሟላም ማለት ይሆን? እርሱ ይፈልጋል። ሰው ይህንን ፍላጎቱን እንዲያሟላለት ይሻል። ተአምር በመሥራት ፍላጎቱን ከማሟላት ይልቅ ከሰው እጅ እርዳታን በመጠየቅ የሚፈልገውን ማግኘት መርጧል።

ህዝቡ ፈቅዶ ካቀረበ ውርንጭላቸውን ወደ ኢየሩሳሌም ለመግባት ይጠቀምበታል። እንዲሁም ከህዝቡ ሆሳዕናን ይቀበላል። እማኙ ሰነፍና ገብጋባ ከሆነ መለኮታዊ ሥራን ለመሥራት የራሱን ኀይል ይጠቀማል። የልቡን መሻት ማንም የሚያቆመው የለም። እርሱ ይህንን መንገድ መርጧል፤ ይህንን መንገድ እንደወደደ እናውቃለን። ማንም ጌታን የሚወድ ያለበትን ኀላፊነት እዚህ ያገኛል።

ይህንን በማድረግ በአንድ በኩል ራሱን ዝቅ ሲያደርግ በሌላ በኩል ደግሞ ከፍ ያደረገው አለ። ለዚህ ሹመት መብቃታችን ያስደንቀናል። ፍጡራን ለፈጠራቸው ፍላጎት መሙላት ሲችሉ፤ ይህ ከፍ ከፍ ማለት ካልሆነ ምን ሊሆን ይችላል? ይህንን ልብ እያልን ለመስዋትነት ስንጓዝ ማጉረምረማችን በእግዚአብሔር እንደሚደመጥ ልብ እንበል።

እኔ ለጌታ ከቡር ነኝ ብለን ማሰባችን እንዴት ታላቅ ስህተት ነው። ያን ጊዜ በፊቱ ጥቅም አልባ እንሆናለን። ራሳችንን ስናቀርብና ምንም እንዳልሆንን ስናስብ ይጠቀምብናል።

እውነታው እግዚአብሔር ስጦታችንን ይፈልጋል፤ በርሱም ይጠቀማል። በእርግጥ ከፍ ከፍ አድርጎ ያከብረናል። እግዚአብሔር ከምንጠብቀው አልፏል። ጌታ በሰማይ ያሉት መላእክት፤ በተራሮች ላይ ያሉ ብርሃና ወርቅ በሙሉ የእርሱ ነው። እግዚአብሔር እርሱ ችግር አለበት? በፍጹም። ነገር ግን የትሁትና የገር ሰው ስጦታ ያስፈልገዋል። በእውነት ከእኛ እርዳታ ከጠየቀ እርሱ ዝቅ ብሏል። አለበለዚያ በነዚህ ስጦታዎቻችን ጌታ ራሳችንን ያከብረናል። ባለን ታማኝነት መሠረት የራሱን ፍላጎት ለማሟላት ተጠብቀናል፤ ስለዚህ እርሱን ለመርዳት እንፍጠን። ይህ እርግጥ እጅግ አስደናቂ ነው። በእውነት እግዚአብሔር የኛን ኃይልና ንብረት ለመጠቀም መፍቀዱ ያስደንቀናል። አንድ ንጉሥ ከኔ ቢጤ ምንም ለመቀበል መፍቀዱ ግሩም ነው። ንጉሡ ከእኔ ቢጤ ከመቀበል ውጭ ሌላ መንገድ የለውም? ወይስ ንጉሡ በሐሳቡ ሌላ ዐላማ ነበረው? የኔ ቢጤው ንጉሡን መርዳቱ እድል ነው። እንዴት ይሆን የሚሰማው? ክብር ወይስ ልዩ ችሎታ እንዳለው? ለእኛ ግን ለንጉሣችን ስጦታ ማቅረብ ያሳስብነው እድል ነው።

ሁሉም አማኝ የማይገባው ነገር ቢኖር፤ እኛ ለእግዚአብሔር አንዳች ነገር ለማቅረብ ትልቅ እድል እንዳገኘን ወይንም ለእግዚአብሔር መስዋዕት ማቅረብ ትልቁና ልዩ እድላችን መሆኑን ነው። በእውነት ከተቀበለን፤ ትልቅ ኩራት ሊሰማን ይገባል። ከዚህ ይልቅ ግን ለከበረው ለራሱ ራሳችንን ለማቅረብ መፍቀዳችን ነው። አንዳንድ ጊዜ ከልባችን ድንዛዜ የተነሳ እንደዚህ ዐይነት ስጦታ በማቅረባችን ልንደሰት ሲገባን በመከራችን እንኮራለን። ለጌታ ዋጋ ለመክፈል ብቁና አስፈላጊ የሆንን ይመስለናል! ወይኔ! እርሱ ምን ያህል እንዳከበረን አልገባንም። ጌታ በኛ ለመገልገል መምጣቱ ትልቅ አጋጣሚና እድል መሆኑን ተረድተነው ይሆን? ከዚህ በላይ በራሳችን ልንደገፍ አይገባንም። ለእግዚአብሔር ምን ዐይነት ስጦታ ይገባው ይሆን? ወርቅና ብር ሁሉ እርሱን የማይመጥን አምንት

ስጦታ ነው። የኛ ትንሽ ስጦታን መቀበሉ ትልቅ ክብራችን ነው።

የመርዶኪዎስ ቃል ከዚህ ጋር ይገጥማል፤ “በዚህ ጊዜ አንቺ ዝም ብትይ ለአይሁድ እርዳታና ትድግና ከሌላ ሰፍራ ይመጣላቸዋል” ይላታል። አስቴርን “ደግሞስ አንቺ ንግሥት ለመሆን የበቃሽው ለዚህ ጊዜ እንደሆን ማን ያውቃል?” (እስቴር 4÷14) የእግዚአብሔር ሕዝብ ዛሬ በብዙ ችግር ውስጥ አለ። ይህ ችግር ቢቀረፍለት ይመኛል። ነገር ግን ችግሮቹን ለመወጣት በራሱ ተአምር ማድረግ አይችልም፤ ሊጠቀምላችሁ ይፈልጋል! ትፈቅዱለታላችሁ?

መላዕክቱን ችግሮችን ይፈቱ ዘንድ መላኩ ለጌታ ከባድ አይደለም። በዓለም ያሉትን ንግዳቶች ለማንቃት ብዙ ተአምራትና ድንቆችን መሥራት ለእርሱ አምኑት ነው። እንዲሁም ከሰማይ መናን በማዝነብ ከርሱ የሚፈልጉትን ማጥገብ ዛሬም ይችላል። ይህ ከሆነ ግን ክብርና በእግዚአብሔር ሥራ ውስጥ ያለንን ድርሻ እናጣለን። እርሱን ለማውጣት በእርግጥ ተአምራትን ይሠራል። ነገር ግን በእኔና በእናንተ መሥራት ይወዳል። እርሱ ብቻውን ለመሥራት ፍላጎት የለውም። እርሱ ዝቅ ብሎ እኛን ከፍ ለማድረግ ያለውን ሐሳብ ልብ በሉ።

በሥራው ሁሉ እኛን ባለ ድርሻ ለማድረግ ወዷል። በትሁትና “ፍላጎት አለኝ” ብሎናል። በሥራው ውስጥ በመተባበር ክብሩን ልንካፈል ዛሬም በሩ ክፍት ነው። ይህ ከሆነ ጉዳዩ ለምን ራሳችንን ለጌታ አናቀርብም? ለምን ንብረታችሁን ለጌታ አትሰጡም! በጊዜ የመጣላችሁን እድል ካልተጠቀማችሁ ዋንኛ ሞቾች ናችሁ!

ለማጠቃለል፤ እግዚአብሔር ሰዎችን ለማዳን በሚሠራው ሥራ ሰዎች ከእርሱ ጋር እንዲሠሩ ይፈልጋል። እናንተ ምላሽ ካልሰጣችሁት በእናንተ ቦታ ሌሎችን ያስነሳል። አማኞች ለማሳደግ አሁንም ሰው ይፈልጋል። ወደኋላ ከተመለሳችሁ

በናንተ ምትክ ሌሎችን ያስነሳል። እግዚአብሔር ለራሱ ሥራ እንድታቀርቡ ገንዘብ ሰጥቷችሁ ይሆናል፤ ይህን ካላደረጋችሁ ሌሎችን ያስነሳል። የእግዚአብሔር ሐሳብ መሙላት አለበት! የሚቀረውን ማን ነው የሚሠራው የሚለው ብቻ ነው! ቃሉን ማን ይሰበክ? ለእግዚአብሔር ክብር ማን ያምጣ? አልመለሳችሁለትም እንበል፤ እግዚአብሔር ተስፋ ቢስ የሆነ ይመስላችኋል? ሌሎች ሰዎችን ያስነሳል። “ለእይሁድ መዳን ከሌላ ሥፍራ እንደሚሆንለት ሁሉም ይወቅ”። ስለዚህ “ቶሎ” እመጣለሁ፤ ማንም አክሊልህን እንዳይወሰድብህ ያለህን አጥብቀህ ያዝ።” (ራእይ 3 ÷ 11)

እግዚአብሔር እንድንታችንን ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ይሻዋል። ይህ ለአማኞች የተለየ ክብር ለመስጠት መፈለጉን ያሳያል። በእርግጥ እስከ አሁን ዝቅ ለማለት ፈቃደኛ ነው። ጥያቄው እውነት አማኞች በምሥጋናና በትህትና ይህንን ፍላጎት ለመሙላት ፈቅደዋል? የሚል ነው። እርሱ በፀጋው ታላቅ ነው። ስለዚህ ዝም ብለው እንደማይረባ ክብር ሊይዙት ይገባ ይሆን?

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- ራሱን ዝቅ የሚያደርገው ከፍ ያለ ብቻ ነው።
- ክርስቶስን እያደነቅን የምናመልክበት መሠረታዊ ምክንያቶች መካከል ዋነኛው ራሱን ዝቅ ማድረጉ ነው።
- ፍቅር ራሱ መሥራት የሚችለውን ነገር ለሌሎች ያሰራል፤ ክርስቶስም የሌሎችን እርዳታ የማይጠይቅ መሆን አልፈለገም።
- ለመስዋትነት ስንጓዝ ማጉረምረማችን በእግዚአብሔር ይደመጣል።
- እኔ ለጌታ ክቡር ነኝ ብለን ማሰባችን ታላቅ ስህተት ነው፤ ይልቁንስ ራሳችንን ስናቀርብና ምንም እንዳልሆንን ስናስብ ይጠቀምብናል።
- ለጌታ ዋጋ ለመክፈል ብቁና አስፈላጊ የሆንን ይመስለናል! ወይኔ! እርሱ ምን ያህል እንዳከበረን አልገባንም።

9

የክርስቶስ እርዳታ

“ከዚህ በኋላ እግዚአብሔር አምላክ፤ ሰው ብቻውን መሆኑ መልካም አይደለምና የሚሰማማውን ረዳት አበጅለታለሁ፤ እሱ፤ እግዚአብሔር አምላክ የዱር አራዊትና የሰማይ ወፎችን ከምድር ሠርቶ ነበር፤ ለእያንዳንዳቸውም ምን ስም እንደሚያወጣላቸው ለማየት ወደ አዳም አመጣቸው፤ አዳም ሕይወት ላላቸው ፍጡራን ሁሉ ያወጣላቸው ስም መጠሪያቸው ሆነ፤ ስለዚህ አዳም ለከብቶች፤ ለሰማይ ወፎች፤ ለዱር አራዊት ሁሉ ስም አወጣላቸው፤ ይሁን እንጂ ለአዳም ተሰማሚ ረዳት አልተገኘለትም ነበር፤ እግዚአብሔር አምላክ በአዳም ላይ ከባድ እንቅልፍ ጣለበት፤ እንቀላፍቶም ሳለ ከነት እንዲት አጥንት ወስዶ ስፍራውን በሥጋ ሞላው፤ እግዚአብሔር አምላክ ከአዳም የወሰዳትን አጥንት ሴት አድርጎ ሠራት፤ ወደ አዳምም አመጣት፤ አዳምም እንዲህ አለ፤ እነሆ ይህች አጥንት ከአጥንቱ ሥጋም ከሥጋዬ ናት፤ ከወንድ ተገኝታለችና ሴት ትባላ፤” (ዘፍ 2 ÷ 18-23)

በዚህ የመጽሐፍ ቅዱስ ምንባብ ላይ ሁለት ዐይነት አምሳሎችን እናገኛለን። የመጀመሪያው አዳም በክርስቶስ የተመሰለበት ሲሆን ሁለተኛ ደግሞ ሔዋን በቤተ ክርስቲያን ምሳሌ የተመሰለበት ነው (ኤፌ 5 ÷ 31-32)። ኤፌ 3 ÷ 25-29 በክርስቶስና በእማኝ መካከል ስላለው ህብረት ያወራል። ዘፍጥረት 2 ÷ 18-23 ደግሞ በእግዚአብሔር እና በእማኝ መካከል ስላለው ግንኙነት ይናገራል።

ዘፍጥረት 2 ላይ ካለው ክፍል ስንነሳ የሰው ሐሳብ ከእግዚአብሔር ምን ያህል የተለየ እንደሆነ እናያለን። ሰው ሳይሆን እግዚአብሔር ወደ ነው “ሰው ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም ያለው”።

ያም መጽሐፍ ቅዱስ የሚያነሳው እግዚአብሔር የተናገረውን ነው። ኀጢአተኞች እንደሚደኑ ስንጠብቅ የኀጢአተኛውን ጥቅም እናሳያለን። የምንናገረው ንስሐ ካልገቡ እንደሚጠፉና እንደሚሰቃዩ ነው። በክርስቶስ ካመኑ ግን የዘላለም ሕይወት ሊኖራቸው ይችላል። በዘፍ 2 ÷ 18-23 መሠረት ግን

የእግዚአብሔር ትልቁ ፍላጎት ሰው ሳይሆን ክርስቶስ ነበር። የኀጢአተኞች መዳን ለክርስቶስ የተሰጠ ስጦታ ነው። ኢየሱስ ራሱ በዮሐ17÷6 ላይ የተናገረውን ስናይ “ለኔ የሰጠኸኝን እነዚህን” ይላል። እግዚአብሔር ክርስቶስን ለሰዎች ብቻ ሳይሆን ሰዎችንም ለክርስቶስ ሰጥቷል። እግዚአብሔር ለክርስቶስ የሰጠው ልዩ ስጦታ ኀጢአተኞችን ነው። እግዚአብሔር የክርስቶስን ልብ ለማርካት ይህንን አደረገ።

የእማኞች ብቸኛው ዐላማ በምድር ላይ ሲኖሩ ለክርስቶስ መኖር ነው። አዳም ለሔዋን አልተሠራም፤ ሔዋን ግን ለአዳም ተፈጥራለች። እማኞችም ለክርስቶስ ስለተፈጠሩ ክርስቶስን ደስ ማሰኘት ይጠበቅባቸዋል።

መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሁለት ጋብቻዎች በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለውን ቀጥተኛ ግንኙነት ለማሳየት እና እግዚአብሔር ቤተክርስቲያንን ለክርስቶስ የሰጠበትን ምሳሌ ለማሳየት ተጠቅሰዋል። እነዚህ ጋብቻዎች ርብቃን ይስሓቅ ያገባበትና ያዕቆብ ራሔልን የላባ ባሪያ ሆኖ በማገልገል ያገባበት ናቸው። በመጀመሪያው ይስሓቅ ርብቃን ለማግባት ያደረገው ነገር አልነበረም፤ ሁሉን የጨረሰለት አባቱ አብርሃም ነው። በሁለተኛው ላይ ግን ያዕቆብ ራሔልን ያገባት ራሱ ዋጋ ከፍሎ ነው። ለምሳሌ ርብቃ ለይስሓቅ አልመጠነችም እንበል፤ ይስሓቅ አባቱን የመውቀስ መብት አለው፤ ምክንያቱም የተመረጠችው በአባቱ ስለሆነ፤ ነገር ግን የአብርሃም ምርጫ ትልቅ እርካታን እንዳስገኘ እናውቃለን።

ምንም እንኳ ራሔል ባህርይዋ ንፁህ ባይሆንም እንዲሁም ብዙ ጊዜ ብትቀናም ያዕቆብ በሙሉ ልቡ ስለሚወዳት ተቃውሞ አልነበረውም። ስለዚህም ለርዕ ሲል ተሰቃይቷል። የያዕቆብና የራሔል ጋብቻ በክርስቶስና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለውን ግንኙነት ይወክላል። በእግዚአብሔር እና በቤተ ክርስቲያን መካከል ያለው ግንኙነት ደግሞ አብርሃም ለይስሓቅ

ያዘጋጀለትን ጋብቻ ይመስላል። ቤተ ክርስቲያን በእግዚአብሔር እጅ ወደ ክርስቶስ መጥታለች። ለመንገር የፈለገው ይህንን ነው። ርብቃ ለይስሐቅ በአባቱ እንደተዘጋጀች ቤተ ክርስቲያንም ለውድ ልጁ በአብ ተበርክታለች።

በእግዚአብሔር ሐሳብ ክርስቶስ ያለእኛ ሙሉ አይመስልም። ክርስቶስ ብቻውን ይሆን ዘንድ መልካም አይደለም። እኛን የመሳሰሉ ኅጢአተኞችን መስጠቱ ያለእኛ ሙሉ እንዳይሆን ያደርገዋል። ስለዚህም አብ ሲያድነን ከእኛ ተነስቶ አይደለም። የዳንነው የክርስቶስንም ፍላጎት ለማርካት ነው። እግዚአብሔር የቀባው ረክቶ ደስተኛ እና ሙሉ ሆኖ ሊያየው ወደደ፤ ስለዚህም እኛን ለክርስቶስ አቀረበን። የግል በረከትን ለማግበስበስ እንዳልተፈጠርን አስተዋለችሁ!! ነገር ግን ዋናው ዐላማችን የክርስቶስን ልብ ማርካት ነው።

የእግዚአብሔር ሐሳብ እንዳይጨናገፍ ኅላፊነት አለብን፤ ክርስቶስን ማርካት መማር ከቻልን ከእግዚአብሔር ጋር ለታላቁ ዐላማው እየተባበርን ነው።

መጽሐፍ ቅዱስ ላይ ሁለት ቦታ “ደስ ይለዋል” የሚል ሐሳብ እናገኛለን። የመጀመሪያው ክርስቶስ “ከነፍሱ ስቃይ በጓላ የሕይወት ብርሃንን ያያል፤ ደስም ይለዋል” (ኢሳ 53 ÷ 11) ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ “እኔ ግን በጽድቅ ፊትህን እያለሁ ስነቃም (በትንሣኤ ወቅት) ክብርህን አይቼ እረካለሁ” የሚሉት ናቸው። የእግዚአብሔርን ልብ የምናረካ ያድርገን!!!

ኅጢአተኞችን ማዳን አለብን፤ ምክንያቱም ሕይወት ሕይወትን ያያል። ምክንያቱም እግዚአብሔር ሕይወት ነው። እርሱ ፈጠረን፤ እናም ዋጀን። ስለዚህም እነርሱም የኛ ዐይነት ሕይወት ሊኖራቸው ይችላል። ነገር ግን አንድ ነገር አንርሳ፤ ሁሉ የሆነው በውድ ልጁ በክርስቶስ ነው።

የምዕራፉ ፍሬ ሐሳቦች

- የኅጢአተኞች መዳን ለክርስቶስ የተሰጠ ስጦታ ነው።
- የእማኝ በምድር ላይ የመኖሩ ብቸኛው ዐላማ ለክርስቶስ መኖር ነው።
- ርብቃ ለይስሐቅ በአባቱ እንደተዘጋጀች ቤተ ክርስቲያንም ለውድ ልጁ በአብ ተበርክታለች።
- ክርስቶስን ማርካት ከቻልን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ለታላቁ ዐላማው እየተባበርን ነው።

ተ ፈ ጸ መ!!!

እግዚአብሔር በትክክለኛ ፍርድ የታወቀ ነው፤ ክፉዎችም በእጃቸው ስራ ተጠመዱ። (መዝ. 9:16)

ከዚህ በኋላ ታላቅ ነጭ ዙፋንና በእርሱም ላይ የተቀመጠውን እየሁ። ምድርና ሰማይ ከፊቱ ሸሸ፤ ስፍራም አልተገኘላቸውም። (ራዕይ 20:11)

ይህ መጽሐፍ በሶስት ክፍሎች የተከፈለ ነው። የመጀመሪያው፣ ዎችማን ኒ በየካቲት 1942 በሻንጋይ ቻይና በተደረገው የሰባት ቀናቱ ኮንፈረንስ ላይ "የፍርድ መንፈስ" በሚል ርዕስ ካስተማረው ትምህርት ከተወሰዱ ማስታወሻዎች የተዘጋጀ ነው።

ሁለተኛው ክፍል፣ ከታወቁት 52 መሰረታዊ የእማኞች ትምህርቶች መካከል ሶስቱን፣ ዎችማን ኒ በፉቸው ቻይና በኩሊንግ ተራራ ለሠራተኞች ከሰጠው ሥልጠና የተወሰደ ነው።

ሶስተኛው ክፍል፣ በተለያዩ ጊዜዎችና ቦታዎች ዎችማን ኒ በፍሬያማው የአገልግሎት ጊዜ ካስተማራቸው ትምህርቶች የተሰበሰበ ነው።

ሲ.ኤች.ዩ (ዶ/ር)